

CRIME

BEN H. WINTERS

ULTIMUL
POLITIST

PALADIN BLACK POCKET

„Intriga este solidă și surprinzătoare... Ben H. Winters dă dovadă de măiestrie în construirea detaliilor.“

Slate

„Iubesc această carte. Am stat trează până la șapte dimineața ca s-o citesc, pentru că nu mă puteam opri. Plină de întorsături de situație captivante, de personaje atrăgătoare și încărcată de o frumusețe tristă, *Ultimul polițist* este o comoară.“

Audrey Curtis,
San Francisco Book Review

„Ben H. Winters țese o poveste minunată, creând în același timp personaje unice, în concordanță cu presiunile sociale în permanentă schimbare...“

New York Journal of Books

„Aceasta este o carte care pune întrebări esențiale cu privire la civilizația umană, relațiile din cadrul comunității, disperare și speranță. Dar nu oferă răspunsuri arogante sau superficiale.“

Michael Ann Dobbs, *io9*

„Pentru Winters, frumusețea constă mai ales în detalii și mai puțin în macabrul mesaj central.“

Kirkus Reviews

„Extraordinară, genială, surprinzătoare și, având în vedere circumstanțele, ciudat de optimistă.“

Mystery Scene Magazine

BEN H. WINTERS

ULTIMUL POLIȚIST

traducere din limba engleză
de Dan Doboș

PALADIN

Colecție coordonată de Horia Nicola Ursu

Redactor: Diana Marin-Caea

Tehnoredactor: Sînziana Dumitrache, Ionuț Pastoriu

Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WINTERS, BEN H.

Ultimul polițist / Ben H. Winters; trad. de Dan Doboș. –

București : Paladin, 2015

ISBN 978-606-93846-0-2

I. Doboș, Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Ben H. Winters

The Last Policeman

Copyright © 2012 by Ben H. Winters.

All rights reserved.

First published in English by Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania.

© Editura Paladin, 2015, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

*Lui Andrew Winters,
din neamul Winters din Concord*

„Chiar și pentru Voltaire, raționalistul suprem, un suicid pur rațional era ceva anormal și ușor grotesc, precum o comedă sau o oaie cu două capete.“

A. ALVAREZ, *Zeul sălbatic: un studiu al suicidului*

„Vine-un tren încetișor,
Vine-ncetișor
De dincolo de curbă.“

BOB DYLAN, *Slow Train*

PARTEA ÎNTÂI

Oraşul spânzuraţilor

Marti, 20 martie

Ascensie dreaptă 19 02 54.4

Declinaţie -34 11 39

Elongaţie 78.0

delta 3.195 UA

Mă uit la agentul de asigurări, iar el se zgâiește la mine cu ochi reci și cenușii ascunși în spatele unor ochelari cu ramă demodată de baga și mă chinuie un sentiment îngrozitor, dar și mobilizator, fiindcă, pe legea mea, totul e adevărat, iar eu nu știu dacă sunt pregătit. Chiar nu știu.

Îmi mijesc ochii, mă liniștesc, mă concentrez din nou asupra lui și mă rotesc puțin ca să văd mai bine: ochii de după ochelari, bărbia slab conturată și fruntea cu început de chelie, cureaua îngustă și neagră strânsă sub mandibulă.

E adevărat. Așa o fi? Nu știu.

Trag adânc aer în piept, impunându-mi să mă concentrez, alungându-mi din minte tot ceea ce n-are legătură cu acel cadavru, ignorând imaginea pardoselii murdare și sunetul muzicii rock-and-roll ce se revarsă din boxele ieftine atârinate de tavan.

Mirosul mă ucide pur și simplu, e o duhoare pătrunzătoare și profund neplăcută, ca aceea a unui grajd de cai prin care ai împrăștiat ulei de la cartofii prăjiți. O mulțime de alte treburi sunt încă făcute cu eficiență și sânguință, dar curățenia de după ora închiderii în băile din fast-food-uri nu se numără printre acestea. Tocmai de aceea agentul de asigurări prăbușit între toaletă și peretele vopsit într-un verde mohorât rămăsese aici timp de câteva ore înainte să dea peste el ofițerul Michelson, care voia să meargă la baie.

Michelson îl raportase drept un caz de tip 10-54S, bineînțeles, ceea ce și părea a fi. Dacă-m învățat ceva în ultimele câteva luni – o chestie pe care ajunseserăm s-o acceptăm cu toții – este că sinucigașii care aleg spânzurătoarea ajung doar rareori să atârne de vreo lustră sau de vreo grindă din acoperiș, așa, ca-n filme. Dacă sunt serioși – și astăzi toată lumea e cât se poate de serioasă –, sinucigașii se folosesc de clanța unei uși sau de vreun cuier ori, așa cum pare să fie în cazul agentului de asigurări, de un mâner orizontal, precum acelea care ajută persoanele cu handicap să se ridice de pe scaunul toaletei. Apoi se apleacă pur și simplu înainte, lăsând propria greutate să strângă nodul și să le blocheze căile respiratorii.

Cobor și eu capul, chinuindu-mă să-mi țin echilibrul în tentativa de a găsi cea mai bună modalitate prin care să împart spațiul îngust al cabinei cu agentul de asigurări, fără să cad sau să-mi las amprente peste tot. Am mai avut nouă cazuri asemănătoare în cele trei luni și jumătate de când lucrez ca detectiv, dar tot nu mă pot obișnui cu ceea ce face moartea prin asfixiere din chipul unei persoane: ochii se holbează, ca de pe urma unei spaime adânci, și sunt brăzdați cu vinișoare subțiri și roșii, ca o pânză de păianjen; limba, împinsă afară, atârnă într-o parte; buzele devin umflate și vineții spre margini.

Închid ochii, mi-i frec cu dosul palmelor și apoi privesc din nou, încercând să-mi dau seama cum arăta agentul de asigurări când era viu. Nu fusese frumos, iar asta se putea vedea imediat. Fața îi era palidă și proporțiile erau un pic aiurea: bărbia era prea mică, nasul prea mare, iar ochii din spatele lentilelor groase arătau aproape ca niște mărgele.

Se părea că agentul de asigurări se sinucisese cu o curea lungă și neagră. Fixase un capăt de mânerul din perete, iar pe celălalt îl transformase într-un laț care acum i se înfigea sălbatic în mărul lui Adam.

— Salut, puștiule. Cine-i amicul?

— Peter Anthony Zell, răspund eu încetișor, privind peste umăr la Dotseth, care a deschis ușa cabinei și stă acolo rânjind, cu un fular ecosez șmecher la gât și o ceașcă aburdindă de cafea de la McDonald's în mână.

— Bărbat caucazian. Treizeci și opt de ani. Lucra în asigurări.

— Și... lasă-mă să ghicesc, zice Dotseth. A fost mâncat de rechini. O, stai așa, e sinucidere! E cu adevărat sinucidere?

— Așa se pare.

— Sunt șocat! Șocat!

Denny Dotseth este adjunctul procurorului general, un vlăjgan cu păr argintiu și o față lată, veselă.

— O, îmi pare rău, Hank, adaugă Dotseth. Voiai și tu o cafea din asta?

— Nu, mulțumesc, domnule.

Îl informez pe Dotseth despre ceea ce am aflat examinând portofelul din imitație de piele neagră pe care l-am găsit în buzunarul de la spate al pantalonilor victimei. Zell era angajat al unei companii numite Merrimack Viață și Incendii, cu birouri în clădirea Water West, din Piața Eagle. Câteva bilete de cinema rupte, toate datând din ultimele trei luni, trădează gustul omului pentru aventurile adolescente: noua serie din *Stăpânul inelelor*, două pelicule inspirate din serialul SF *Licăriri îndepărtate* și chestia aia, *DC-contra-Marvel*, de la cinematograful IMAX din Hooksett. Nici

urmă de familie, nu există nicio fotografie în portofel. Optzeci și cinci de dolari în bancnote de cinci și de zece. Și mai e și-un carnet de conducere care are înscrisă pe el o adresă din oraș: strada Matthew, South Concord.

— A, sigur, știu zona. Sunt niște case mici pe strada aceea. Rolly Lewis stă și el pe-acolo.

— ...Și a fost bătut.

— Rolly?

— Victima. Uite!

Mă întorc spre fața diformă a agentului de asigurări și-i arăt câteva puncte îngălbenite pe obrazul drept. Cineva i-a tras una, tare de tot.

— O, da. Așa este.

Dotseth cascadează și soarbe din cafea. De mai multă vreme, regulamentul din New Hampshire prevedea ca, atunci când era descoperit un cadavru, să fie întodeauna chemat cineva de la biroul procurorului-șef, așa încât dacă e vorba cumva despre crimă, acuzarea să poată lua cazul de la zero. La mijlocul lui ianuarie, această prevedere a fost însă abrogată de legislativul local, care a considerat-o dificil de aplicat în condițiile recentelor evenimente, după ce Dotseth și colegii săi fuseseră obligați să bântuie în lungul și-n latul întregului stat, adunându-se ca niște ciori la locurile unde se petrecuseră niște crime care nu erau deloc crime. Acum, de când prevederea fusese anulată, era la latitudinea polițistului care investiga cazul dacă să cheme un procuror la un 10-54S. Eu de obicei îl chem.

— Și ce altceva mai e nou, tinere? mă întreabă Dotseth. Mai joci *racquetball*?

— N-am jucat niciodată așa ceva, domnule, îi spun fără să-i dau prea multă atenție, concentrându-mă în continuare asupra cadavrului din fața mea.

— Nu? Atunci oare la cine mă gândeam?

Îmi ating ușor bărbia cu degetul arătător, de mai multe ori. Zell a fost scund – probabil un metru șaptezeci –, bondoc, cu talia groasă. Pe legea mea, îmi zic, ceva nu-i în regulă cu cadavrul ăsta, cu acest presupus suicid. Încerc să-mi dau seama ce anume nu era în regulă.

— N-are telefon, murmur eu.

— Poftim?

— Portofelul e aici, la fel și cheile, dar n-are telefon mobil.

— Pun pariu că l-a aruncat, zice Dotseth și ridică din umeri. Beth tocmai a scăpat de-al ei. Semnalul a început să fie atât de prost încât s-a gândit să scape cât mai repede de drăcia aia.

— Bine, bine, murmur eu privind încă la Zell. Și n-avem nici scrisoarea.

— Ce?

— Nu e nicio scrisoare de adio.

— A, da? întreabă el și mai ridică din umeri încă o dată. Probabil că o s-o găsească un prieten. Sau poate șeful lui, adaugă zâmbind și golindu-și paharul de cafea. Țștia lasă cu toții scrisori. Deși, trebuie să fii de acord, explicațiile nu prea mai sunt necesare, nu-i așa?

— Da, domnule, zic eu, trecându-mi mâna peste mustață. Aveți dreptate.

Săptămâna trecută, la Kathmandu, o mie de pelerini din toată Asia de Sud-Est s-au aruncat într-un rug imens, iar călugării au cântat într-un cerc în jurul lor, după care

au sărit și ei în flăcări. În Europa centrală se vând DVD-uri cu sfaturi practice: *Cum să te dai la fund cu pietre în buzunare*, *Cum să prepari un amestec de barbiturice în chiuveță*. În America, în zona orașelor Kansas City, St. Louis și Des Moines, la modă sunt armele de foc, iar sinucide-rile implică un glonț în țeastă.

Dintr-un motiv necunoscut, Concord, din New Hampshire, a devenit Orașul Spânzuraților. Am găsit cadavre peste tot: în closete, în barăci, în subsolurile clădirilor neterminate. Vinerea trecută, proprietarul unui magazin de mobilă a avut o tentativă în stil mare. A încercat să se spânzure legându-și cordonul halatului de baie de jghebul de la ștreășina casei, dar acesta a cedat, iar el s-a prăbușit pe peluză, încă în viață, dar cu mâinile și picioarele rupte.

— Oricum, e o tragedie, conchide Dotseth indiferent. Fiecare caz în parte e o tragedie.

Aruncă o privire rapidă spre ceasul de la mână; e gata s-o șteargă. Eu sunt încă ghemuit la pământ, privind cu ochii mijii cadavrul agentului de asigurări. Pentru ultima zi petrecută pe Pământ, Peter Zell a ales un costum maroniu mototolit și o cămașă de un bleu-pal. Șosetele par să se potrivească una cu alta – sunt ambele maro, dar nu-s pereche, una e mai închisă la culoare decât cealaltă; amândouă au elasticul lărgit, alunecând spre călcâie. Cureaua din jurul gâtului, pe care dr. Fenton o va numi „ligatură“, este însă o frumusețe: piele neagră, strălucitoare, cu literele B&R gravate pe o cataramă aurie.

— Domnule detectiv! Alo! spune Dotseth, iar eu privesc în sus către el și clipesc des. Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu, domnule, mulțumesc.

— În regulă. A fost o plăcere, ca întotdeauna, tinere.

— Doar că... stați așa!

— Pardon?

Mă ridic și-mi întorc fața către el.

— Deci... Am de gând să omor pe cineva.

Fac o pauză, iar Dotseth așteaptă amuzat, cu o răbdare cumva exagerată.

— Așa, și?

— Și locuiesc într-un timp și-ntr-un loc în care oamenii se sinucid peste tot. În stânga și-n dreapta. E Orașul Spânzuraților.

— OK.

— Și atunci, planul meu n-ar fi să-mi omor victima și apoi să aranjez ca totul să pară o sinucidere?

— Se poate.

— E posibil, nu-i așa?

— Da. E posibil. Dar în cazul ăsta? zice Dotseth arătând vesel cu degetul spre cadavru. Asta-i o sinucidere.

Îmi face cu ochiul, deschide ușa de la toaleta bărbaților și mă lasă singur cu Peter Zell.

— Deci? Care-i treaba? Așteptăm camionul de la măcelărie sau spintecăm noi porcul ăsta?

Îi întorc ofițerului Michelson o privire dură și dezaprobatoare. Urăsc felul fals și morbid în care trăncăneala asta ar trebui să-l facă să pară un dur – „camionul de la măcelărie“, și „porcul“, și toate chestiile astea –, iar Ritchie Michelson știe că nu-mi place și tocmai de aceea mi se adresează în felul ăsta. A așteptat la ușa toaletei bărbaților, păzind scena crimei, în teorie, și mâncând un sandvici cu ou învelit în celofan galben, din care i s-au scurs pe cămașa uniformei câteva picături de ulei.

— Haide, Michelson, a murit un om.

— Îmi pare rău, Lungilă.

Nu mă înnebunesc nici după porecla asta, iar Ritchie știe și acest lucru.

— Cineva de la biroul doctorului Fenton va fi aici în mai puțin de o oră, spun eu, iar Michelson dă aprobator din cap și își duce pumnul la gură ca să mascheze un râgâit.

— Și ai de gând să dai cazul ăsta lui Fenton?

Mototolește ambalajul sandviciului și îl aruncă în coșul de gunoi.

— Credeam că nu se mai ocupă de sinucideri.

— E la latitudinea detectivului, îi zic, iar în cazul ăsta mie mi se pare că se impune o autopsie.

— O, serios?

— Serios.

Nu-i pasă. În tot timpul ăsta însă, Trish McConnell își vede de treaba ei. E o femeie scundă, dar viguroasă, cu părul împletit într-o coadă ce îi iese prin partea din spate a șepcii de polițist, iar acum se află în cealaltă parte a restaurantului. A prins câțiva adolescenți, pe care i-a încolțit lângă dozatorul de sucuri. Ia declarații. Carnetul de notițe e în mână, pixul zboară pe deasupra foilor, iar ea anticipează și îndeplinește instrucțiunile superiorilor. Îmi place McConnell.

— Știu și eu ce să spun? zice Michelson vorbind degeaba, doar ca să mă scoată din sărite. De la centru ni s-a zis să nu pierdem prea multă vreme cu astfel de cazuri.

— Știu asta.

— Stabilitatea comunității și continuitatea, asta e treaba noastră.

— Da.

— În plus, patronul de aici e pe cale să-și ia câmpii fiindcă i-am închis toaleta.

Urmăresc privirea lui Michelson până la casa de marcat, unde proprietarul McDonald's-ului privește la noi cu o față roșie de nervi, dar furia căutăturii pare cumva ridicolă din cauza cămășii de un galben aprins și a vestei de culoarea ketchupului. Fiecare minut în care poliția rămâne aici e un minut în care el nu face profit și e limpede că, dacă nu i-ar fi frică să nu-l arestez conform Paragrafului XVI, ar fi lângă mine, ațintind un deget nervos spre fața mea. Alături de el se află un adolescent de soiul celor care fac parte dintr-o bandă, cu un breton lung peste un ochi; rânjește indolent plimbându-și privirea între șeful său prost dispus și cei doi polițiști, de parcă n-ar fi sigur care dintre ei merită mai mult dispreț.

— O să-și revină, îi spun lui Michelson. Anul trecut pe vremea asta, locul ăsta ar fi fost închis între șase și douăsprezece ore. Și nu s-ar fi mărginit doar la toaleta bărbaților.

— Alte vremuri, zice sec Michelson.

Mă încrunt și mă întorc cu spatele la proprietar. Lasă-l să fiarbă. Nici măcar nu e un McDonald's adevărat. Nu mai există „McDonald's adevărat“. Compania a dat faliment în august, anul trecut, după ce acțiunile ei au pierdut nouăzeci și patru la sută din valoare în doar trei săptămâni de panică pe piață, ceea ce a lăsat în urmă sute de mii de locante colorate goale. Multe dintre ele, precum cea în care ne aflăm acum, pe strada principală din Concord, au fost transformate în restaurante-pirat, deținute și administrate de localnici întreprinzători precum noul meu prieten de lângă casa de marcat, care face acum o afacere frumoasă din fast-food, fără să fie nevoit să mai plătească franciza.

Nu mai sunt nici restaurante 7-Eleven și nici gogoșării Dunkin' Donuts. Mai există patiserii Panera adevărate, dar proprietarii lanțului au trecut printr-o experiență spirituală care i-a iluminat și au angajat în cele mai multe dintre localuri doar coreligionari, așa că nu prea merită să intri în ele decât dacă vrei să auzi *Vestea cea Mare*.

O chem pe McConnell. Le spun, ei și lui Michelson, că vom investiga acest caz ca pe o moarte suspectă și încerc să-l ignor pe Ritchie, care ridică sarcastic din sprâncene. McConnell dă din cap cu seriozitate și-și deschide carnetul de notițe la o pagină nouă. Le dau celor doi anchetatori primele ordine: McConnell trebuie să termine de luat declarații și apoi să găsească și să informeze familia victimei. Michelson trebuie să rămână lângă ușă, păzind locul până când cadavrul va fi luat de trimișii doctorului Fenton.

— Am înțeles, zice McConnell închizându-și cu zgomot carnetul.

— Munca e nașpa, se strâmbă Michelson.

— Haide, Ritchie, îl îndemn eu, a murit un om.

— Da, Lungilă, zice el. Ai mai spus asta o dată.

Îi salut pe colegii mei, dau din cap a rămas-bun și apoi mă opresc pentru o clipă cu mâna pe mânerul ușii laterale care dă în parcare. Asta pentru că observ o femeie care se îndreaptă hotărât spre restaurant, purtând o căciulă roșie, dar nu și palton, fără să aibă vreo umbrelă care să o apere de ninsoarea deasă, ca și cum tocmai ar fi ieșit de undeva în grabă ca să ajungă aici, chinuindu-se cu ghetele ei subțiri prin zloata din parcare. După aceea mă vede, observă că mă uit la ea, iar eu prind exact momentul în care înțelege că sunt polițist, ceea ce o face să se încrunte îngrijorată și să se întoarcă, îndepărtându-se.

O iau spre nord pe State, îndepărtându-mă de McDonald's la volanul unui Chevrolet Impala pe care mi l-au dat de la serviciu, conducând cu grijă din cauza poleiului gros. Străzile laterale sunt pline de mașini parcate sau abandonate, având parbrizele acoperite cu tot mai multă zăpadă. Trec pe lângă Centrul Metropolitan de Artă, o clădire frumoasă, cu fațada din cărămizi roșii și cu ferestre largi, iar apoi privesc spre cafeneaua pe care a deschis-o cineva chiar peste drum; e plină de clienți. Pe ușa magazinului Collier, cu mărfuri de uz gospodăresc, iese o coadă ce șerpuiește până departe – probabil că au adus marfă. Becuri. Lopeți. Cuie. Un puști de liceu e cocoțat pe o scară și taie prețurile vechi cu un marker negru, pentru a le scrie pe cele noi pe un carton.

Patruzeci și opt de ore, la asta mă gândesc. Cele mai multe crime se rezolvă în patruzeci și opt de ore de la comiterea lor.

Nu mai e nicio mașină pe stradă în afară de a mea, așa că trecătorii întorc capul după mine. Un cerșetor se sprijină de ușa bătută în cuie a firmei White Peak, care se ocupa de ipoteci și tranzacții imobiliare. Câțiva tineri pierd vremea într-un vestibul în care funcționase un ATM, trecând de la unul la celălalt o țigară cu marijuana. Un puști cu un barbișon ciufulit suflă prelung fumul în aerul rece.

Mâzgălit peste ferestrele a ceea ce fusese o clădire de birouri cu două etaje, la colț cu strada Blake, văd niște graffiti înalte de doi metri: „MINCIUNI MINCIUNI TOTUL E MINCIUNĂ“.

Îmi pare rău că l-am pus la punct pe Richie Michelson. Pentru ofițerii care mai făceau încă serviciul de patrulare, viața era deja destul de grea în momentul în care am fost

eu promovat; sunt sigur că cele paisprezece săptămâni care au urmat n-au ameliorat situația. Da, polițiștii au un serviciu sigur și câștigă unele dintre cele mai mari salarii din țară în acest moment. Și, da, rata criminalității în Concord nu a crescut nebunește, de la o lună la alta, față de cea de anul trecut; decretul IPSS a făcut ca fabricarea, vinderea sau cumpărarea oricărui tip de armă de foc să devină ilegale în Statele Unite ale Americii, dar această lege e totuși greu de pus în practică, mai ales în statul New Hampshire.

Cu toate acestea, dacă privești strada cu ochii cunoscători ai cetățeanului, se simte un potențial crescut de violență, iar pe un ofițer care patrulează, la fel ca pe un soldat din timpul războiului, acest lucru îl consumă încet, dar sigur. Așa că, dacă aș fi în pielea lui Richie Michelson, probabil că aș fi puțin obosit, cam epuizat și aș scăpa și eu câte o remarcă mai acidă.

Semaforul de la colțul cu strada Warren încă funcționează. Deși sunt polițist, iar în intersecție nu mai este nicio altă mașină, mă opresc și încep să bat darabana cu degetele în volan, așteptând culoarea verde, privind prin parbriz și gândindu-mă la femeia aceea fără palton, care s-a grăbit să se îndepărteze de mine.

— Ați auzit noutățile? întreabă detectivul McGully, un tip corpulent și zgomotos, cu mâinile făcute pâlnie în jurul gurii. S-a anunțat data.

— Ce vrei să spui cu „s-a anunțat data”? întreabă detectivul Andreas, ridicându-se de pe scaun și privind spre McGully cu gura căscată. Avem deja data. Toată lumea știe nenorocita aia de dată!

Data pe care o știe toată lumea este cea de 3 octombrie, peste șase luni și unsprezece zile, când un munte cu diametrul de 6,5 kilometri, alcătuit din carbon și silicați, se va ciocni de Pământ.

— Nu data în care o să ne lovească măgăoaia, zice McGully fluturând o copie din *Concord Monitor*. Se știe data la care geniile ne vor spune unde va cădea.

— Da, am văzut asta, îl aprobă detectivul Culverson, care stă la propriul birou citindu-și propriul ziar. El preferă *New York Times*. Parcă e 9 aprilie.

Biroul meu este în cel mai îndepărtat colț al camerei, lângă coșul de gunoi și frigider. Îmi țin carnetul de notițe deschis în față, trecând din nou în revistă observațiile de la locul crimei. De fapt, e un caiet albastru, de felul celor pe care le folosesc studenții la cursuri. Tatăl meu a fost profesor, iar când a murit am descoperit sus, în pod, vreo douăzeci și cinci de cutii de asemenea caiete subțiri, cu niște coperte albastre ca oul de privighetoare. Încă le mai folosesc.

— 9 aprilie? Pare atât de curând...

Andreas se prăbușește înapoi pe scaun și apoi repetă, murmurând încetișor:

— Prea curând.

Culverson clatină din cap și oftează, în timp ce McGully chicotește. Asta a mai rămas din poliția orașului Concord, divizia de investigații criminalistice, unitatea pentru adulți: patru tipi într-o încăpere. Din luna august a anului trecut și până azi, în colectivul nostru au avut loc trei pensionări anticipate, o dispariție bruscă și neexplicată, plus treaba cu detectivul Gordon, care și-a rupt mâna în timpul unei arestări pentru violență domestică, și-a luat concediu medical și nu s-a mai întors niciodată. Valul acesta de plecări

nu a fost compensat de promovări – în realitate a fost vorba despre un singur ofițer de patrulare, adus în decembrie, anul trecut. Adică eu, detectivul Palace.

Suntem totuși destul de norocoși din punct de vedere al personalului. Departamentul care anchetează crimele minorilor mai are doar doi ofițeri, Peterson și Guerrera. Cel de infracțiuni informatice a fost desființat cu totul, începând cu 1 noiembrie.

McGully deschide ediția de azi a *New York Times* și începe să citească cu voce tare. Eu mă gândesc la cazul lui Zell, revizuindu-mi notițele. „Nici un semn de agresiune sau luptă // celular? // Ligatura: curea, cataramă aurie“.

O curea elegantă din piele italiană, marcată cu B&R.

— Data crucială este 9 aprilie, potrivit astronomilor de la Centrul Harvard-Smithsonian pentru Astrofizică din Cambridge, Massachusetts, citește McGully din *Monitor*. Experții de acolo, împreună cu mii de alți astronomi, astrofizicieni și diverși amatori urmăresc traiectoria masivului asteroid Maia, cunoscut și ca 2011GV₁...

— Doamne, geme Andreas furios și jalnic, sărind din nou în picioare și grăbindu-se spre biroul lui McGully.

Andreas e un ins mărunțel, agitat, abia trecut de patruzeci de ani, dar cu o coamă de cârlionți negri ca ai unui heruvim.

— Știm ce este. O mai fi rămas cineva pe planeta asta care să nu fi aflat deja?

— Ia-o ușor, amice, spune McGully. Urăsc de-a dreptul felul în care îți tot dau ăștia informațiile, repetându-le mereu, de fiecare dată. E ca și cum ar folosi o alifie și-ți freacă ridichea ca să-ți intre în cap.

— Așa se scriu articolele de ziar, zice Culverson.

— Da, iar eu urăsc chestia asta.

— Și cu toate astea... spune zâmbind Culverson. Este singurul ofițer de culoare din unitatea de investigații criminalistice. De fapt, este singurul ofițer de culoare din toată poliția din Concord, iar uneori i se spune „singurul negru din Concord“, deși asta nu e tocmai exact.

— Bine, bine, o să sar, zice McGully, bătându-l pe umăr pe bietul Andreas. Savanții au... sărim, sărim și peste asta... un dezacord, rezolvat acum în mare măsură... sărim, sărim, sărim. Așa: pe 9 aprilie, cu doar cinci luni și jumătate rămase până la impact, vor fi cunoscute îndeajuns de multe puncte de declinație și de ascensie pentru a se stabili exact traiectoria și localizarea punctului de pe suprafața Pământului unde va lovi Maia, cu o precizie de douăzeci și cinci de kilometri.

Vocea lui McGully devine puțin șuierată spre final. Tonul său baritonal se stinge brusc într-un fel de șuierat prelung și grav.

— Douăzeci și cinci de kilometri.

Se lasă o tăcere în care se aude doar clinchetul discret al radiatorului. Andreas stă lângă biroul lui McGully, privind în jos spre ziar cu pumnii strânși și brațele pe lângă corp. În colțul său confortabil, Culverson ia un pix și începe să tragă linii lungi pe o bucată de hârtie. Eu închid caietul albastru, îmi dau capul pe spate și îmi fixează ochii pe un punct aflat pe tavan, undeva lângă locul din care atârnă lustra.

— Ei, asta este, doamnelor și domnilor, zice McGully, zâmbind din nou și închizând ziarul cu un gest teatral. Și apoi urmează reacțiile și așa mai departe.

— Reacții? strigă Andreas, gesticulând nervos în direcția ziarului. Ce fel de *reacții*?

— Ei, știi tu, prim-ministrul din Canada zice: „Ei, sper să aterizeze în China“, spune râzând McGully. Președintele Chinei zice: „Ascultă, măi Canada, fără supărare, dar noi avem o altă perspectivă...“ Știi tu! Bla, bla, bla.

Andreas mârâie dezgustat. Urmăresc discuția lor, dar de fapt mă gândesc la altceva, privind fix la firul de care atârna lustra. Un tip intră într-un McDonald's în creierul nopții și se spânzură într-o cabină de toaletă pentru handicapați. Un tip intră într-un McDonald's în creierul nopții...

Culverson ridică ziarul și ne arată o ilustrație în care harta lumii este prezentată cu o țință mare pe ea.

— Se deschide concursul oficial al Secției de Poliție din Concord pentru ghicirea locului în care va lovi asteroidul, anunță el cu glas răsunător. Pofțiți, pofțiți!

Îmi place detectivul Culverson. Îmi place fiindcă încă se mai îmbracă precum un detectiv adevărat. Astăzi e în costum cu vestă, are o cravată cu luciu metalic și o batistă din același material în buzunarul de la piept. Acum o mulțime de oameni preferă îmbrăcămintea confortabilă. Andreas, de exemplu, poartă un tricou cu mâneci lungi și niște pantaloni largi, iar McGully a îmbrăcat o bluză de trening cu sigla echipei Washington Redskins.

— Dacă tot e să murim – zice Culverson – hai să facem mai întâi câțiva dolari de pe urma surorilor și fraților noștri din celelalte divizii.

— Bine, dar... zice Andreas aruncându-i o privire nedumerită, cum putem să prezicem?

— Să prezicem? zice McGully și îl pocnește pe Andreas cu ziarul împăturit. Fraiere, cum o să ne încasăm câștigurile, asta-i întrebarea!

— Încep eu, zice Culverson. Eu pun o sută de dolari pe Oceanul Atlantic.

— Patruzeci de biștari pe Franța, zice McGully, scotocind în portofel. Să cadă drept pe imbecilii ăia.

Culverson vine cu harta până în colțul meu și mi-o așază pe birou.

— Dar tu, Ichabod Crane¹? Tu ce crezi?

— Păi... zic eu absent, gândindu-mă la leziunile de sub ochiul fostului agent de asigurări. Cineva l-a pocnit zdăvăn în față pe Peter Zell, nu cu multă vreme în urmă. Acum vreo două săptămâni? Trei săptămâni? Dr. Fenton îmi va spune, cu siguranță.

Culverson așteaptă un răspuns, ținându-și sprâncenele ridicate.

— Detectiv Palace?

— Știi, e greu de zis! Ei, băieți, voi de unde vă cumpărați curelele?

— Curelele? mă întreabă Andreas, privind în jos spre talie și apoi în sus, de parcă i-aș fi pus o întrebare capcană. Eu port bretele.

— Dintr-un loc numit Humphrey's, zice Culverson. E în Manchester.

— Mie-mi cumpără Angela curelele, zice McGully, care a început să citească secțiunea de sport a ziarului, cu scaunul dat pe spate și picioarele pe birou. Dar ce dracu' vrei să zici cu asta, Palace?

¹ Personajul principal al nuvelei *Sleepy Hollow* (*Legenda călărețului fără cap*) de Washington Irving (n.t.).

— Lucrez la un caz, explic eu, reușind să atrag privirile tuturor. Am găsit în dimineața asta un cadavru la McDonald's.

— S-a spânzurat unul, parcă... așa e? zice McGully.

— Deocamdată o considerăm moarte suspectă.

— O considerăm? Noi? zice Culverson zâmbindu-mi condescendent.

Andreas este încă la biroul lui Mc Gully, parcurgând secțiunea de știri a ziarului, cu o mână pe frunte.

— În acest caz, ligatura a fost o curea neagră. Eleganță. Pe cataramă scria B&R.

— Belknap și Rose, mă lămurește Culverson. Dar stai așa, crezi că asta e o crimă? Nu e un loc al naibii de public pentru o crimă?

— Belknap și Rose, exact, zic eu. E important fiindcă, vedeți voi, toate celelalte lucruri pe care le purta victima nu atrăgeau deloc atenția: un costum maroniu, o cămașă veche cu pete la subsuori, șosete desperecheate... Iar el *avea* curea, una maro, ieftină. Ligatura în schimb era din piele naturală, cusută de mână.

— Bun, zice Culverson, deci s-a dus la B&R și și-a cumpărat o curea șmecheră ca să se sinucidă cu ea.

— Asta e o explicație, intervine McGully dând pagina ziarului.

— Serios? întreb eu ridicându-mă în picioare. Mie mi se pare că dacă vreau să mă spânzur și sunt un tip obișnuit, care poartă costume la serviciu, am deja câteva curele. De ce-ar trebui să merg tocmai în Manchester, la un magazin foarte scump de haine pentru bărbați, să-mi cumpăr o curea anume ca să mă sinucid?

Fac pași mici în fața biroului meu, înainte și înapoi, mângâindu-mi mustața.

— De ce să nu folosesc una dintre curelele pe care le am deja?

— Și, mai important, adaugă McGully căscând, cui îi pasă?

— Așa e, zic eu și mă așez la loc pe scaun, după care deschid din nou caietul albastru. Desigur.

— Parcă ești extraterestru, Palace. Ți-a mai zis cineva chestia asta? mă întreabă McGully și, dintr-o mișcare, mototolește secțiunea sportivă a ziarului și mi-o aruncă direct în cap. Parcă ai venit de pe o altă planetă sau ceva de genul ăsta.

În spatele biroului care marchează locul paznicului de la clădirea Water West stă un bărbat foarte bătrân. Mă privește clipind încet, ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn. Sau din mormânt.

— Aveți întâlnire cu cineva de aici, din clădire?

— Nu, domnule. Sunt polițist.

Paznicul este îmbrăcat cu o cămașă foarte șifonată, iar șapca îi este deformată, turtită în vârf. E aproape amiază, dar lumina din holul gri pare să fie cumva una de dimineață, iar firicele minuscule de praf plutesc aiurea peste tot.

— Sunt detectivul Henry Palace, zic eu arătându-i insigna – nu se uită, nu îi pasă –, după care o pun cu grijă înapoi în buzunar. Sunt de la divizia de investigații criminalistice a Secției de Poliție din Concord și investighez o moarte suspectă. Trebuie să ajung la birourile companiei Merrimack Viață și Incendii.

— Cât de înalt ești, fiule? mă întreabă el tușind.

— Un metru nouăzeci și cinci.

— Un metru nouăș’cinci?

— Ceva de genul ăsta.

În timp ce aștept ascensorul, încerc să rețin toate detaliile holului întunecat: o plantă imensă într-un ghiveci, mare și grea, ocupă în întregime unul din colțuri; un peisaj din munții Alpi, lipsit de viață, tronează deasupra unui rând de cutii poștale din alamă; paznicul centenar mă examinează de după tejgheaua lui. Aceasta era priveliștea

cu care agentul meu de asigurări își începea fiecare zi de lucru. În timp ce ușa liftului se deschide scârțâind, adu-mec aerul stătut. Nimic din ceea ce văd pe hol nu contrazice varianta sinuciderii.

Pe șeful lui Peter Zell îl cheamă Theodore Gompers și e un tip fâlcos și palid, îmbrăcat într-un costum albastru de lână. Nu lasă să se vadă nicio emoție când îi dau vestea.

— Zell, deci? Ei, păcat de el. Îți dau ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

— Ce vreme, auzi!

— Da.

Suntem în biroul lui, iar el bea gin dintr-un pahar scund, cu fundul pătrat, frecându-se gânditor cu palma pe bărbie și privind prin fereastra imensă dincolo de care se văd fulgii care cad în piața Eagle.

— O mulțime de lume crede că din cauza asteroidului ninge atât de mult. Ai auzit și tu asta, nu-i așa? zice Gompers încet, gânditor, privind fix strada. Dar nu-i adevărat. Chestia aia e încă la 450 de milioane de kilometri distanță. Nu e destul de aproape încât să ne influențeze clima, așa că nu e el de vină.

— Da.

— Cel puțin nu înainte să se prăbușească, bineînțeles, spune oftând, apoi își întoarce capul încet către mine, așa cum fac vitele. Oamenii nu prea înțeleg toate astea.

— Sunt convins că aveți dreptate, zic eu ținând la îndemână caietul albastru și un pix. Puteți să-mi dați mai multe amănunte despre Peter Zell?

Gompers soarbe din nou din gin.

— Nu e mare lucru de zis. Tipul era un statistician înăscut, asta-i sigur.

— Un statistician înăscut?

— Mda. Eu unul am început la statistică fiindcă am și o diplomă în domeniu, dar m-am mutat la vânzări și la un moment dat am ajuns în management, unde sunt și acum.

Deschide brațele larg, de parcă ar vrea să cuprindă cu ele tot biroul.

— Peter, în schimb, n-avea asemenea ținte. Nu vreau să înțelegi lucrul ăsta într-un sens rău, dar pur și simplu nu avea asemenea ambiții.

Dau aprobator din cap, mâzgălind notițe în caiet, iar el continuă să vorbească aproape în șoaptă. Se pare că Zell fusese un fel de vrăjitor al statisticii, având o abilitate aproape supranaturală de a se descurca printre coloanele nesfârșite de date demografice, de pe urma cărora trăgea concluzii precise cu privire la risc și profit. Era, de asemenea, aproape patologic de timid, mergea întotdeauna cu ochii în pământ, doar murmura câte un „salut” sau „sunt bine” când nu avea încotro, iar în timpul ședințelor stătea în ultimul rând, privindu-și încontinuu mâinile.

— ...Iar când se terminau ședințele, era întotdeauna primul care ieșea din încăpere, zice Gompers. Aveai senzația că e mult mai fericit la biroul lui, făcându-și treaba la calculator și completându-și datele statistice, decât era în compania altor oameni.

Mâzgălesc în continuare, dând din cap încurajator, în încercarea de a-l face pe Gompers să spună mai multe. Dar încep să mă gândesc la cât de mult începe să-mi placă tipul ăsta, acest Peter Anthony Zell. Îmi plac tipii care-și fac treaba conștiincios.

— Ce-a fost interesant la el, totuși, la Zell vreau să spun, e că toată nebunia asta n-a părut să-l afecteze prea mult. Nici măcar la început, în momentele acelea de panică.

Gompers își dă capul pe spate, spre fereastră și spre cer, iar eu bănuiesc faptul că „momentele acelea nebune” se referă la vara anului trecut, când asteroidul a intrat cu adevărat în conștiința publică. Fusese reperat de specialiști încă din aprilie, dar timp de două luni informația aceasta apăruse doar în jurnale, sub forma unor știri bizare, sau cu titluri simpatice pe prima pagină a Yahoo! – „Moartea din ceruri?!” și „Se năruie cerul pe noi!” –, genul ăsta de articole. Pentru cei mai mulți oameni însă, amenințarea devenise reală la începutul lui iunie, când șansele de impact au crescut la cinci la sută și s-a estimat că diametrul său ar fi cuprins între 4,5 și 7 kilometri.

— Îți aduci aminte că unii înnebuniseră de-a dreptul, iar alții plângeau la birourile lor. Cum ți-am zis însă, Zell a continuat să-și țină capul jos și să-și facă treaba. Ca și cum ar fi fost convins că asteroidul vine doar pentru ceilalți, nu și pentru el.

— Dar cum s-a comportat în ultimul timp? Și-a schimbat atitudinea? Vreo depresie?

— Păi, să știi că... stai! zice el și se oprește brusc, punându-și o mână peste gură și apoi mijindu-și ochii ca și cum ar vrea să vadă ceva neclar și aflat la mare depărtare.

— Domnule Gompers?

— Da, eu tocmai... Îmi cer iertare. Încerc să-mi amintesc ceva.

Ochii i se închid pentru o secundă, după care i se deschid, iar eu am un moment de îndoială cu privire la

credibilitatea acestui martor, întrebându-mă câte pahare de gin a băut deja de dimineață și până acum.

— Chestia e că... a fost totuși un incident, continuă el.

— Incident?

— Da. La noi era o tipă, Theresa, contabilă, iar ea a venit la petrecerea de Halloween în costumul... asteroidului.

— Poftim?

— Știu. E o glumă proastă, nu-i așa? zice Gompers, zâmbind însă când își aduce aminte. De fapt, era doar un sac negru de gunoi pe care scrisese numărul, știi tu, doi-zero-unu-unu-G-V-unu. Cei mai mulți dintre noi au râs, unii mai mult decât alții. Zell însă, pe nepusă masă, a căpiat. A început să urle și să țipe la biata fată, iar corpul îi tremura din toate încheieturile. A fost cu adevărat înspăimântător, mai ales fiindcă, după cum ți-am spus, în mod normal e extrem de tăcut. În orice caz, și-a cerut scuze, dar a doua zi n-a mai apărut la lucru.

— Și cât a lipsit?

— O săptămână? Două săptămâni? Am crezut că a plecat de tot, dar la un moment dat s-a întors fără nicio explicație și a fost la fel ca întotdeauna.

— Același?

— Da. Tăcut. Calm. Concentrat. Muncitor, făcând orice i se spune. Chiar și când analiza lui statistică nu mai avea niciun sens.

— Ce... Scuze, zic eu. Poftim?

— A fost sfârșitul statisticii. Toamna târziu, pe la începutul iernii, am încetat definitiv să mai emitem polițe.

Îmi observă întrebarea nerostită și zâmbește trist.

— Vreau să te întreb, *dumneata* ai cumpăra acum o asigurare de viață?

— Cred că nu.

— Așa e, zice el, adu-mecând paharul și apoi golindu-l dintr-o sorbire. Cred că nu.

Luminile pâlpâie, iar Gompers privește în sus și murmură: „Mă lași?“, iar în momentul imediat următor becurile își reiau strălucirea.

— În orice caz, de atunci l-am pus pe Peter să lucreze împreună cu toți ceilalți, adică să inspecteze cererile de daună în căutarea pretențiilor false, a lucrurilor dubioase. Pare ciudat, dar compania noastră mamă, Variegated, pare să fie obsedată mai nou de chestia asta, adică de prevenirea fraudelor. Se încăpățânează până la sfârșit. O mulțime de directori executivi și-au încasat bonusurile și acum sunt în Bermude sau în Antigua, ori își construiesc buncăre. Nu însă și al nostru. Între noi fie vorba, am o bănuială că directorul nostru crede că în felul ăsta își asigură un loc în Rai când va veni sfârșitul. Asta e impresia pe care o lasă.

Nu râd. Ciocănesc ușor cu pixul în caiet, încercând să pun în ordine toate informațiile și să mi le așez în minte în ordinea cronologică.

— Credeți c-aș putea vorbi cu ea?

— Cu cine?

— Cu femeia de care ați pomenit, spun și îmi privesc notițele. Theresa.

— Ei, a plecat demult. E în New Orleans acum, așa cred, răspunde Gompers și își bagă bărbia în piept, iar vocea i se reduce la un murmur. O mulțime de copii se duc acolo. De fapt, și fiică-mea, adaugă el, privind din nou prin fereastră. Pot să te mai ajut cu ceva?

Mă uit în caietul meu albastru, care e înțesat cu notițe scrise urât. „Ei bine? Ce altceva mi-ar mai putea spune?“

— Dar prieteni? Domnul Zell avea prieteni?

— Ăăă...

Gompers clatină din cap și își scoate în afară buza inferioară.

— Unul. De fapt, nu știu ce era, presupun că îi era prieten. Un tip, destul de mare și de gras, cu brațe groase. Vara trecută, o dată sau de două ori, l-am văzut pe Zell luând masa de prânz cu el, la localul din colț.

— Un bărbat voinic, spuneți?

— Am spus un tip mare și gras. Îmi aduc aminte fiindcă, în primul rând, nu-l mai văzusem niciodată pe Zell luând masa de prânz. A fost destul de neobișnuit. Iar în al doilea rând, Peter era foarte scund, iar cei doi erau o priveliște rară, înțelegi?

— Știți cumva cum îl cheamă?

— Pe tipul gras? Nu. Nici măcar nu i-am vorbit.

Îmi foiesc picioarele încercând să mă gândesc la întrebările cele mai potrivite, să mă concentrez la lucrurile pe care trebuie să le aflu.

— Domnule, aveți vreo idee cum a căpătat Zell vânătăile?

— Poftim?

— De sub ochi...

— A, da. Mi-a spus că a căzut pe scări. Acum vreo două săptămâni, cred.

— A căzut pe scări?

— Așa mi-a zis.

— În regulă.

Îmi notez chestia asta și încep să întrezăresc schema investigației mele, ceea ce mă face să simt mici descărcări

de adrenalină care aleargă în lungul piciorului meu drept, făcându-l să tresară un pic, așa cum îl țin, peste cel stâng.

— Ultima întrebare, domnule Gompers. Știți cumva dacă domnul Zell avea dușmani?

Gompers își freacă bărbia cu dosul palmei, rătăcind cu privirea în căutarea unui punct pe care să se concentreze.

— Dușmani, zici? Doar nu crezi că cineva *l-a omorât*, nu-i așa?

— Păi, e posibil. Dar puțin probabil.

Îmi închid caietul albastru și mă ridic.

— Pot să văd locul în care lucra, vă rog?

Adrenalina care mi-a făcut piciorul să tresară în timpul declarației lui Gompers mi s-a răspândit acum în tot corpul și-mi persistă în vene, făcându-mă să simt un fel de foame ciudată.

Sunt polițist, ceea ce am vrut dintotdeauna să fiu. Timp de șaisprezece luni am fost ofițer de patrulare și am lucrat aproape exclusiv în schimbul de noapte și aproape exclusiv în Sectorul 1, mergând în sus și-n jos pe șoseaua Loudon, între cele două magazine Walmart care marcau capetele străzii. Șaisprezece luni în care am patrulat de-a lungul unui drum de șapte kilometri, înainte și înapoi, de la opt seara la patru dimineața, intervenind între bătauși, ridicând bețivi de pe stradă și împrăștiind schizofrenici și cerșetori din parcare de la Market Basket.

Și mi-a plăcut. Chiar și vara trecută mi-a plăcut, în momentele în care lucrurile au luat-o razna, în care totul s-a schimbat, și apoi în timpul toamnei, când munca a devenit din ce în ce mai grea și mai ciudată, fără ca asta să mă împiedice s-o iubesc.

De când ajunsesem însă detectiv, mintea îmi era încețoșată de o frustrare greu de definit, un fel de insatisfacție, de senzație de ghinion, de nepotrivire, fiindcă obținusem slujba pe care mi-o dorisem și pe care o așteptasem întreaga viață și fie că ea mă dezamăgise pe mine, fie eu pe ea.

Iar acum, astăzi, fiorul acela aproape electric, pe care îl simțeam pulsându-mi în vene, mă face să mă gândesc că s-ar putea să am noroc de o investigație adevărată. E foarte posibil.

— Ce anume căutați, de fapt?

E mai degrabă o acuzație decât o întrebare. Mă întorc de la ceea ce făceam, adică de la examinarea metodică a sertarelor biroului lui Peter Zell, și văd o femeie cheală îmbrăcată cu o fustă negru-antracit și o bluză albă. E femeia pe care am văzut-o din McDonald's, cea care s-a apropiat de ușa restaurantului, iar apoi s-a întors, dispărând în parcare, undeva unde n-o mai puteam vedea. Îi recunosc tenul palid și ochii negri și adânci, deși de dimineață purta o căciulă de lână de un roșu aprins, iar acum nu are nimic pe cap, ceea ce face ca scalpul ei alb să lucească sub lumina venind din tavanul biroului de la Merrimack Viață și Incendii.

— Caut probe, doamnă. E o investigație de rutină. Sunt detectivul Henry Palace, de la Departamentul de Poliție din Concord.

— Dovezi... pentru ce, mai exact? mă întreabă ea, în timp ce-i privesc piercingul din nara stângă – e un inel simplu din aur. Gompers spune că Peter s-a sinucis.

Nu-i răspund, iar ea se apropie și mai mult de mine, intrând în biroul mic și neaerisit ca să se uite cum lucrez. Arată bine tipa, e micuță, înfiptă și are trăsături ferme.

Probabil că are douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani. Mă întreb ce-o fi reprezentat Peter Zell pentru ea.

— Ei bine, zice ea după vreo treizeci de secunde, Gompers mi-a spus să văd dacă nu aveți nevoie de ceva. Aveți nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc.

Privește peste și pe lângă mine, urmărindu-mi degetele care cotrobăie prin sertarele victimei.

— Îmi pare rău, dar ce spuneți că trebuie să căutați?

— Încă nu știu. Cursul normal al unei investigații nu poate fi cunoscut dinainte. Fiecare informație îți arată ce să faci în continuare.

— A, da? zice tânăra și, când își ridică sprâncenele, pe frunte îi apar încrețituri delicate. Vorbiți de parc-ați cita dintr-un manual sau cam așa ceva.

— Îhî.

Mențin o expresie neutră. De fapt, este un citat exact din *Investigația criminală*, de Farley și Leonard, din introducerea capitolului șase.

— De fapt, am nevoie de ceva, zic eu, arătând spre monitorul lui Zell, care e întors cu fața la perete. Care-i treaba cu calculatoarele pe-aici?

— Din noiembrie folosim doar hârtia, îmi spune ea ridicând din umeri. A existat o întreagă rețea, unde fișierele noastre puteau fi văzute de sediul central și de câteva birouri regionale, dar transferul de date a devenit incredibil de încet și de supărător, așa încât întreaga companie a hotărât să funcționeze offline.

— A, zic eu, în regulă.

Serviciul de furnizare de internet, în ansamblu, devine din ce în ce mai nesigur în toată valea Merrimack încă

din ianuarie, de când un punct de transfer aflat în sudul Vermontului fusese atacat de un fel de gașcă de anarhiști, din motive neclare, și nimeni nu găsisese resursele necesare ca să-l repare.

Femeia stă în continuare acolo, privindu-mă.

— Îmi cer iertare, sunteți asistenta domnului Gompers?

— Vă rog, zice ea, dându-și ochii peste cap. Secretara...

— Și cum vă numiți?

Face o pauză îndeajuns de îndelungată ca să-mi fie clar că e convinsă că, dacă ar vrea, ar putea să păstreze pentru ea această informație, dar apoi îmi spune:

— Eddes. Naomi Eddes.

Naomi Eddes. Observ că nu e în totalitate cheală. Scalpul este acoperit de fire minuscule de păr de un blond translucid, care par totuși moi și netede, cam cum ar trebui să arate un covor dintr-o casă pentru păpuși.

— Vă deranjează dacă vă adresez câteva întrebări, doamnă Eddes?

Nu-mi răspunde, dar nici nu părăsește încăperea; rămâne pur și simplu acolo, privindu-mă fix în timp ce încep să o chestionez. Lucrează aici de patru ani. Da, domnul Zell era deja angajat când a venit ea. Nu, nu-l cunoștea bine. Confirmă imaginea generală pe care i-o zugrăvisese Gompers lui Zell: tăcut, muncitor, nesigur din punct de vedere social, deși ea folosește cuvântul „stângaci“, ceea ce îmi place. Își aduce și ea aminte de incidentul de la Halloween, când Peter a strigat la Theresa de la Contabilitate, deși ea nu-și aduce aminte de vreo absență îndelungată de la birou.

— Ca să fiu însă foarte sinceră, zice ea, nu sunt sigură dacă aş fi observat că nu-i aici. Cum am mai zis, nu eram atât de apropiați.

Expresia feței i se îndulcește și pentru o secundă pot jura că în ochi îi sticlesc lacrimi, dar e doar un moment trecător, după care își recompune chipul impasibil și rigid.

— Era totuși destul de drăguț. Un tip cu adevărat amabil.

— L-ați caracteriza cumva ca fiind deprimat?

— Deprimat? repetă ea, zâmbind subțire, ironic. Nu suntem oare cu toții deprimați, domnule detectiv? Nu purtăm oare pe umeri greutatea acestei așteptări? Dumneavoastră nu sunteți deprimat?

Nu-i răspund, dar îmi place formularea ei: „purtăm pe umeri greutatea acestei așteptări“. Sună mai bine decât „nebulia asta“, cum a zis Gompers, sau „măgăoaia“ lui McGully.

— Doamnă Eddes, ați observat cumva la ce oră a plecat ieri domnul Zell de la birou? Sau cu cine?

— Nu, îmi spune ea, iar vocea îi coboară cu o jumătate de ton, odată cu bărbia care-i cade în piept. Nu am observat la ce oră a plecat de la birou și nici cu cine.

Sunt derutat un moment, iar când îmi dau seama că brusca ei intonație voit-serioasă e menită să-și bată joc de mine, continuă cu vocea ei obișnuită:

— Eu am plecat mai devreme, pe la trei. Zilele astea avem un program mai relaxat. Peter era însă cu siguranță aici când am plecat. Îmi aduc aminte că i-am făcut din mână a rămas-bun.

Mintea îmi este invadată brusc de imaginea vie a lui Peter Zell, la ora trei, ieri după-amiază, privind-o pe

frumoasa și impetuoasa secretară a șefului său plecând de la birou. Ea îi face prietenos, dar indiferent, cu mâna, iar Zell al meu dă din cap nervos, chircit deasupra biroului, împingându-și ochelarii mai sus pe nas.

— Iar acum, vă rog să mă scuzați, zice Naomi Eddes abrupt. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Desigur, zic eu, dând politicos din cap și spunând în sinea mea: „Nu te-am invitat să intri. Nu ți-am spus să rămâi“. A, doamnă Eddes! Ar mai fi ceva. Ce faceați la McDonald's de dimineață, atunci când a fost descoperit cadavrul?

Deși nu am încă prea multă experiență, îmi dau seama că întrebarea o tulbură – privește într-o parte, iar obrajii îi capătă o ușoară paloare roșiatică – dar se adună imediat, zâmbește și îmi spune:

— Ce făceam? Merg acolo mereu.

— La restaurantul McDonald's de pe Main Street?

— Aproape în fiecare dimineață. Desigur. Ca să beau cafea.

— Există o mulțime de locuri mai apropiate în care ați putea bea cafea.

— Acolo e cafeaua mai bună.

— Și atunci de ce n-ați intrat?

— Fiindcă... fiindcă mi-am dat seama în ultimul moment că-mi uitasem portofelul.

Îmi încrucișez brațele la piept și îmi îndrept spatele.

— Spuneți adevărul, doamnă Eddes?

Ea își încrucișează la rândul ei brațele la piept, imitându-mi gestul, și privește în sus, căutându-mi ochii.

— E adevărat că e doar o investigație de rutină?

Pe urmă o privesc cum se îndepărtează.

— Vă interesează tipul ăla micuț, nu-i așa?

— Poftim?

Paznicul cel bătrân este exact în locul în care l-am lăsat, scaunul e încă întors către ușa liftului, ca și cum ar fi înghețat în poziția aceea, așteptându-mă tot timpul cât fusesem la etaj.

— Tipul care-a murit. Mi-ați spus că investigați o crimă, sus, la Merrimack Viață și Incendii.

— Am spus că investighez o moarte suspectă.

— Bun și-așa. Dar e vorba de tipul ăla micuț, rotunjor, nu? Unul cu ochelari?

— Da. Numele său era Peter Zell. Îl cunoșteți?

— Nț! Doar că îi știu pe toți din vedere, cât să-i pot saluta. Ați zis că sunteți polițist.

— Detectiv.

Fața ridată a bătrânului s-a contorsionat o clipă într-o încercare jalnică de a zâmbi.

— Am făcut armata la aviație. Vietnam. Pentru o vreme, după ce m-am întors acasă, mi-am dorit să fiu polițist.

— Ei, zic eu făcând apel din obișnuință la o chestie fără sens pe care o spunea întotdeauna taică-meu când era confruntat cu orice fel de pesimism sau resemnare. Nu e niciodată prea târziu.

— Păi... începe paznicul și tușește scoțând un sunet aspru, după care își potrivește șapca jerpelită. E cam târziu.

Preț de câteva momente, în holul întunecat se lasă tăcerea, după care paznicul spune:

— Seara trecută, tipul ăla micuț a fost luat de la slujbă de cineva care conducea o camionetă mare și roșie.

— O camionetă? Pe benzină?

Nimeni nu are benzină, nimeni în afară de polițiști și de militari. OPEC a încetat să mai exporte petrol la începutul lui noiembrie, iar canadienii i-au imitat, două săptămâni mai târziu, și asta a fost tot. Ministerul Energiei a apelat la rezerva strategică de petrol pe cincisprezece ianuarie, introducând totodată controlul strict al prețurilor, și toată lumea a avut benzină pentru vreo nouă zile. Iar după aceea n-a mai avut nimeni.

— Nu pe benzină, îmi spune paznicul. Pe ulei. Ulei de gătit, după cum mirosea.

Dau din cap nerăbdător și fac un pas înainte, după care-mi netezesc mustața cu podul palmei.

— Domnul Zell s-a urcat de bunăvoie în camionetă sau a fost obligat?

— Păi, nu l-a împins nimeni înăuntru, dacă asta mă-ntrebați. Și nici n-am văzut vreo armă de vreun fel.

Îmi scot caietul și-mi pregătesc pixul.

— Cum arăta?

— Era un Ford, un model mai vechi. Jante de optsprezece inci, Goodyear, fără lanțuri. Din spate îi ieșea un fum des, știți de care, de ăla care trăsnește a ulei vegetal.

— Am înțeles. I-ați văzut cumva numărul?

— N-am văzut.

— Dar pe șofer l-ați putut zări?

— Nu, nu m-am gândit c-aș avea vreun motiv să mă uit la el, răspunde bătrânul și clipește, amuzat probabil de entuziasmul meu brusc. Era însă un tip masiv. Sunt destul de sigur de chestia asta. De categorie grea.

Dau din cap aprobator în timp ce scriu repede.

— Dar sunteți sigur că era o camionetă roșie?

— Așa era. Roșie, de dimensiuni medii, cu o benă standard. Iar pe latura șoferului era pictat un steag mare.

— Ce steag?

— Ce steag? Al Statelor Unite, zice el sfidător, de parcă ar vrea să nege existența oricărui alt steag.

Scriu în tăcere aproape un minut, din ce în ce mai repede, cu pixul scârțâind în liniștea holului și cu bătrânul uitându-se pierdut la mine, cu capul înclinat, de parcă aș fi un exponat în vitrina de sticlă a unui muzeu. Pe urmă îi mulțumesc, îmi strâng caietul și pixul și pășesc pe trotuar în zăpada care se așterne pe dalele de cărămidă și de gresie. Rămân acolo câteva clipe, privind cum totul se desfășoară în mintea mea, precum un film: tipul timid și ciudat îmbrăcat cu un costum maro mototolit se urcă pe scaunul din față al unei camionete roșii și lucitoare care are un motor modificat și pornește către ultimele câteva ore din viața lui...

Încă de pe la doisprezece ani am un vis care revine o dată sau de două ori pe săptămână, mereu la fel.

Personajul central al acestui vis este Ryan J. Ordler, impozantul și experimentatul șef al secției de poliție din Concord, care avea o vechime impresionantă chiar și când eram eu copil, și pe care în viața reală îl întâlneam în fiecare vară la „Picnic cu de toate pentru familie și prieteni“. De fiecare dată îmi zburlea jenat părul și-mi arunca o monedă, așa cum făcea cu toți copiii prezenți acolo. În vis, Ordler stă drept, îmbrăcat în uniformă și ținând o Biblie în mână, pe care eu îmi așez mâna dreaptă, cu palma în jos, și repet după el, jurând să respect și să impun legea, după care el îmi înmânează în mod solemn arma și insigna, apoi eu îl salut, mă salută și el chiar în momentul în care începe să cânte muzica – da, e și muzică în visul meu – iar eu devin detectiv.

În viața reală, într-o dimineață incredibil de rece din iarna anului trecut, m-am întors la sediu pe la 9.30 dimineața, după o noapte lungă de patrulare în Sectorul 1, și am găsit o notă scrisă de mână și lipită de dulapul meu, care îmi spunea să mă prezint la biroul de personal. M-am oprit pe la baie, mi-am aruncat cu apă pe față și am urcat scările câte două odată. Pe vremea aceea, adjunctul șefului de personal era locotenentul Irina Paul, care deținea postul de șase săptămâni și ceva, fiindcă locotenentul Irvin Moss hotărâse brusc să plece.

— Bună dimineața, doamnă, zic. Aveți nevoie de ceva?

— Da, răspunde locotenentul Paul privind în sus și în jos la ceea ce stătea în fața ei, adică la un biblioraft mare și negru pe a cărui copertă scria „Ministerul de Justiție”. Lasă-mă o secundă, domnule ofițer.

— Bineînțeles, zic eu privind în jur. În momentul acela aud o altă voce adâncă și răgușită din capătul cel mai îndepărtat al biroului.

— Fiule...

E Ordler, în uniformă, dar fără cravată, cu cămașa deschisă la gât, învăluit în semiobscuritatea biroului luminat de o singură fereastră, cu brațele încrucișate la piept și arătând de parcă ar fi fost dăltuit în lemn de stejar. Mă trece un fior, îmi îndrept spatele și-i răspund:

— Bună dimineața, domnule.

— În regulă, tinere, zice locotenentul Paul, în timp ce Ordler încuviințează cu o mișcare discretă a capului, făcându-mi semn să-mi îndrept atenția către adjunctul directorului de personal. Așa, ai fost implicat într-un incident în urmă cu două nopți, în subsol.

— Ce... oh!

Mă înroșesc și încep să explic.

— Unul dintre cei noi – „mai noi” ar fi trebuit să zic, de vreme ce eu însumi eram polițist de numai șaisprezece luni – unul dintre cei mai noi a adus un suspect pentru detenție preventivă în temeiul Titlului XVI. Un vagabond. Adică o persoană fără domiciliu.

— Așa, zice Paul, iar eu observ că are raportul unui incident în fața ochilor și asta nu-mi place deloc.

Transpir, sunt pur și simplu ud learcă, deși în birou e răcoare.

— Iar el, ofițerul în cauză adică, folosea un ton și cuvinte pe care eu le-am considerat ca fiind un abuz la adresa suspectului, fiindcă le-am găsit nepotrivite și în dezacord cu regulamentul departamentului.

— ...Și ai considerat că e normal să intervii personal. Și ai... ia să vedem – zice ea privind din nou spre birou și întorcând hârtia de culoarea cojii de ceapă pe care era scris raportul – „...început să enunți pasaje relevante din statut într-o manieră agresivă și amenințătoare“.

— Eu nu sunt convins că aceasta e o descriere corectă, zic eu aruncând o privire spre Ordler, dar el se uita fix la locotenentul Paul, fiindcă era treaba ei să rezolve chestiunea.

— Doar că... întâmplarea a făcut să-l cunosc pe domnul... îmi pare rău, vreau să spun, să-l cunosc pe suspect – Duane Shepherd, rasă caucaziană, bărbat, 55 de ani.

Privirea lui Paul, lipsită de resentimente, dar distantă, dezinteresată, mă intimidază, la fel ca și prezența tăcută a lui Ordler.

— Domnul Shepherd a fost șeful trupei mele de cercetași pe când eram copil. Și a lucrat ca maistru electrician, la Penacook. Dar probabil că acum trece printr-o perioadă mai grea. Din cauza recesiunii.

— Oficial, zice Paul încetișor. Eu cred că e ditamai criza.

— Da, doamnă.

Locotenentul Paul privește din nou în jos către raportul incidentului. Pare extenuată.

Această conversație are loc la începutul lunii decembrie, în timpul lunilor acelora reci de nesiguranță. Pe 17 septembrie, asteroidul a ajuns în conjuncție cu Soarele, prea aproape pentru a mai fi observat, pentru a se mai putea

obține date noi. Așa încât posibilitatea de a lovi Pământul, care a crescut constant încă din aprilie – trei la sută probabilitate de impact, zece la sută, cincisprezece la sută –, a înghețat la sfârșitul toamnei și începutul iernii la cincizeci și trei la sută. Economia mondială a evoluat de la rău la... mai rău, mult mai rău. Pe 12 octombrie, președintele găsește de cuviință să semneze primele acte dintr-un pachet legislativ care autorizează un influx de bani federali către agențiile statale și locale de ordine publică. În Concord, asta i-a adus în poliție pe toți tinerii ăștia, mai tineri chiar și decât mine, unii care se lăsaseră recent de liceu, după ce au trecut printr-un soi de pseudo-academie de poliție, care a semănat mai degrabă cu o tabără. În particular, McConnell și cu mine îi numim Periușele, pentru că toți par să fie tunși la fel, au aceleași fețe copilărești, aceiași ochi reci și aceeași aroganță.

Când se petrecuse incidentul cu domnul Shepherd nu fusese, de fapt, prima dată când mă luam de colegii mei mai noi.

Ordler își drege glasul, iar Paul se sprijină de spătarul scaunului, bucuroasă să-l lase să intervină.

— Ascultă, fiule, în clădirea asta nu există nicio persoană care să nu te dorească aici. Am fost mândri când te-am primit în divizia de patrulare și dacă n-am fi fost în circumstanțe mai puțin obișnuite, ca acum...

— Domnule, am terminat șef de promoție la Academie, zic eu, conștient că vorbesc tare și că l-am întrerupt pe comandantul poliției, dar nu mă pot opri și continui. Am avut prezență sută la sută, zero încălcări, zero reclamații ale cetățenilor, atât înainte cât și după Maia.

— Henry, zice șeful încetișor.

— Ca atare, cred că mă bucur de sprijinul...

— Tinere, spune locotenentul Paul tăios, ridicându-și mâna. Cred că nu înțelegi situația.

— Poftim?

— Nuești concediat, Palace. Ești pe cale să fii avansat.

Ordler înaintează până când ajunge într-un petic de lumină venind dinspre fereastra mică.

— Noi credem că, având în vedere circumstanțele de acum și talentele tale specifice, ai fi mai potrivit pentru un birou de la etajele superioare.

Mă holbez la el. Îmi pierd și, într-un târziu, îmi recuperez darul vorbirii.

— Dar regulamentul departamentului stabilește că un ofițer trebuie să aibă un stagiu de cel puțin doi ani și șase luni în activitatea de patrulare înainte de a deveni eligibil pentru departamentul de detectivi...

— O să ignorăm cerința asta, îmi explică Paul, împăturind raportul cu privire la incident și lăsându-l să cadă în coșul de gunoi. Cred, de asemenea, că n-o să ne batem capul nici cu recalcularea contribuțiilor pentru fondul de pensii, cel puțin deocamdată.

Asta e o glumă, dar eu nu râd; nu pot să fac nimic altceva decât să rămân în picioare. Încerc să mă orientez, să formulez cuvinte, gândindu-mă la „un birou de la etajele superioare“, dar și că *asta nu se întâmplă în vis*.

— În regulă, Henry, îmi zice Ordler cu blândețe. Asta e sfârșitul întâlnirii noastre.

Aflu mai târziu că trebuie să iau locul detectivului Harvey Telson, care s-a pensionat anticipat și a plecat într-un fel de călătorie pentru împlinirea ultimelor dorințe,

așa cum mai făcuseră mulți alții, apucându-se de lucruri pe care doriseră dintotdeauna să le facă: să gonească în mașini de curse, să dea frâu liber unor vise romantice sau sexuale îndelung reprimare, să-l regăsească pe cel care le-a terorizat copilăria ca să-l pocnească între ochi... Detectivul Telson a dorit dintotdeauna, după câte se pare, să participe la întreceri de iahting, de genul Cupei Americii. Țsta a fost norocul meu.

La douăzeci și șase de zile după întâlnirea din biroul ei și la două zile după ce asteroidul a ieșit din conjuncția cu Soarele, locotenentul Paul a părăsit poliția și s-a mutat în Las Vegas ca să locuiască alături de copiii ei, acum adulți.

Nu mai am visul acela în care Ordler mă pune să jur cu mâna pe Biblie și mă face detectiv. Am început în schimb să am un cu totul alt vis.

Așa cum zice Dotseth, telefoanele celulare devin nesigure. Formezi, aștepți, uneori ți se face legătura, alteori nu. O mulțime de oameni sunt convinși că Maia curbează câmpul gravitațional al Pământului, ne influențează magnetii și ionii sau ceva de genul ăsta, dar, desigur, asteroidul care e deocamdată la 450 de milioane de kilometri depărtare are tot atâtea efecte asupra telefoniei celulare câte are și asupra vremii. Ofițerul Wilentz, tipul nostru de la tehnic, mi-a explicat clar: serviciul de telefonie celulară e împărțit în sectoare – celule –, iar acestea au început să nu mai funcționeze: celulele mor una câte una. Companiile de telefonie își pierd personalul fiindcă nu-l pot plăti, de vreme ce nimeni nu mai achită facturile; directorii pleacă și ei în călătorii menite să le îndeplinească dorințele de-o viață, stâlpii dărâmați de furtuni nu mai sunt

înlocuiți, iar porțiuni de cablu lungi de câțiva kilometri sunt vandalizate sau chiar furate. Celulele mor. Cât despre celelalte chestii, *smartphone*-urile și aplicațiile lor, dar și celelalte drăcovenii, am și uitat de ele.

Unul din cei cinci operatori importanți a anunțat săptămâna trecută că a început să-și închidă afacerea, descriind această inițiativă într-o reclamă de ziar ca fiind un act de generozitate, „timp în dar“ pentru cei 355.000 de mii de angajați și familiile lor, și i-a prevenit pe clienți să se aștepte la o suspendare totală a serviciului în următoarele două luni. Cu trei zile în urmă, *New York Times* a scris că Ministerul Comerțului prevede un colaps total al telefoniei spre sfârșitul primăverii și a sugerat că guvernul ar avea în plan naționalizarea acestei industrii.

— Ceea ce înseamnă colaps total până la sfârșitul primăverii, constatase McGully chicotind.

Uneori, când am semnal puternic, sun pe cineva ca să nu irotesc această ocazie.

— Măi omule, măi, ce dracu mai vrei și tu?

— Bună ziua, domnule France, sunt detectivul Henry Palace de la Secția de Poliție din Concord.

— Știu cine ești, da? Știu cine ești.

Victor France e irascibil, agitat; întotdeauna e așa. Eu stau în mașină lângă parcul Rollins, la doar două blocuri de locul unde locuise Peter Zell.

— Haideți, domnule France, mai ușurel...

— Nu vreau s-o iau mai ușurel, da? Te urăsc. Nu-mi place să mă suni. În regulă?

Îmi depărtez telefonul de ureche cu câțiva centimetri, în timp ce înjurăturile lui France se scurg din difuzor:

— Încerc și eu să-mi trăiesc viața. E ăsta un lucru atât de înfiorător, să-mi trăiesc liniștit viața?

Parcă-l și văd. Ucigașul perfect: șiraguri de lanțuri care atârnă din blugii negri, inelul cu craniu și oase încrucișate de pe degetul mic, încheieturi și antebrațe uscate, pe care se târăsc tot felul de șerpi tatuați. Fața ca de șobolan e contorsionată de o furie melodramatică, fiindcă a trebuit să răspundă la telefon și să primească ordine de la un polițai tembel ca mine. Până una-alta însă, asta ți se întâmplă când vinzi droguri și mai ales când ești prins că vinzi droguri în acest moment al istoriei americane. Se poate ca Victor să nu știe pe de rost tot textul Legii privind Securitatea și Stabilitatea pentru Pregătirea Impactului, dar a prins ideea.

— N-am nevoie de prea mult ajutor astăzi, domnule France. Am doar un mic proiect de cercetare.

France mai scoate un ultim „măi, omule, măi” și apoi își revine, exact așa cum mă așteptam.

— Bine, bine. Ce vrei?

— Știi câteva lucruri despre mașini, nu-i așa?

— Da, desigur. Dar ce naiba, polițaiule, doar nu mă suni ca să-ți verific presiunea în pneuri?

— Nu, mulțumesc. În ultimele câteva săptămâni, oamenii au început să își convertească mașinile ca să funcționeze cu ulei vegetal.

— Să mori tu?! Ai văzut prețurile la benzină? zice el, după care își trage nasul zgomotos și apoi scuipă.

— Încerc să descopăr cine a făcut o asemenea transformare. E o camionetă de mărime medie, roșie, un Ford. Are steagul american pictat pe o parte. Crezi că te descurci să afli?

— Poate. Și dacă nu mă descurc?

Nu-i răspund. Nu am de ce. Și France știe răspunsul.

Unul dintre cele mai evidente efecte ale apropierei asteroidului, din perspectiva ordinii publice, a fost creșterea exponențială a consumului de droguri și a crimelor legate de acesta, cu o cerere explozivă pentru toate categoriile de narcotice: opiacee, ecstasy, metamfetamine, cocaină și toate varietățile sale. Asta s-a întâmplat peste tot, în orașele mici, în suburbiile odinioară liniștite, în comunitățile de fermieri, peste tot, chiar și în orașe nu prea mari, precum Concord, care nu avuseseră niciodată astfel de probleme. După câteva ezitări în timpul verii și al toamnei, guvernul federal rezolvase această problemă printr-un amendament ferm care nu lăsa loc de compromisuri. Legea SSPI, privind Securitatea și Stabilitatea pentru Pregătirea Impactului, permitea confiscarea proviziilor, dreptul de *habeas corpus* și alte asemenea măsuri împotriva oricui era acuzat de importul, procesarea, cultivarea sau distribuția substanțelor interzise de orice fel.

Aceste măsuri fuseseră prezentate ca fiind necesare „în interesul stopării violenței, al promovării stabilității și al încurajării activităților economice productive în timpul rămas până la impact”.

Știu pe de rost textul legii.

Mașina s-a oprit, iar ștergătoarele sunt nemișcate. Privesc cocoloașegri de zăpadă topită care se scurg pe parbriz.

— Bine, măi omule, bine, zice el. O să aflu eu ce e cu camioneta. Dă-mi o săptămână.

— Aș vrea să pot, Victor. Am să te sun mâine.

— Mâine? oftează el din rărunchi. Ticălosule!

Ironia e că iarba a fost exceptată. Consumul de marijuana a fost dezincriminat total în fața necesității de a stăvili cererea pentru drogurile mai tari, care pot destabiliza mai

puternic societatea. Iar cantitatea de marijuana pe care o descoperisem la Victor France fusese de doar cinci grame, îndeajuns de mică încât să poată fi considerată de uz personal. Fusese vorba însă de felul în care o descoperisem: încercase să mi-o vândă într-o sâmbătă seara, în timp ce mă întorceam acasă de la restaurantul Somerset. Arestarea, în aceste condiții ambigue, este la latitudinea ofițerului, așa că am hotărât să nu-l arestez pe France. I-am pus însă anumite condiții.

Îl puteam închide pe Victor France timp de șase luni pentru încălcarea paragrafului 4 din lege, iar el știe asta, așa încât până la urmă scoate un oftat prelung, ca un sunet ieșit dintr-o gură ce mestecă pietriș.

Șase luni e al naibii de mult timp, mai ales când doar atât mai ai de trăit.

— Știi, o mulțime de polițai demisionează, îmi zice France. Se mută în Jamaica și tot așa. Tu nu te-ai gândit niciodată la asta, Palace?

— Vorbim mâine.

Închid, pun telefonul în torpedou și pornesc mașina.

Nimeni – nici măcar aceia dintre noi care au citit textul de opt sute de pagini al legii de la început până la sfârșit, l-au adnotat și l-au subliniat și au făcut totul pentru a fi la curent cu numeroasele amendamente și codicile – nu e convins sută la sută care este partea de „Pregătire” din Legea SSPI și cum ar trebui ea pusă în aplicare. Lui McGully îi place să spună că, probabil, pe la sfârșitul lui septembrie vor începe să împartă umbrele.

— Da?

— Ăăă... mă iertați. Am nimerit... acolo e Belknap și Rose?

— Da.

— E vorba de o comandă.

— Nu vă faceți prea mari iluzii. Nu mai avem mare lucru. Am fost jefuiți de două ori, iar detailiștii noștri sunt practic dispăruți în misiune. Dacă aveți chef să veniți până aici ca să vedeți ce-a mai rămas, mă găsiți aproape toată ziua.

— Nu, scuzați-mă, sunt detectivul Henry Palace, de la secția de poliție din Concord. Vroiam să vă întreb dacă păstrați copii ale facturilor din ultimele trei luni.

— Poftim?

— Dacă aveți, mă întreb dacă n-aș putea veni până la dumneavoastră ca să le văd. Caut cumpărătorul unei curele negre, mărimea XXL.

— E o glumă?

— Nu, domnule.

— Pe bune, asta e o glumă?

— Nu, domnule.

— Bine, prietene.

— Investighez o moarte suspectă, iar informația aceasta ar putea fi o probă.

— *În reeegulă*, amice.

— Alo?

Locuința lui Peter Zell, situată pe Matthew Street Extension, la nr. 14, e o clădire nouă, o construcție ieftină cu doar patru încăperi: livingul și bucătăria sunt la parter, iar sus sunt dormitorul și baia.

Mă opresc în prag, amintindu-mi textul din *Investigația criminalistică*, unde ești sfătuit să lucrezi meticulos, să împarți casa pe baza unei grile și să iei fiecare sector pe rând. Pe urmă îmi aduc aminte de Farley și de Leonard

– e un gest reflex – și de cuvintele spuse de Naomi Eddes: „Vorbiți de parc-ați cita dintr-un manual sau cam așa ceva”. Îmi alung din cap aceste gânduri, îmi netezesc mustața și pășesc înăuntru.

— În regulă, domnule Zell, zic eu către casa goală. Hai s-aruncăm o privire. Primul sector nu-mi dă mari bătaii de cap. Un covor subțire, bej, o măsuță de cafea veche cu pete în formă de inel. Un televizor cu ecran plat, mic dar performant, fire care șerpuiesc dintr-un DVD player, o vază cu crizanteme care, la o examinare atentă, se dovedesc a fi făcute din pânză și sârmă.

Cea mai mare parte a raftului pentru cărți e ocupată cu lucrări de specialitate: matematici, matematici avansate, probabilități, o istorie groasă a contabilității, anuare ale Biroului de Statistică a Muncii și ale Institutului Național de Sănătate Publică. Mai este un raft pe care par să fie izolate, ca în carantină, chestiunile personale, toate SF-urile și fantasy-urile, seria completă *Battlestar Galactica*, manuale vechi pentru jocul Dungeons & Dragons, o carte despre substratul mitologic și filozofic al *Războiului Stelelor*. Când mă îndrept spre ușa de la bucătărie, trebuie să mă aplec pentru a evita o *armada* de nave spațiale miniaturale care atârnă suspendate de niște fire din tavan.

În dulapul din bucătărie se găsesc nouă cutii de cereale, așezate cu grijă în ordine alfabetică: Alpha-Bits, Cap'n Crunch, Cheerios și tot așa. Pe raftul de jos e un loc liber, ca un dinte lipsă, între Frosted Flakes și Golden Grahams, iar mintea mea completează automat cutia lipsă: Fruity Pebbles. Un grăunte rătăcit, de culoare roz, îmi confirmă ipoteza.

— Îmi plac, Peter Zell, zic eu, închizând cu grijă ușa bufetului. Chiar îmi plac.

Tot în bucătărie, într-un dulap aproape gol aflat deasupra chiuvetei, găsesc un carnet cu foi albe, iar pe prima dintre ele văd scris „Dragă Sophia“.

Inima îmi stă în loc pentru o clipă, respir adânc și ridic carnetul, îi dau paginile peste cap, dar nu mai găsesc nimic altceva scris. O singură foaie, cu două cuvinte: „Dragă Sophia“.

Caligrafia e precisă, îngrijită, și e limpede că Zell nu începuse o scrisoare oarecare, ci una care ar fi trebuit să fie un document important.

Îmi impun să rămân calm, fiindcă, până la urmă, s-ar putea ca asta să nu însemne nimic, deși mintea stă să-mi explodeze gândindu-mă că, indiferent dacă este sau nu începutul unui bilet de adio, foaia aceea de hârtie înseamnă cu siguranță *ceva*.

Îmi îndes carnetul în buzunarul sacoului și urc scările, întrebându-mă cine o fi Sophia.

Dormitorul este aidoma livingului, neutru și lipsit de orice decorațiuni, iar patul este făcut cu meticulozitate. Deasupra lui este fixată o ramă în care se află o imagine cu autograf din filmul *Planeta maimuțelor*. În șifonier găsesc trei costume, toate în nuanțe terne de maro, și două curele uzate, de aceeași culoare. În cel de-al doilea sertar al noptierei mici, din lemn sculptat, aflată la marginea patului, găsesc o cutie de pantofi învelită strâns cu bandă adezivă. Pe o parte a ei văd numărul 12,375 scris cu aceeași caligrafie precisă.

— Doisprezece virgulă trei sute șaptezeci și cinci, murmur eu. Ce-o fi asta? adaug imediat.

Îmi potrivesc cutia de pantofi sub braț și mă uit la singura fotografie din cameră. E mică și are o ramă ieftină,

e poza de la școală a unui băiat de zece, unsprezece ani, cu un păr galben și subțire și un zâmbet strângaci. O scot din ramă și o întorc, doar ca să găsesc același scris îngrijit: „Kyle, 10 februarie“. Anul trecut.

Îmi folosesc stația ca s-o trezesc pe Trish McConnell.

— Salut, îi zic. Eu sunt. Ai reușit să găsești familia victimei?

— Da.

Mama lui Zell a murit și se pare că e înmormântată aici, în Concord, în cimitirul de pe Blossom Hill. Tatăl e încă în viață, dar trăiește într-un cămin de bătrâni și are o formă de demență. Vestea morții a fost dată de McConnell surorii mai mari a lui Peter, care lucrează ca infirmieră la o clinică de lângă spitalul municipal. E căsătorită, are un copil, un fiu. Numele ei e Sophia.

În drum spre ieșire, mă opresc din nou în pragul locuinței lui Peter Zell, ducând cu mine cutia de pantofi, fotografia și carnetul alb, simțindu-mă apăsător de greutatea acestui caz și încercând să echilibrez această povară cu o amintire de demult: un polițist care stă în pragul casei în care am crescut, pe Șoseaua Rockland, cu cascheta în mână, întrebând sumbru: „E cineva acasă?“

Eu stau în capul scărilor, într-un tricou Red Sox sau poate într-o bluză lungă de pijama, gândindu-mă că sora mea probabil încă mai doarme, sau măcar sperând la asta. Am deja o bănuială despre vestea pe care ne-o aduce polițistul.

— Lasă-mă să ghicesc, zice Denny Dotseth. Avem un alt 10-54S.

— De fapt, nu e unul nou. Voiam doar să vă aduc aminte de Peter Zell.

Încetinesc automobilul Impala, fiindcă intru pe Broadway, și îmi țin mâinile regulamentar pe volan. Un agent din New Hampshire a parcat în intersecție, cu motorul pornit, cu girofarul rotindu-se încet pe cupolă, cu mâinile încheștate pe un pistol automat. Dau din cap încetișor, îmi ridic mâna de pe volan, iar el mă salută la rândul lui.

— Cine e Peter Zell? întreabă Dotseth.

— Tipul de dimineață, domnule.

— A, da. Hei, ai auzit că au anunțat ziua cea mare? Cea în care vom ști când ne lovește, vreau să zic. E pe 9 aprilie.

— Mda, am auzit.

Dotseth, la fel ca McGully, se simte dator să fie la curent cu toate detaliile catastrofei globale care ne așteaptă. La ultima sinucidere – nu la Zell, ci la cea de dinainte –, a vorbit înflăcărat vreo zece minute despre războiul din Cornul Africii și despre cum armata etiopiană a năvălit în Eritreea ca să-și răzbune întreaga istorie în timpul rămas până la impact.

— M-am gândit că ar trebui să vă prezint lucrurile pe care le-am aflat până acum, îi zic. Știu care e impresia de dimineață, dar chiar cred că s-ar putea să fie o crimă. Chiar cred.

— Serios? murmură Dotseth, iar eu interpretez vorbele lui ca pe o invitație de a continua, de a-l pune la curent cu ceea ce aflasem până acum. Incidentul petrecut de Halloween la Merrimack Viață și Incendii, camioneta roșie care folosea un motor cu ulei vegetal și în care victima se urcase în noaptea în care murise. Bănuiala mea cu privire la cureaua de la Belknap și Rose.

Procurorul adjunct primește toate amănuntele aruncând un „Interesant“ lipsit de expresie, după care oftează și îmi zice:

— Ai găsit vreun bilet de adio?

— Ăăă... nu. Niciun bilet, domnule.

Hotărăsc să nu-i spun despre „Dragă Sophia“, pentru că sunt convins că hârtia aceea nu e un bilet neterminat de adio. Deși nu sunt sigur ce poate fi, sunt însă convins că Dotseth va crede asta și va spune: „Iată, tinere, ți-am spus că te înșeli!“. Oricum, e destul de limpede că e convins de lucrul ăsta.

— Ai găsit câteva fire pe care să le depeni, îmi zice el. Sper că n-ai de gând să raportezi cazul ăsta lui Fenton, nu-i așa?

— Ba da. De fapt, am și făcut-o. De ce?

Pentru un moment, se lasă tăcerea și apoi aud un chicotit.

— A, fără niciun motiv.

— Poftim?

— Ei, ascultă, puștiule. Dacă tu ești convins că poți aduna destule dovezi, o să arunc o privire. Dar nu uita contextul. Peste tot în jurul nostru oamenii se sinucid. Pentru cineva precum tipul pe care mi-l descrii, care nu avea prea mulți prieteni, prea mulți oameni care să-l sprijine, impulsul de a face ce face toată lumea e extrem de puternic.

Tac din gură și continui să conduc, dar nu-mi place logica asta. *A făcut-o fiindcă o face toată lumea.* E ca și cum Dotseth ar acuza victima de lașitate sau poate de inconsecvență, de o anumită slăbiciune. Dar, de fapt, Peter Zell *a fost* ucis, asasinat și târât în toaleta unui

restaurant McDonald's, lăsat acolo ca și cum ucigașul ar fi vrut să-l insulte pentru ultima dată.

— Uite ce e, zice Dotseth binevoitor. O să-i spunem tentativă de omor.

— Poftim?

— E o sinucidere, iar eu asist acum la tentativa ta de a o transforma în omor. Să ai o zi minunată, Palace.

Cum cobori pe strada școlii, pe trotuarul dinspre sud, se află un loc drăguț unde se servește doar înghețată, aflat chiar lângă sediul YMCA¹. Astăzi se pare că le merge bine, chiar dacă afară ninge, iar prețul laptelui a explodat. Un cuplu de localnici drăguți, cam la treizeci de ani, tocmai a ieșit purtând în mâini cornete colorate de înghețată. Tânăra îmi face un semn prietenos, eu îi răspund, dar bărbatul mă privește cu ochi goi, fără să zâmbească.

Cei mai mulți oameni se târăsc. Merg la lucru, se așază la birou și speră că firma va fi deschisă și luna următoare. Merg la magazin, împing căruciorul, speră că astăzi vor găsi ceva marfă pe rafturi. Se întâlnesc cu iubita în pauza de prânz și mănâncă înghețată. Bine, desigur, unii au ales să se sinucidă, alții să plece să-și împlinească ultimele dorințe, unii rătăcesc pur și simplu de colo-colo sau „bântuie pe străzi cu scula afară din pantaloni“, așa cum îi place să spună lui McGully.

O mulțime dintre cei plecați să-și împlinească ultimele visuri s-au întors, dezamăgiți, și o mulțime de criminali

¹ Young Men's Christian Association, o organizație internațională care promovează bunăstarea spirituală, intelectuală, socială și fizică a tinerilor.

și de oameni care caută plăceri sălbatice au ajuns în pușcărie, așteptând într-o singurătate terifiantă luna octombrie.

Da, există diferențe de comportament, dar toate astea sunt amănunte. Principala diferență, din punctul de vedere al unui polițist, ține mai degrabă de atmosferă și e greu de definit. Dacă ar fi să încerc să descriu starea de spirit din oraș, aş zice că e aceea a unui copil care n-a încurcat-o încă, dar știe că are s-o facă destul de curând. E în camera lui și așteaptă. „Stai așa, să ajungă taică-tău acasă!“ E trist și încordat, totul e pe muchie de cuțit. E confuz, posac, tremură gândindu-se la ceea ce va urma și toate astea îl aduc aproape de violență. Nu e încă furios, ci neliniștit, dar asta poate duce rapid către furie.

Așa e în Concord. Nu știu cum e în restul lumii, dar pe-aici așa stau lucrurile.

M-am întors la biroul meu din sediul poliției. Tai cu grijă banda adezivă care fixează capacul cutiei de pantofi. Și, pentru a doua oară de când am întâlnit-o, o văd în minte pe Naomi Eddes. Stă și se zgâiește la mine, cu brațele încrucișate la piept: „Ce anume căutați?“

— Asta, zic eu, după care scot capacul cutiei și privesc înăuntru. Uite, exact asta căutam.

Cutia lui Peter Zell conține sute de articole decupate din presă, pagini de revistă și foi pe care au fost listate știri de pe Internet, toate despre Maia și despre impactul ei inevitabil cu Pământul. Ridic primele articole, aflate deasupra stivei. Sunt de pe 2 aprilie, de anul trecut, și conțin o știre Associated Press despre Observatorul Palomar de la Caltech și despre neobișnuitul, dar aproape cu siguranță inofensivul obiect ceresc pe care l-au descoperit cercetătorii

de acolo și care a fost adăugat pe lista asteroizilor potențial periculoși de la Centrul pentru Planetoizi. Autorul conchi- de notând sec faptul că „indiferent de mărimea sau compoziția sa, șansele acestui obiect misterios de a se lovi de Pământ sunt estimate la 0,000047 la sută, adică o șansă din 2.128.000“. Observ că Zell a încercuit cu grijă ambele numere.

Următorul text provine de la Reuters și a fost publicat două zile mai târziu. E intitulat „Cel mai mare corp ceresc observat în ultimele decenii“, iar articolul e mai degrabă neinteresant, conținând un singur paragraf și niciun citat. Estimează mărimea obiectului – pentru care în zilele acelea de început se folosea încă denumirea sa astronomică: 2011GV₁ – ca fiind „printre cele mai mari observate de astronomi în ultimele decenii, probabil cu un diametru de trei kilometri“. Zell încercuise și această estimare cu o linie ușoară, trasată cu creionul.

Continui să citesc, fascinat de această tristă capsulă a timpului, care îmi prezintă trecutul recent din perspectiva lui Peter Zell. În fiecare articol a încercuit sau a subliniat cifrele: estimările mereu crescătoare ale dimensiunii Maiei, traiectoria, ascensia și declinația, probabilitatea impactului, din ce în ce mai mare, săptămână după săptămână, lună după lună. A cuprins în dreptunghiuri desenate îngrijit sumele și procente pierderilor de la bursă din analiza făcută la începutul lunii iunie de *Financial Times* privind încercările disperate de coordonare între Fed¹, Banca Centrală Europeană și Fondul Monetar Internațional.

A strâns, de asemenea, articole ce tratează evenimen- tul din perspectivă politică: dispute legislative, legi de

¹ Federal Reserve System – sistemul bancar central al SUA (n.r.).

urgență, modificări birocratice la Ministerul de Justiție, refinanțări ale FDIC¹.

Mi-l imaginez pe Zell, în fiecare seară, stând până târziu la masa lui ieftină de bucătărie, mâncând cereale, cu ochelarii așezați lângă cot, subliniind pe tăieturile din ziare și pe foile scoase la imprimantă, folosindu-și creionul mecanic și analizând toate detaliile calamității în desfășurare.

Scot din teanc o pagină din *Scientific American*, datată 3 septembrie, al cărei titlu întreabă cu litere mari și groase: „Cum s-a putut să nu știm?” Varianta scurtă a răspunsului, pe care eu o știu deja, pe care toată lumea o știe deja, este că orbita neobișnuit de eliptică a lui 2011 GV₁ îl face să fie vizibil de pe Pământ o dată la șaptezeci și cinci de ani. Iar acum șaptezeci și cinci de ani nu-l căutam, nu funcționa programul menit să observe și să urmărească asteroizii din preajma Pământului. Zell a încercuit „75” de fiecare dată când a apărut pe pagină; a încercuit și „1 la 265 de milioane”, valoare care exprimă probabilitatea ca un asemenea obiect ceresc să existe; a mai încercuit și „6,5 kilometri”, valoarea corectă a diametrului asteroidului Maia, care fusese deja determinată.

Restul articolului din *Scientific American* e complicat: astrofizică, afelii și perihelii, traiectorii orbitale și valori ale elongației. Capul mi se învâрте de la atâtea cifre, ochii mă ustură, dar Zell a citit toate aceste cuvinte, a adnotat cu grijă textele, a făcut calcule amețitoare pe margini, cu

¹ Federal Deposit Insurance Corporation – agenție independentă creată de Congresul Statelor Unite pentru păstrarea și promovarea încrederii în sistemul financiar american prin asigurarea depozitelor bancare (n.r.).

săgeți care duc spre statisticile încercuite, spre dimensiuni și spre valorile astronomice.

Așez cu grijă capacul peste cutie și mă uit pe fereastră.

Îmi pun palmele pe capacul cutiei și privesc din nou la numărul scris pe o parte a ei, având cifre desenate ferm cu marker negru: 12,375.

Și am din nou senzația aceea pe care n-o pot defini. Dar e ceva.

— Pot să vorbesc cu Sophia Littlejohn? Sunt detectivul Henry Palace, de la secția de poliție din Concord.

Se lasă un moment de tăcere, după care aud vocea unei femei – politicoasă, dar neliniștită.

— Eu sunt. Dar cred că s-a produs o încurcătură la voi, acolo. Am vorbit deja cu cineva de la poliție. Adică... mă sunați în legătură cu fratele meu, nu-i așa? Ne-au telefonat și mai devreme. Și eu, și soțul meu am vorbit deja cu un ofițer.

— Da, doamnă. Știu.

Sunt la sediu. Încerc să mi-o imaginez pe Sophia Littlejohn schițându-mi un portret din ceea ce știu deja și din tonul vocii sale: alert, profesionist, plin de compasiune.

— Ofițerul McConnell v-a dat veștile neplăcute. Iar mie îmi pare cu adevărat rău că trebuie să vă deranjez din nou. După cum v-am spus, eu sunt detectiv și am câteva întrebări.

În timp ce vorbesc, începe să mă sâcăie un zgomot ce seamănă cu găgăitul unei găște; în partea cealaltă a camerei, McGully și-a transformat fularul echipei Boston Bruins într-un laț pe care l-a ridicat deasupra capului și scoate

sunete de parcă s-ar sufoca. Mă întorc, mă ghemuiesc asupra telefonului și strâng receptorul la ureche.

— Apreciez grija dumneavoastră, domnule detectiv, îmi spune sora lui Zell. Dar vă mărturisesc sincer că nu știu ce altceva aș putea să vă mai spun. Peter s-a sinucis. E îngrozitor. Nu eram tocmai apropiați.

Întâi Gompers. Pe urmă Naomi Eddes. Iar acum chiar sora bietului om. Cu siguranță, Peter Zell cunoștea o mulțime de oameni de care nu era tocmai apropiat.

— Doamnă, trebuie să vă întreb dacă știți vreun motiv pentru care fratele dumneavoastră ar fi vrut să vă scrie o scrisoare. Vreun bilet care să vă fie adresat.

De la celălalt capăt al receptorului nu se aude niciun zgomot pentru o bucată de vreme.

— Nu, zice Sophia Littlejohn într-un final. Nu știu vreun asemenea motiv.

O las la rândul meu să aștepte puțin, ascultându-i respirația, după care insist.

— Sunteți sigură că nu știți niciun motiv?

— Da, sunt sigură. Îmi pare rău, domnule detectiv, dar nu prea am timp să vorbesc acum.

Mă las pe spate în scaun. Dintr-un colț al radiatorului se aude un țcănit.

— Aș putea să vă caut mâine?

— Mâine?

— Da. Îmi pare rău, dar e foarte important să vorbim.

— În regulă, încuviințează ea după o altă pauză. Desigur. Puteți veni la mine acasă în cursul dimineții?

— Pot.

— Foarte devreme? La opt fără un sfert?

— Îmi convine orice oră. Opt fără un sfert e foarte bine. Mulțumesc.

Se lasă din nou tăcerea, iar eu privesc telefonul, întrebându-mă dacă femeia a închis sau dacă nu cumva linia are o problemă. McGully îmi ciufulește părul în drum spre ușă, în timp ce în cealaltă mână bălângănește o geantă de bowling.

— L-am iubit, zice deodată Sophia Littlejohn în șoptă, dar ferm. A fost frățiorul meu. L-am iubit atât de mult...

— Sunt sigur de lucrul ăsta, doamnă.

Iau adresa, închid telefonul și rămân o clipă nemișcat privind pe fereastra dincolo de care fulgii de lapoviță se încăpățânează să cadă.

— Ei, ei, Palace!

Detectivul Andreas e adâncit în scaunul său, în cealaltă parte a camerei, învăluit în întuneric. Nici măcar nu-mi dădusem seama că e în cameră.

— Ce mai faci, Henry? Vocea îi este goală, lipsită de intonație.

— Bine. Dar tu? Mă gândesc la pauza aceea, la momentul acela de ezitare, dorindu-mi să fi putut intra în mintea Sophiei Littlejohn în timp ce ea încerca să se gândească la motivele care l-ar fi putut face pe fratele ei să scrie „Dragă Sophia“ pe o coală de hârtie.

— Sunt bine, zice Andreas. Sunt bine.

Mă privește, zâmbește subțire și mă lasă să cred că discuția s-a încheiat. Dar nu e așa.

— Trebuie să-ți mărturisesc – murmură Andreas clătinând din cap și privind către mine – că nu știu cum o scoți la capăt.

— Cum o scot la capăt cu ce anume?

Se mulțumește să mă privească în tăcere, fără să mai spună ceva, iar din locul în care stau eu mi se pare că are lacrimi în ochi, mărgele mari de lacrimi. Privesc în altă parte, iarăși pe fereastră, fiindcă n-am nici cea mai mică idee ce să-i spun tipului. Nici cea mai mică idee.

Un zgomot puternic, teribil, îmi umple camera. O izbucnire violentă a unui țipăt care se rostogolește în întineric, ceea ce mă face să mă ridic în capul oaselor și să urlu la rândul meu. A venit. Nu sunt gata, inima stă să-mi explodeze în piept fiindcă a sosit mai devreme, se întâmplă acum.

E doar telefonul. Țipătul, zgomotul îngrozitor, e doar soneria telefonului fix. Sunt learcă de sudoare, mâna mi s-a încheștat pe piept și tremur pe salteaua subțire așternută pe podea, căreia am hotărât să-i spun pat.

E doar tâmpitul meu de telefon.

— Da? Alo?

— Hank? Ce faci?

— Ce fac? Privesc la ceas. E 4.45 dimineața. Dorm. Și tocmai visam.

— Îmi cer iertare, îmi pare rău. Dar am nevoie de ajutorul tău. Chiar am nevoie, Henny.

Trag adânc aer în piept, sudoarea îmi răcorește fruntea, iar șocul și confuzia tind să se transforme rapid în iritare. Bineînțeles! Singura persoană care m-ar putea suna la cinci dimineața e sora mea, ea fiind de asemenea singura persoană care-mi mai spune încă Henny, un diminutiv nenorocit din copilărie. Parcă-ș fi fost un artist de vodevil sau vreo pasăre mai mică.

— Unde ești, Nico? Întreb eu cu vocea îngroșată de somn. Ești bine?

— Sunt acasă. Îmi vine să-mi iau câmpii.

„Acasă“ înseamnă casa în care am crescut, în care Nico locuiește încă. E o veche fermă din cărămidă roșie pe care a renovat-o bunicul nostru, construită pe un teren de aproape un hectar, lângă Little Pond Road. Încerc să mă gândesc la o listă de motive pentru care sora mea m-ar putea suna la ora asta neomenească. Să împrumute bani. S-o duc undeva. Bilet de avion, cumpărături. Ultima dată îi fusese „furată“ bicicleta, pe care, de fapt, o împrumutase prietenului unui prieten în timpul unei petreceri și n-o mai căpătase înapoi.

— Deci... ce se întâmplă?

— Derek. N-a venit aseară acasă.

Închid și arunc telefonul cât colo, după care încerc să adorm din nou.

O visam pe iubita mea din liceu, Alison Koechner.

În vis, Alison și cu mine ne plimbam braț la braț prin centrul orașului Portland, din Maine, privind prin vitrina unui anticariat. Cum Alison se sprijinea ușor pe brațul meu, părul ei roșu se aduna în bucle care îmi gădilau gâtul. Mâncam înghețată, râdeam de-un lucru știut doar de noi, încercând să ne hotărâm la ce film mergem.

E genul de vis pe care e greu să-l reiei chiar dacă reușești să adormi din nou. Dar eu nu reușesc nici asta.

La opt fără douăzeci s-a luminat bine, e frig, iar eu îmi croiesc drum spre Pill Hill, cartierul de vest al Concordului, care înconjoară spitalul și în care locuiesc chirurgii, funcționarii și medicii rezidenți, în casele lor cu arhitectură colonială. Acum multe dintre aceste case sunt păzite de

firme private, iar de sub hainele agenților se pot întrezări atâtea arme de parcă ar sta să înceapă Al Treilea Război Mondial. La Thayer Pond nr. 14 nu e însă niciun paznic, ci doar o peluză acoperită atât de bine și de uniform cu zăpadă proaspătă, încât aproape regret că trebuie să tropăi cu bocancii până la ușa principală.

Sophia Littlejohn nu este însă acasă. A plecat în grabă să asiste la o naștere de la spitalul Concord, împrejurare pentru care soțul ei ține în mod deosebit să-și ceară scuze. Mă întâmpină în cerdac, purtând niște papuci kaki și un pulover pe gât. Pare un bărbat blând și are o barbă gălbuie, bine tunsă, iar în mână ține o cană de ceai aromat și-mi explică faptul că Sophia are un program neregulat, mai ales acum, când majoritatea asistentelor din departamentul ei și-au dat demisia.

— ...Ea însă nu. E hotărâtă să facă ceea ce e bine pentru pacienții ei până la sfârșit. Și, n-o să vă vină să credeți, dar să știți că are o mulțime de pacienți noi. Apropo, mă numesc Erik. Nu vreți totuși să intrați puțin?

Pare oarecum surprins că sunt de acord și îmi răspunde:

— O, bine... minunat.

Apoi se întoarce în living și mă poartă înăuntru.

Chestia e că sunt treaz, m-am îmbrăcat de mai bine de două ore și abia aștept să aflu mai multe despre Peter Zell, iar cumnatul său trebuie să știe și el ceva. Littlejohn mă conduce înăuntru, îmi ia haina și o pune într-un cuier.

— Doriți cumva o ceașcă de ceai?

— Nu, mulțumesc. N-am să vă răpesc decât câteva minute.

— Asta e bine, fiindcă oricum nu am prea mult timp, îmi zice el, după care îmi face complice cu ochiul ca să știu

că, deși e rezervat, are o dispoziție jucăușă. Trebuie să-l duc pe fiul nostru la școală, iar eu trebuie să fiu la spital la ora nouă.

Mă poștește din gesturi să iau loc pe un fotoliu și se așază și el încrucișându-și relaxat picioarele. Are o față lată, dar delicată, cu o gură largă și prietenoasă. Emană o senzație de putere, dar și de blândețe, ca un leu din desenele animate, stăpânul blând al familiei sale.

— Trebuie să fie complicat să fii polițist în vremurile astea.

— Da, domnule. Și dumneavoastră lucrați la spital?

— Da. M-am angajat acum vreo nouă ani. Sunt directorul departamentului de servicii spirituale.

— A, și ce înseamnă asta, mai exact?

— Păi... începe Littlejohn aplecându-se înainte și răsfi-rându-și degetele așezate pe genunchi, evident încântat de întrebare. Oricine intră pe ușa unui spital are nevoi care trec dincolo de aspectul strict fizic. Mă refer, desigur, la pacienți. Dar și la membrii familiei, la prieteni și, da, la doctori și chiar la asistente, spune el pe un ton egal și încrezător, repede și fără ezitare. Treaba mea este să mă consacru acestor nevoi, indiferent cum se manifestă ele. După cum vă puteți da seama, sunt destul de ocupat zilele astea.

Zâmbetul său cald este lipsit de șovăială, dar în urechi îmi bubuie ecoul unui singur cuvânt, „ocupat“, pe care-l văd și în ochii aceia mari și expresivi: oboseala, nopțile lungi și orele agitate, în care încearcă să îi sprijine pe bolnavii înspăimântați și nedumeriți.

Cu coada ochiului mi se pare că recuperez secvențe din visul meu întrerupt, de parcă frumoasa Alison

Koechner ar sta lângă mine privind pe fereastră către tufişurile acoperite de zăpadă.

— Dar... începe Littlejohn şi îşi drege glasul cu zgomot, privind cu subînţeles la pixul şi la carnetul meu albastru, pe care mi le aşezasem în poală. Sunteţi aici ca să mă întrebaţi despre Peter.

— Da, domnule.

Înainte să apuc să-i adresez vreo întrebare, Littlejohn începe să vorbească folosind acelaşi ton rapid şi hotărât. Îmi povesteşte cum soţia lui şi fratele ei au crescut aici, în vestul oraşului, nu departe de locul în care ne aflăm. Mama lor a murit de cancer, cu doisprezece ani în urmă, iar tatăl lor este la un azil de bătrâni, având o mulţime de probleme fiziologice şi suferind în plus şi de o formă incipientă de demenţă – foarte trist, foarte trist, dar planurile lui Dumnezeu nu pot fi puse la îndoială.

Îmi explică simplu că Peter şi Sophia nu au fost niciodată foarte apropiaţi, nici măcar în copilărie. Ea era năzdrăvană, extrovertită, în timp ce el era timid, nervos şi ţinea toate lucrurile în el. Acum, de când amândoi aveau câte o carieră, se întâlneau destul de rar.

— Am încercat să ne apropiem de el o dată sau de două ori, bineînţeles, de când a început toată nebunia asta, dar fără prea mult succes. Nu era în toane prea bune.

Îmi ridic privirile şi înalţ un deget ca să întrerup povestea pe care Littlejohn o spune pe nerăsuflăte.

— Ce vreţi să ziceţi cu asta?

Trage adânc aer în piept, ca şi cum s-ar gândi dacă e corect să spună ceea ce urmează să spună, iar eu mă aplec înainte, cu pixul deasupra carnetului.

— Ei bine, trebuie să vă mărturisesc cinstit că era extrem de tulburat.

— Era deprimat sau tulburat? Întreb eu cu o înclinare a capului.

— Dar eu ce-am zis?

— Ați zis tulburat.

— Am vrut să spun deprimat, se corectează Littlejohn. Vreți să mă scuzați o secundă?

Se ridică înainte ca eu să pot să-i dau vreun răspuns și merge în partea cealaltă a camerei, ceea ce îmi permite să privesc într-o bucătărie luminoasă și caldă: un șir de cratițe care atârnă pe perete, un frigider strălucitor, decorat cu magneți în formă de litere sub care sunt prinse niște fișe și picturile unui școlar.

Littlejohn e la picioarele scărilor, adunând un rucsac bleumarin și o pereche de patine de hochei care par ale unui copil și care fuseseră atârinate peste balustradă.

— Ne spălăm pe dinți acolo sus, Kyle? strigă el. Suntem la T minus nouă minute, să știi.

Un „Bine, tată!“ spus pe un ton stins pare să se rostogolească pe scări, urmat de zgomotul unor pași iuți și de pocnetul unei uși care se deschide. Îmi aduc aminte de fotografia înrămată de pe dulapul lui Zell. Școala Districtuală Concord rămăsese deschisă. Fusesse publicat și un articol despre asta în *Monitor*, despre personalul devotat care făcea posibil studiul de dragul studiului. Chiar și în pozele din ziar se putea vedea însă că în clasă mai erau doar jumătate dintre elevi. Sau poate doar un sfert.

Littlejohn se așază din nou pe scaun și-și trece o mână prin păr. Patinele îi stau adunate în poală.

— Băiatul chiar joacă. Are zece ani, patinează ca Messier, serios! Într-o zi o să joace în NHL și-o să mă facă milionar, zice și zâmbește strâmb. Într-un univers paralel. Unde rămăsesem?

— Descriați starea psihică a cumnatului dumneavoastră.

— Da, da. Mă gândesc de pildă la mica noastră petrecere de astă-vară. Am făcut și noi un grătar, știți cum e – hotdog, bere... tot tacâmul. Peter n-a fost niciodată cea mai sociabilă persoană, cel mai petrecăreț din grup, dar atunci mi-a fost foarte clar că se cufundă în depresie. Era aici, dar nu era cu adevărat cu noi, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Littlejohn trage din nou aer adânc în piept și privește în cameră, de parcă s-ar fi temut să nu fie auzit de fantoma lui Peter Zell.

— Știți, ca să vă spun adevărul, după aceea n-am prea mai fost încântați să-l vedem în preajma lui Kyle. Cu toate evenimentele astea, e și așa destul de greu... pentru băiat...

Vocea îi piere și-și drege din nou glasul, adăugând:

— Scuzați-mă.

Dau aprobator din cap, scriind, iar mintea îmi lucrează rapid.

Ce avem până acum? Avem un bărbat care, la serviciu, pare să fie prea puțin afectat, tăcut, cu capul plecat, fără vreo reacție cu privire la calamitatea care se apropie, cu excepția răbufnirii aceleia neașteptate de Halloween. Apoi se dovedește că a adunat o arhivă mare și cuprinzătoare cu privire la asteroid și că în sinea lui e obsedat de ceea ce pare să nu observe când e în public.

Iar dacă e să-l cred pe cumnatul său, se pare că atunci când nu era la serviciu se comporta de parcă ar fi fost copleșit, distrus. Ca un om care, trebuie să recunosc asta, pare înclinat să-și ia viața.

„O, Peter! Care e povestea ta, prietene?” mă întreb.

— Și dispoziția lui, depresia, nu s-a mai ameliorat în ultima vreme?

— O, nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu. Dimpotrivă. A fost cu mult mai rea după... știți dumneavoastră... după ianuarie. După ultima măsurătoare.

Ultima măsurătoare. Adică interviul pe care îl acordase Tolkien marți, pe 3 ianuarie. *Buletinul special de știri CBS* adunase 1,6 miliarde de telespectatori din toată lumea. Aștept în tăcere o vreme, ascultând pașii vioi ai lui Kyle la etaj. Pe urmă mă decid să risc și scot carnetul cu hârtie albă din buzunarul de la piept, după care i-l înmânez lui Erik Littlejohn.

— Despre asta ce-ați putea să-mi spuneți?

Îl privesc în timp ce citește: „Dragă Sophia”.

— De unde aveți asta?

— După părerea dumneavoastră, acesta e scrisul de mână a lui Peter Zell?

— Da, vreau să spun că... așa cred, dar cum am mai zis...

— Nu-l cunoșteți prea bine.

— Da.

— Era pe cale să-i scrie ceva soției dumneavoastră cu puțin timp înainte de a muri, dar s-a răzgândit. Aveți idee ce-ar fi putut scrie?

— Păi, probabil un bilet de adio. Cred că ăsta este un bilet neterminat de adio, zice el, ridicându-și privirea pentru a o întâlni pe a mea. Ce altceva ar putea fi?

— Nu știu, zic eu ridicându-mă și închizând carnețelul. Vă mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat și v-aș mai ruga să-i spuneți soției dumneavoastră că voi suna din nou ca să fixăm o întâlnire.

Erik se ridică și el, după care se încruntă puțin.

— Tot mai aveți nevoie să vorbiți cu ea?

— Da.

— Bine atunci, încuviințează el cu o mișcare a capului, oftând. Pentru ea, toate astea sunt o încercare grea. Dar, desigur, am s-o anunț.

Mă urc în mașină, dar nu plec nicăieri deocamdată. Rămân lângă casă aproape un minut, până când îl văd pe Littlejohn mânându-l pe Kyle peste peluza a cărei zăpadă neatinsă arată ca o glazură de unt. E un băiat stângaci de zece ani, care tropăie în bocancii săi prea mari și dă din coatele ascuțite care i se ivesc de sub mânecile suflecate ale hanoracului.

Îi văzusem poza în apartamentul lui Zell și-mi aduc aminte că mi-l imaginasem ca pe un copil obișnuit, chiar unul cuminte.

Acum îmi schimb această imagine și încerc să-l privesc așa cum o face tatăl lui: e un prințisor care dansează plutind pe stratul neatins de zăpadă.

Mă îndepărtez la volanul autoturismului Impala și mă gândesc la interviul lui Tolkin, imaginându-mi-l pe Peter Zell în seara aceea. E 3 ianuarie, e marți, iar el a venit de

la lucru și s-a așezat în livingul său anost, privind la ecranul mic al televizorului.

Pe 2 ianuarie, asteroidul 2011GV₁, cunoscut drept Maia, ieșise din conjuncția sa cu Soarele, devenise din nou observabil de pe Pământ și era în sfârșit îndeajuns de aproape și de luminat pentru ca oamenii de știință să-l vadă clar, să adune noi informații, *să știe*. Datele de la telescoape curgeau una după alta, fiind compilate și procesate într-un singur centru, Jet Propulsion Lab, laboratorul NASA din Pasadena, California. Probabilitatea producerii acestui eveniment era, în luna septembrie, de cincizeci la sută; acum lucrurile urmau să se lămurească; fie ajungea de sută la sută, fie scădea la zero.

Iată-l deci pe Peter Zell așezat pe canapeaua din livingul său, cu ultimele articole despre asteroid împrăștiate în fața lui, ascultând toată partea științifică a discursului și așteptând cu emoție analiza finală, arzând de nerăbdare să afle răspunsul predicțiilor și al rugăciunilor, să știe dacă răspunsul va fi da sau nu.

CBS a câștigat războiul pentru dreptul de a transmite în direct. Era sfârșitul lumii, se prea poate, dar dacă mai rămăsese vreo șansă, s-ar fi putut înfrupta din audiența aceea timp de ani buni. În deschidere fusese o emisiune întreagă dedicată inginerului-șef de la JPL, Leonard Tolkin, personajul care superviza ultimele analize.

— Eu voi fi acela care vă va da veștile bune, îi promisese el lui David Letterman cu trei săptămâni mai devreme, zâmbind strâmb.

Era palid, cu ochelari, îmbrăcat într-un halat alb, era astronomul în care guvernul își pusese toate speranțele.

În colțul din dreapta jos al ecranului puseseră o numărătoare inversă, în timp ce pe ecran se succedau imagini ale lui Tolkin mergând pe holurile institutului, mângăind coloane de calcule pe o tablă, șușotind cu subordonații săi, adunați în jurul unor ecrane de calculator.

Și iată-l pe omul acela micuț și dolofan, pe singuraticul Peter Zell în livingul său, privind în liniște, înconjurat de tăieturile sale din ziare, cu ochelarii lăsați în jos pe nas și cu mâinile pe genunchi.

Se intră în direct, iar gazda este prezentatorul Scott Pelley, un tip cu o bărbie pătrată, cu păr cărunt și cu o figură gravă, solemnă, compusă parcă special pentru televiziune. Pelley privește, în numele întregii planete, cum Tolkin iese de la întâlnirea decisivă cu savanții săi, purtând un teanc de dosare sub braț. Își scoate ochelarii cu ramă îngustă și începe să plângă.

În acest moment, în timp ce conduc încet în direcția restaurantului Somerset, încerc să-mi aduc aminte de sentimentele oricui altcuiva, încercând să-mi dau seama exact ce simțise Peter Zell în momentul anunțului. Pelley se apleacă empatic în față și pune întrebarea stupidă pe care o aștepta întreaga planetă:

— Deci, domnule Tolkin, ce opțiuni avem?

Dr. Leo Tolkin îi răspunde tremurând, foarte aproape să izbucnească în râs:

— Opțiuni? Nu avem nicio opțiune.

După aceea, Tolkin continuă să vorbească mai degrabă bâlbâindu-se, despre cât de rău îi pare, ca reprezentant al comunității mondiale a astronomilor, despre cum acest eveniment n-ar fi putut fi prezis niciodată, cum au studiat fiecare scenariu cât de cât realist (obiect mic cu o orbită

scurtă; obiect mare, cu o orbită lungă), dar că așa ceva, un obiect cu un periheliu atât de apropiat și o orbită atât de alungită nu a putut fi imaginat niciodată, fiindcă șansele sale de a exista erau atât de scăzute, încât statistica spunea că sunt imposibile. Și Scott Pelley se uită la el, la fel ca tot restul lumii, care începe să se scufunde în durere sau în isterie.

Dintr-odată, nu mai era nicio îndoială, viitorul nu mai era ambiguu. Totul devenise doar o chestiune de timp. Pe 3 octombrie lumea aflate că șansele de impact erau de sută la sută. Nu mai aveam opțiuni.

Mulți oameni rămăsese rămași lipiți de ecranele televizoarelor chiar și după terminarea programului, urmărind diverși învățați și profesori de astronomie dezbătând împreună cu personalități politice, plângând și contrazicându-se în studiourile tuturor posturilor de televiziune. Așteptau cu toții discursul către națiune pe care-l promisese președintele, dar care nu avea să vină decât în după-amiaza zilei următoare. Mulți au alergat la telefon pentru a încerca să ia legătura cu cei dragi, deși toate circuitele se blocaseră și aveau să rămână așa, toată săptămâna următoare. Alții ieșiseră în stradă, în pofida vremii amarnice de ianuarie, să-și plângă de milă împreună cu vecinii sau cu străini, să se dedea la mici acte de vandalism sau la înșelăciuni jalnice, tendință care continuase și culminase, cel puțin în Concord, cu o mică revoltă de Ziua Președintelui.

În ce mă privește, închisesem televizorul și plecasem la serviciu. Eram în cea de-a patra mea săptămână ca detectiv, aveam un caz complicat, de incendiere voluntară, și am anticipat – cu temei, după cum avea să se dovedească mai apoi – că ziua care urma avea să fie lungă și stresantă pentru toți cei care lucrau la sediul poliției.

Deocamdată însă întrebarea era ce simțise Peter Zell. Ce făcuse când se terminase emisiunea? Cui îi telefonase?

O analiză sumară a tuturor dovezilor arăta că, dincolo de încercarea sa de a părea curajos și indiferent, Zell fusese pesimist încă de la început cu privire la evitarea impactului și a distrugerii Pământului. De îndată ce avusesse confirmarea acestei temeri, nu e prea greu de imaginat că în seara de 3 ianuarie, după ce aflate veștile proaste de la televizor, se prăbușise undeva dincolo de disperare, intrând într-o depresie cumplită. Se învârtise fără țel timp de unsprezece săptămâni, cuprins de disperare și cu două nopți în urmă se spânzurase cu o curea.

Dar... atunci de ce străbat orașul încercând să-mi dau seama cine l-a ucis?

Am ajuns în parcare restaurantului Somerset, în care se intră din intersecția străzilor Clinton, South și Downing. Privesc zăpada de pe caldarâm, frământată de afluxul matinal de pietoni și bicicliști. Compar în minte mizeria aceea, amestecul de maro și alb, cu stratul imaculat și neatins de zăpadă de pe peluza din fața locuinței familiei Littlejohn. Dacă Sophia a fost cu adevărat chemată la o urgență în dimineața aceasta, probabil că a plecat folosind o catapultă sau s-a teleportat.

Pereții restaurantului, cei din hol, pe care-i vezi imediat cum intri, sunt plini de fotografii ale candidaților la alegerile prezidențiale, care dau mâna cu Bob Galicki, fostul proprietar, acum decedat. E o poză cu Dick Nixon cel pământiu, o alta cu țeapănul și deloc convingătorul John Kerry, care întinde mâna de parcă și-ar fi fracturat-o recent. Mai e și John McCain, cu rânjetul său ca de mort.

Apoi John F. Kennedy, incredibil de tânăr, incredibil de frumos, blestemat.

Din bucătărie se aude muzica lui Bob Dylan, ceva de pe albumul *Street Legal*, ceea ce înseamnă că gătește Maurice, lucru promițător pentru calitatea prânzului meu.

— Așază-te unde vrei, dulceață, îmi spune Ruth-Ann, care trece pe lângă mine cu o carafă de cafea în mână. Brațele parcă i s-au uscat, dar sunt încă puternice și țin zdravăn mânerul de plastic negru al recipientului. Pe vremuri, când veneam aici în anii liceului, obișnuiam să facem glume pe seama vârstei lui Ruth-Ann, întrebându-ne dacă se angajase la restaurant sau localul se construise pur și simplu în jurul ei. Asta fusese cu zece ani în urmă.

Îmi beau cafeaua și ignor meniul, privind pe furiș la fețele celor din restaurant, încercând să le cântăresc doza de melancolie din ochi și expresiile temătoare. Doi bătrâni își murmură ceva unul altuia, aplecați deasupra bolurilor de supă. O fată, să tot aibă vreo nouăsprezece ani, joacă pe genunchi un copil palid. Un om de afaceri, gras peste poate, privește nervos la meniu, cu un trabuc în colțul gurii.

De fapt, toată lumea fumează, iar norii gri de fum fac vălătuci sub lustră. Acum e ca odinioară, ca în vremurile când încă nu se interzisesse fumatul în spații publice, o măsură pe care eu am aprobat-o din plin, fiind singurul nefumător din grupul meu de liceeni ciudați. Teoretic, regula e și acum în vigoare, dar e încălcată pe scară largă, iar politica neoficială a poliției este să lase lucrurile așa cum sunt.

Mă joc cu tacâmurile, sorb din cafea și mă gândesc.

Da, domnule Dotseth, e adevărat că o mulțime de lume e deprimată și mulți au ales să-și ia singuri viața. Dar,

în calitate de polițist responsabil, nu pot accepta acest context ca probă indubitabilă a sinuciderii lui Peter Zell. Dacă anunțata distrugere a planetei ar fi de ajuns ca oamenii să se sinucidă, probabil că restaurantul acesta ar fi fost gol. Concord ar fi devenit un oraș-fantomă. Maia n-ar mai fi avut pe cine să omoare, pentru că ne-am fi sinucis cu toții.

— Omletă din trei ouă?

— Cu pâine integrală prăjită, zic eu.

Apoi adaug:

— Ruth-Ann, am o întrebare pentru tine.

— Iar eu am un răspuns.

Nu-și notase comanda mea, dar nu ceream niciodată altceva, încă de când aveam unsprezece ani.

— Începe tu, zice ea.

— Ce crezi despre chestia asta cu spânzurații? Cu sinucigașii, vreau să zic. Ți-a trecut vreodată prin minte...

Ruth-Ann mârâie dezgustată.

— Glumești? Eu sunt catolică, dulceață. Nu. Absolut niciodată.

Corect, nici eu nu m-aș gândi la asta. Omleta îmi este adusă și o mănânc încet, privind în gol și dorindu-mi să nu fie atâta fum în restaurant.

Extinderea spitalului din Concord fusese anunțată cu fast acum un an și jumătate: un parteneriat public-privat în urma căruia urma să se construiască o aripă nouă, necesară îngrijirilor de lungă durată și îmbunătățirii serviciilor de la pediatrie, obstetrică-ginecologie și primire urgențe. Lucrările începuseră în februarie anul trecut și progresaseră constant pe parcursul lunilor de primăvară, dar pe urmă finanțările secaseră, iar construcția încetinise până când, la sfârșitul lunii iunie, se oprise complet. Acum totul era un labirint de holuri neterminate și schelărie – o mulțime de soluții provizorii care deveniseră permanente, iar toată lumea se învârtea în cerc și dădea indicații greșite.

— Morga? mă întreabă un voluntar cu părul alb, care poartă o beretă de un roșu viu și consultă o hartă. Ia să vedem... morga, morga, morga... A! Uite-aici!

Pe lângă noi trec doi doctori ce-și țin strâns *clipboard*-urile în mâini, în timp ce voluntarul îmi arată cu degetul pe harta acoperită de adnotări mângălite și semne de exclamare.

— Trebuie să ajungeți la liftul B, iar liftul B este... ăăă... o, Doamne!

Mâinile au început să-mi tremure în buzunar. Unul dintre lucrurile pe care nu vrei să le faci când te întâlnești cu dr. Alice Fenton este să întârzi.

— Of, în partea aceea.

— Vă mulțumesc mult.

Liftul B, după cum mă anunță plăcuța scrisă cu marker negru și lipită deasupra butoanelor, merge fie în sus – la oncologie, chirurgie estetică sau la farmacie –, fie în jos, la capelă și la morgă. Cobor uitându-mă febril la ceas și mă grăbesc de-a lungul unui hol, pe lângă câteva birouri, după care trec de un dulap cu medicamente, las în urmă o ușă neagră pe care e pictată o cruce albă, dar nu știu de ce mă gândesc la oncologie și la cât de îngrozitor ar fi să ai cancer în timpurile astea.

Apoi deschid ușa groasă de metal a morgii și-l văd pe Peter Zell întins pe masa din centrul încăperii, scăldat într-o lumină puternică, izvorâtă din sutele de wați ai lămpii de autopsie. Lângă el și așteptându-mă pe mine, o văd pe șefa medicilor legiști ai statului New Hampshire. Îi întind mâna în semn de salut.

— Bună dimineața, dr. Fenton. Bună ziua, pardon, îmi cer iertare...

— Vorbește-mi despre cadavrul tău.

— Da, doamnă, spun eu, lăsându-mi mâna în jos și apoi rămânând blocat ca un idiot, fără să pot scoate vreun cuvânt, fiindcă Fenton e în aceeași cameră cu mine, chiar în fața mea, neclintită în lumina crudă a morgii, cu o mână așezată pe mânerul argintiu al tărgii precum un căpitan care se sprijină de cârmă. Mă privește fix din spatele faimoșilor ei ochelari perfect circulari, așteptând cu o expresie pe care am auzit-o descrisă în mod repetat de alți detectivi ca fiind scrutătoare și fixă, ca de bufniță.

— Deci?

— Da, zic eu din nou. În regulă.

Încerc să mă adun și să-i spun lui Fenton ce știu până acum. Îi zic despre locul crimei, despre cureaua scumpă,

despre absența telefonului victimei și faptul că nu am găsit un bilet de adio. În timp ce îi vorbesc, ochii mi se plimbă întruna de la Fenton la lucrurile din tava de pe masă, uneltele meseriei de legist: fierăstrăul pentru oase, dalta și foarfeca, rândurile de eprubete pentru recoltarea diferitelor fluide corporale. Mai sunt și bisturiile, probabil o duzină, de forme diferite, așezate pe o bucată de pânză albă și curată.

Dr. Fenton rămâne tăcută și nemișcată în timpul expunerii mele, iar când reușesc în sfârșit să termin, continuă să mă privească fix, cu buzele ținute și ușor încruntată.

— Bun. Și atunci, zice ea într-un final, ce naiba facem noi aici?

— Poftim?

Părul lui Fenton este de un gri ca de oțel și e tuns scurt, în timp ce bretonul care-i acoperă o parte din frunte este tăiat perfect drept.

— Am crezut că avem de-a face cu suspiciuni de crimă, spune ea, îngustându-și ochii până când îmi par doar două puncte strălucitoare. Ceea ce aud de la tine nu sunt însă elemente care să conducă la ideea unei crime.

— Păi, da, nu, mă bâlbâi eu. Nu sunt dovezi în sine.

— Nu sunt dovezi *în sine*? repetă ea pe un ton care, dintr-un motiv necunoscut, mă face să-mi dau brusc seama de faptul că tavanul subsolului e neobișnuit de jos și că stau puțin aplecat ca să nu dau cu fruntea de lampa din fața mea, în timp ce dr. Fenton, care are un metru șaiszeci și cinci, stă perfect dreaptă, într-o poziție aproape militărească și mă sfredește cu privirea din spatele ochelarilor ei rotunzi.

— Titlul LXII, articolul 630 din Codul Penal al statului New Hampshire, revizuit în ianuarie de Curtea

Supremă reunită în sesiune plenară, zice Fenton, iar eu aprob cu o mișcare viguroasă a capului, dorind să-i arăt că știu toate astea, că am studiat toate legile locale, statale și federale, însă ea continuă neabătut, spune că medicii legiști nu vor face autopsii în acele cazuri în care la locul faptei sunt elemente care să conducă la ipoteza unei sinucideri.

— Desigur, zic eu după ce am mai murmurat câțiva de „da” și un „bineînțeles” până când am putut să răspund. Iar eu am tras concluzia că există posibilitatea ca aceasta să fi fost o crimă mascată sub aparența unei sinucideri.

— Erau semne de violență la locul faptei?

— Nu.

— Se forțase intrarea?

— Nu.

— Lipseau lucruri de valoare?

— Păi... ăăă... victima nu avea telefon. Cred că v-am menționat deja asta.

— Și cine zici că ești?

— Nu ne-am întâlnit încă în mod oficial până acum. Sunt detectivul Henry Palace. Sunt nou.

— Domnule detectiv Palace, zice Fenton punându-și mânușile cu o serie de gesturi repezite, fiica mea are douăsprezece recitaluri de pian în acest sezon. Iar în momentul ăsta eu îl pierd pe unul dintre ele. Știi câte recitaluri de pian va avea sezonul următor?

Nu știu ce-aș putea răspunde la asta. Chiar nu știu. Așa că rămân tăcut pentru un minut, un lungan prost, într-o cameră puternic luminată și plină de cadavre.

— Bine atunci, zice Alice Fenton zâmbindu-mi amenințător și întorcându-se către tava ei cu ustensile. Ar fi tare bine ca asta să fie o crimă.

Își ridică bisturiul, iar privirea mea coboară spre podea. Simt că în momentele acelea ar trebui să rămân foarte liniștit până când termină, dar e tare greu să faci asta, chiar e greu; în timp ce începe rutina meticuloasă a autopsiei, ridic privirea centimetru după centimetru și o urmăresc cum lucrează. E un spectacol fantastic: precizia rece, dar splendidă a autopsiei, mișcările lui Fenton întregind un spectacol vechi de când lumea, acela al unui maestru care își îndeplinește cu migală meșteșugul.

Cu mare grijă, dr. Fenton taie cureaua de piele neagră și o îndepărtează de la gâtul lui Zell, îi măsoară lățimea și lungimea, de la un capăt la altul. Cu un șubler de alamă măsoară cu grijă dimensiunile vânătăii de sub ochi și pe cele făcute de catarama curelei care se înfipsese în carne, dedesubtul bărbiei, și lăsase o dungă gălbuie și uscată, care semăna cumva cu o cărare și urca de o parte și de alta, până aproape de urechi, desenând un „V” macabru. Din când în când se oprește ca să facă poze și nu ratează niciun stadiu: cureaua care este încă pe gât, cureaua desfăcută, grumazul lui Zell...

Pe urmă taie hainele, șterge corpul palid al fostului agent de asigurări cu o cârpă udă, mâinile sale acoperite de mănuși mișcându-se rapid, cu gesturi experte, pe abdomenul și pe brațele cadavrului.

— Ce anume căutați? îndrăznesc eu, dar Fenton mă ignoră, așa încât rămân tăcut.

Apucă un bisturiu și se apleacă deasupra cavității toracice, în timp ce eu fac un pas înainte. Acum stau chiar lângă ea, în lumina puternică a lămpii de disecție, holbându-mă cu ochii măriți la incizia în formă de „Y” pe care o face. Văd cum îndepărtează pielea și mușchii de dedesubt.

Mă aplec deasupra cadavrului, punându-mi norocul la încercare, în timp ce Fenton recoltează probe din sângele mortului, înțepând o venă aflată undeva în mijlocul inimii și umplând trei eprubete, într-o succesiune rapidă. Îmi dau seama la un moment dat că abia dacă mai respir, în timp ce o privesc înaintând punct cu punct în cadrul autopsiei, cântărind organele și înregistrându-le greutatea, scoțând creierul din cutia craniană și întorcându-l în mâini pe toate părțile. În tot timpul ăsta aștept să i se șteargă de pe față expresia impasibilă, ca în locul ei să apară o umbră de mirare, însoțită de un suspin sau chiar de un murmur dubitativ.

Mă aștept să găsească dovada că Zell a fost ucis și că nu avem parte de o sinucidere.

În loc de asta, într-un final, dr. Fenton pune bisturiul jos și spune pe un ton plat:

— Sinucidere.

— Sunteți sigură? o întreb eu privind-o fix.

Fenton nu răspunde. Se îndreaptă rapid spre tava ei, deschide o cutie ce conține un sul gros cu pungi de plastic și o apucă pe prima dintre ele.

— Așteptați, doamnă, îmi pare rău, zic. Dar de asta ce ziceți?

— Care asta?

Simt cum mă cuprinde disperarea, obrajii au început să-mi ardă, iar în voce mi s-a strecurat un scâncet ca de copil.

— Uitați aici! Asta nu-i o vânătaie? Deasupra gleznei.

— Am văzut-o, da, îmi spune Fenton cu răceală.

— Și de unde o are?

— N-o să aflăm niciodată.

Nu se oprește din strânsul ustensilelor, nu mă privește, iar vocea îi este impregnată cu sarcasm.

— Știm însă cu siguranță că n-avea cum să moară de la o vânătaie de pe gambă, adaugă ea.

— Dar nu sunt și niște lucruri pe care le *știm*? Mă refer la cele care ne-ar putea ajuta să descoperim cauza morții.

În momentul în care spun vorbele astea, îmi dau foarte bine seama cât e de ridicol s-o provoc pe Alice Fenton chiar în domeniul în care e specializată. Dar simt că există ceva care nu e în regulă. Îmi răscolesc memoria, răsfoind frenetic în minte paginile manualelor de școală.

— Dar cu sângele cum facem? N-avem nevoie de analize ca să descoperim eventualele substanțe toxice?

— Ba am avea, dacă am fi identificat vreun indiciu: înțepături de ac, mușchi atrofiați într-un anumit fel...

— N-am putea să facem analizele oricum?

Fenton izbucnește într-un râs sec și-și deschide punga de plastic.

— Domnule detectiv, ești familiarizat cu laboratorul de medicină legală al poliției statale? Cel de pe Hazen Drive.

— N-am fost niciodată acolo.

— Ei bine, e singurul laborator de medicină legală care mai funcționează în tot statul, iar acum e o altă persoană care conduce toată șandramaua. Un idiot. E asistentul unui asistent care a ajuns toxicolog-șef. După ce adevăratul toxicolog-șef a plecat în noiembrie ca să picteze în Provence.

— Aha.

— Da, aha... zice Fenton și buza superioară i se arcuiește într-un gest nedisimulat de dispreț. Se pare că tipul

și-a dorit poziția asta toată viața. Dar acolo e un dezastru. Cererile de analiză rămân uitate pe mese. E nenorocire.

— Aha, zic eu din nou, după care mă întorc spre ceea ce a mai rămas din Peter Zell, a cărui cavitate toracică zace deschisă și goală pe masa de autopsie.

Mă uit la el și mă gândesc la cât de trist e totul, fiindcă, indiferent cum a murit, ucis sau luându-și singur viața, e mort și nimeni nu mai poate schimba asta. Sunt zdrobit sub greutatea gândului tembel și evident că nu cu multă vreme în urmă cadavrul acesta a fost o persoană, iar acum nu mai e și nu se va mai întoarce niciodată.

Când ridic din nou privirile, Fenton stă lângă mine, iar vocea pare să i se fi schimbat puțin. Îmi arată cu degetul, indicându-mi să privesc la gâtul lui Zell.

— Uite-aici, zice ea. Spune-mi ce vezi.

— Nimic, mărturisesc eu confuz.

Pielea e dată la o parte, expunând țesutul moale, mușchii și albul-gălbui al osului de dedesubt.

— Nu văd nimic.

— Exact. Dacă ar fi existat cineva care să strângă nodul unei frânghii sau care să-l fi strangulat cu mâinile goale, ba chiar și această curea extrem de scumpă asupra căreia mi se pare că ai făcut o fixație, gâtul i-ar fi fost distrus. Aici ar fi trebuit să vedem țesuturi sfărtecate și pungi de sânge de pe urma hemoragiei interne.

— Bine, îi spun și dau aprobator din cap, iar Fenton se întoarce din nou la tava ei cu instrumente.

— A murit asfixiat, zice ea. S-a aplecat înainte intenționat, iar nodul curelei i-a blocat căile respiratorii, așa că a murit.

Trage fermoarul sacului în care se găsește cadavrul agentului meu de asigurări și apoi împinge cu îndemânare targa până la locul ei din frigiderul aflat lângă zid. Îi pri-vesc gesturile fără să îngaim un cuvânt, dorindu-mi să fi avut ceva de zis. Nu vreau să plece.

— Dar dumneavoastră, dr. Fenton?

— Pardon? zice ea oprindu-se și întorcându-se din pragul ușii.

— De ce n-ați plecat? Ca să vă dedicați acelor lucruri pe care ați vrut dintotdeauna să le faceți.

Fenton scutură din cap și mă privește de parcă nu ar fi fost foarte sigură că înțelege întrebarea.

— *Asta* e ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să fac.

— Aha. În regulă.

Ușa grea de metal se închide cu zgomot în urma ei, iar eu mă frec cu pumnii la ochi întrebându-mă: „Și acum?”

Rămân singur pentru câteva momente, singur cu tava lui Fenton, singur cu toate cadavrele aranjate în locurile lor din frigider. Pe urmă iau o eprubetă cu sânge de-al lui Zell, mi-o strecor în buzunarul de la piept și plec.

Îmi croiesc drum spre ieșirea din spitalul Concord, trecând prin coridoare neterminate, fiindcă a fost deja o zi lungă și grea, fiindcă sunt frustrat, extenuat și confuz, fiindcă nu vreau să fac nimic altceva decât să-mi dau seama cum trebuie să continui investigația, și după aceea o găsesc pe sora mea așteptându-mă lângă mașină.

Nico Palace poartă fesul ei de schi și o haină de iarnă și stă picior peste picior pe capota autoturismului Impala, știind fără îndoială că o va îndoi, iar eu voi urî chestia asta, și scuturându-și scrumul țigării sale American Spirit direct

pe parbriz. Mă târâi spre ea, străbătând pustiul acoperit de zăpadă al parcării spitalului, iar Nico mă salută ridicându-și mâna cu palma întinsă, ca un fel de șef de trib indian, fumând în continuare și așteptându-mă.

— Haide, Hank, începe ea înainte ca eu să pot spune ceva. Cred că ți-am lăsat vreo șaptesprezece mesaje.

— De unde ai știut unde sunt?

— De ce mi-ai închis telefonul azi-dimineață?

— De unde ai știut unde sunt?

Așa vorbim noi. Îmi trag mâneca jachetei peste palmă și șterg scrumul de pe mașină, aruncându-l în zăpadă.

— Am sunat la secție, zice Nico. McGully mi-a spus unde pot să te găesc.

— N-ar fi trebuit să facă asta, zic eu. Am treabă.

— Am nevoie de ajutorul tău. Serios.

— Păi, să știi că și eu muncesc serios. Vrei să te dai jos de pe mașina mea, te rog?

În loc să mă asculte, își întinde picioarele și se sprijină de parbriz de parcă s-ar întinde pe un șezlong, la plajă. Poartă mantaua groasă de iarnă care a fost a bunicului nostru, așa că pot vedea cu precizie locul în care nasturii de alamă lasă dâre mici pe vopseaua mașinii de poliție.

Îmi doresc ca McGully să nu-i fi spus unde sunt.

— Nu vreau să devin o pacoste, dar mai am puțin și-mi iau câmpii. Care-i șmecheria să ai un frate polițist dacă el nu te-ajută niciodată?

— Chiar așa, zic eu, după care îmi privesc ceasul.

A început din nou să ningă cu fulgi răzleți care cad încet spre pământ.

— Derek n-a venit acasă noaptea trecută. Știu ce-ai să zici: bun, iarăși s-au certat, iar el a dispărut. Dar tocmai

asta-i chestia, Hen. De data asta nu ne-am certat. Nici măcar nu ne-am contrazis, nimic. Am pregătit împreună cina. Apoi el mi-a spus că trebuie să iasă puțin, că vrea să meargă la plimbare. I-am spus să meargă, am spălat vasele, am fumat un joint și m-am dus la culcare.

Mă încrunt. Cred că sora mea e foarte fericită de faptul că poate furma iarbă și că fratele ei polițist n-are de ce să-i mai țină predici. Pentru Nico e probabil o binecuvântare. Trage un ultim fum și aruncă mukul în zăpadă. Mă aplec, iau între degete restul țigării și-l ridic deasupra capului.

— Credeam că-ți pasă de mediul înconjurător.

— Nu așa mult, în ultima vreme, zice ea.

Nico se ridică de pe parbriz, dar rămâne așezată pe capotă și-și înfășoară gulerul în jurul gâtului. Sora mea ar putea fi atât de frumoasă dacă ar avea ceva mai multă grijă de ea – dacă s-ar pieptăna, dacă ar mai dormi din când în când. E ca un portret al mamei noastre pe care cineva l-a mototolit și apoi a încercat să-l netezească.

— Așa că la miezul nopții, fiindcă tot nu se întorsese, l-am sunat. Nu mi-a răspuns.

— S-o fi dus la vreun bar, presupun eu.

— Am sunat la toate barurile.

— Chiar la toate?

— Da, Hen!

Sunt mult mai multe baruri decât pe vremuri. Acum un an erau Penuche's, Green Martini și... cam atât. Acum există zeci de localuri, unele cu licență, altele fără, iar altele nu sunt decât niște subsoluri unde cineva are o cadă de baie plină cu bere la rece, o casă de marcat și un iPod ce rulează un *playlist* aleator.

— S-o fi dus acasă la un prieten.

— I-am sunat. I-am sunat pe toți. A dispărut!

— Ba n-a dispărut! răspund eu.

Însă ceea ce ezit să spun e tocmai adevărul. Adică faptul că în cazul în care Derek a hotărât să fugă de ea, trebuia să recunosc că s-a întâmplat cel mai bun lucru posibil pentru sora mea. S-au căsătorit pe 8 ianuarie, în prima duminică de după interviul lui Tolkin. Se pare că duminica aceea stabilise un record pentru cele mai multe căsătorii organizate într-o singură zi. Unul tare greu de bătut, deși rămânea de văzut ce avea să se întâmple pe 2 octombrie.

— Ai de gând să mă ajuți sau nu?

— Ți-am zis, nu pot. Nu astăzi. Lucrez la un caz.

— Dumnezeule, Henry, zice cu o voce din care nonșalanța ei studiată pare să fi dispărut brusc, apoi sare de pe mașină și începe să mă împungă în piept cu degetul arătător. Eu mi-am părăsit slujba imediat ce am aflat că suntem cu adevărat în rahat. Adică, până la urmă, de ce să-ți pierzi timpul la muncă?

— Tu lucrei trei zile pe săptămână într-o piață de alimente. Eu rezolv crime.

— A, scuzați atunci. Se pare c-am nimerit unde trebuie! Soțul meu a dispărut!

— Nu e cu adevărat soțul tău.

— Henry!

— O să se întoarcă, Nico. Știi bine că așa e.

— Serios? Și de ce ești atât de sigur? întreabă ea cu ochii învăpăiați și bătând din picior. Și la ce lucrezi, mă rog, de e așa important?

Mă gândesc că n-am nimic de pierdut și-i povestesc despre cazul lui Zell, îi explic că tocmai mă întorc de la

morgă, că încerc să găsesc o pistă, dorindu-mi să o impresionez cu seriozitatea unei anchete în desfășurare.

— Stai așa! Un spânzurat? mă întreabă ea pe un ton posac.

Sora mea are numai douăzeci și unu de ani. E doar un copil.

— Poate da, poate nu...

— Păi tocmai ai zis că tipul s-a spânzurat la McDonald's.

— Ți-am spus că așa *pare*.

— Și din cauza asta ești prea ocupat ca să-ți rupi zece minute pentru a-l găsi pe soțul meu? Fiindcă un labagiu s-a sinucis la McDonald's? În nenorocita lor de budă?

— Haide, Nico...

— Unde?

Nu-mi place când sora mea vorbește urât. Sunt de modă veche. Iar ea e sora mea.

— Îmi pare rău. Dar un om a murit și e treaba mea să aflu cum și de ce.

— Da, bine. *Mie* îmi pare rău, fiindcă un om a dispărut, și e bărbatul meu, și se întâmplă să-l iubesc, da?

Simt că i se pune un nod în gât și știu că asta e, că jocul s-a sfârșit. A început să plângă, iar eu voi face tot ce-și dorește.

— Ei, haide, Nico, nu face asta.

E prea târziu, a început să plângă cu gura deschisă, ștergându-și lacrimile cu gesturi violente, folosindu-se de dosul palmelor.

— Nu face asta!

— Chestia e că... cu toate astea... zice și face un gest vag în care încearcă să cuprindă deopotrivă cerul și pământul. Nu pot rămâne singură, Henry, nu acum.

O pală de vânt tăios străbate parcare, aruncându-ne în ochi fulgii stingheri de zăpadă.

— Știu, zic eu. Știu...

Pășesc ezitant înainte, strângându-mi la piept sora mai mică. Părinții noștri glumeau spunând că ea a luat toate genele răspunzătoare de matematică, iar eu pe cele ale înălțimii. Bărbia mea e cu mai bine de cincisprezece centimetri deasupra capului ei, iar suspinele surorii mele se zdrobesc undeva în sternul meu.

— Bine. Gata, copilă, gata.

Se dă înapoi, ieșind din îmbrățișarea mea stângace, mai scoate un ultim suspin și-și aprinde o altă țigară American Spirit, apărând de vânt o brichetă placată cu aur și trăgând în piept până când jarul roșu prinde viață. Bricheta, mantaua, dar și țigările de firmă au fost ale bunicului.

— O să-l găsești? mă întreabă.

— O să fac tot ce-mi stă în putere, Nico. Bine? Asta-i tot ce pot să fac.

După aceea îi smulg țigara din colțul gurii și o arunc departe, sub mașină.

— Bună ziua. Aș vrea să vorbesc cu Sophia Littlejohn, vă rog.

Aici, în parcare, semnalul e foarte puternic.

— E cu un pacient în acest moment. Pot să știu cine o caută?

— Ăăă, desigur. Nu... doar că... soția unui prieten de-ai mei este pacienta... – of, cum te adresezi politicos unei moașe? – ...doctoriței Littlejohn, asta am vrut să...

— Nu, domnule. Ajunge să-i spuneți numele: doamna Littlejohn.

— În regulă, păi... soția prietenului meu e pacienta... doamnei Littlejohn. Și am auzit că a început travaliul. Parcă... azi-dimineață, devreme.

— Azi-dimineață?

— Da. Astă-noapte, târziu, sau dimineața devreme. Prietenul meu mi-a lăsat un mesaj, cândva în zori. Și aş putea jura că asta mi-a zis. Era însă neclar, se auzea prost de la telefonul lui și... Alo?

— Da, sunt încă aici. S-ar putea să fie o greșală. Nu cred că Sophia era în sala de nașteri. În dimineața asta ați zis?

— Da.

— Îmi pare rău. Dar cum spuneți că vă numiți?

— Nu contează. Nu e mare lucru. Chiar nu contează.

Ajuns la sediul poliției, trec pe lângă trei Periuțe care stau în camera de recreere, pierzând timpul pe lângă automatul de sucuri, râzând de parcă ar fi niște studenți la cămin. Nu-l recunosc pe niciunul dintre ei, iar ei nu mă recunosc pe mine. Bag mâna în foc că niciunul nu poate cita din Farley și Leonard, ca să nu mai vorbim de Codul Penal al statului New Hampshire, ori despre Constituția Statelor Unite ale Americii.

Ajuns în birou, fac un rezumat cu lucrurile pe care le-am aflat pentru detectivul Culverson: îi spun despre casă, despre biletul cu „Dragă Sophia“, despre concluziile doctorului Fenton. Mă ascultă cu răbdare, ținându-și degetele strânse, apoi rămâne tăcută un timp îndelungat.

— Păi, vezi tu, Henry, începe el încetișor și asta îmi e de ajuns, nu vreau să ascult și restul.

— Știu și eu cum pare, îi zic. Îmi dau seama.

— Ei, uite ce e, nu-i cazul meu, zise Culverson și își dă capul pe spate. Dacă simți că vrei să mergi până la capăt, atunci trebuie să-l rezolvi.

— Simt, chiar simt asta!

— E în regulă atunci.

Rămân acolo preț de o secundă, după care mă întorc la biroul meu și ridic receptorul telefonului tocmai ca să încep să-l caut pe prostul de Derek Skeve. Pentru început, mai sun o dată peste tot pe unde a telefonat deja Nico: la baruri și la spitale. Continui cu închisoarea, apoi cu cea nouă, auxiliară. Pe urmă îl caut la biroul șerifului din Merrimack, la camerele de triere ale spitalelor din Concord și din New Hampshire și la toate celelalte spitale pe care le știu, din trei regiuni. Nu este însă nicăieri și nimeni nu a văzut pe cineva care să corespundă descrierii.

Afară, în piață, s-a adunat un grup numeros de credincioși care împart fluturași trecătorilor, cântând în ritmuri de *gospel* că rugăciunile sunt tot ceea ce ne-a mai rămas, sunt mântuirea noastră. Îi aprob tăcut, dând din cap, și trec grăbit pe lângă ei.

Acum zac lungit în pat, dar nu pot să adorm, fiindcă e miercuri seara, iar eu m-am uitat în ochii fără viață ai lui Peter Zell tocmai marți dimineața, ceea ce înseamnă că a fost ucis cândva în timpul nopții de luni, așa că probabil s-au scurs *aproape* patruzeci și opt de ore de când a fost omorât, sau poate că cele patruzeci și opt de ore au trecut deja. În ambele cazuri, timpul meu se împuținează, deși nu am făcut niciun progres pe calea identificării și prinderii criminalului.

Stau deci lungit în pat și mă zgâiesc la tavan, strângând și desfăcându-mi pumnii, cu brațele pe lângă corp. Pe urmă

mă dau jos din pat, ridic jaluzelele și privesc pe fereastră la norii subțiri care trec peste un petic de cer înstelat.

— Știi ce poți să faci? zic eu încetișor, ridicându-mi degetul mijlociu spre cer. Poți să te duci în mă-ta!

PARTEA A DOUA

Probabilități de luat în calcul

Joi, 22 martie

Ascensie dreaptă 19 05 26.5

Declinație -34 18 33

Elongație 79,4

Delta 3.146 UA

1

— Trezește-te, iubitu!e. Trezirea!

— Alo?

Aseară, înainte să merg la culcare, am decuplat telefonul fix de la priza din perete, dar mi-am lăsat deschis telefonul mobil, cu soneria pe vibrații, așa încât visul plăcut despre Alison Koechner nu a mai fost întrerupt de hărmălaia stârnită de telefonul fix, nici de Maia care se năpustea asupra Pământului cu zgomot tunător, ci de răpăitul delicat de pe noptieră, o senzație care s-a insinuat în visul meu și a devenit torsul unei pisici aflate în poala lui Alison.

Iar acum vocea ca un gângurit a lui Victor France mă îndeamnă:

— Deschide ochii, iubire. Belește odată felinarele alea!

Îmi belesc felinarele. E încă întuneric, iar vocea lui France e șoptită, grotescă, dar insistentă. Clipesc des și mi se pare că prind cu coada ochiului o ultimă imagine strălucitoare a lui Alison, în camera de oaspeți a cabanei noastre de la Casco Bay.

— Îmi pare așa de rău să te trezesc, Palace. De fapt, stai, nu-mi pare rău deloc.

Vocea lui France lasă loc unui chicotit simpatic. Sigur a luat ceva, probabil marijuana sau poate vreun alt drog. E în stadiul de satelit, așa cum obișnuia să definească taică-meu asemenea momente.

— Nu, sunt sigur că nu-mi pare rău, adaugă.

Casc din nou, îmi trosnesc gâtul și privesc la ceas. E 3.47 dimineața.

— Nu știu cum poți să dormi, colega, dar eu unul nu prea sunt în stare să fac asta. De fiecare dată când sunt pe punctul de a adormi, mă gândesc: Vic, puișor, astea-s ore irosite. E timp prețios vărsat la canal.

M-am ridicat în fund și am început să pipăi după întrerupătorul lămpii, încercând în același timp să dibuiesc și pixul, și carnetul meu albastru, în timp ce-mi zic: „Cu siguranță a descoperit ceva“. N-ar fi sunat dacă n-ar fi avut să-mi spună ceva.

— Să știi că număr zilele. Nu știu dacă-ți vine a crede, dar acasă am un afiș mare cu niște căsuțe pentru zilele care ne-au mai rămas. În fiecare dimineață tai una din ele.

În spatele vocii lui France se aud ritmul rapid al tobelor și acordurile sintetizatorului, dar și o mulțime de oameni care cântă și urlă deopotrivă. Victor petrece într-o hală, departe, probabil pe șoseaua Sheep Davis, undeva la est de oraș.

— E ca un calendar din ăla folosit pentru a număra zilele până la Crăciun, știi de care, nu-i așa? zice și își coboară vocea până la tonalitatea cu care se realizează prezentările filmelor de groază. Numărătoarea inversă a... Judecății de Apoi.

Chicotește, se îneacă, chicotește din nou. Nu are cum să fie marijuana. Presupunerile se îndreaptă acum spre ecstasy, deși nu pot să nu mă întreb de unde o fi avut France bani să cumpere așa ceva, dat fiind că prețurile drogurilor sintetice au atins niveluri incredibile.

— Ai vreo informație pentru mine, Victor?

— Ha! Palace! spune chicotind și apoi tușește. Țsta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine. Nu te încurci cu nimicuri.

— Ai deci ceva să-mi spui în mod special?

— O, Doamne Dumnezeu!

Începe să râdă, se oprește, iar eu încerc să mi-l imaginez: agitat, cu brațele sale slăbănoage încordate și cu un zâmbet strâmb. În liniștea aceea, ritmul bateriei din fundal se aude încet, de la depărtare.

— Da, zice el într-un târziu. Am ceva. Am aflat niște chestii despre camioneta aia. De fapt, știu de ieri, dar am preferat să aștept. Am stat până când am fost sigur că am să te trezesc. Știi de ce-am făcut asta?

— Pentru că mă urăști.

— Da, strigă el, după care se îneacă din nou. Te urăsc! Ai vreun pix în mână, dragule?

Camioneta roșie cu steagul pictat pe o parte a fost convertită pentru arderea uleiului vegetal, după cum a aflat Victor France, de un mecanic croat numit Djemic, care are un atelier lângă ruinele reprezentanței Nissan, de pe strada Manchester. Nu cunosc locul despre care vorbește, dar n-ar trebui să fie prea greu de găsit.

— Mulțumesc, domnule.

Acum sunt pe deplin treaz și scriu repede, e cu adevărat fantastic, măiculiță, simt chiar un val de frenezie și câteva gânduri bune care se îndreaptă spre Victor France.

— Mulțumesc! zic încă o dată. Asta e tare! Mulțumesc foarte mult. Poți să te întorci acum la petrecerea ta.

— Stai, stai, stai! Ascultă puțin!

— Da?

Inima bate să-mi spargă pieptul. Pot deja să văd căile pe care urmează să o apuce investigația mea, fiecare informație decurgând ordonat din cele de dinaintea ei.

— Ce e?

— Vreau să-ți spun... vreau să-ți spun ceva.

Vocea lui Victor și-a pierdut răgușeala și șmecheria, a început să vorbească foarte încet. Parcă îl și văd dregându-și glasul, e ca și cum ar sta în fața mea, aplecat asupra telefonului public fixat pe peretele hălei, împungând aerul cu degetul.

— Vreau doar să-ți spun că... asta e.

— Bine, îi zic eu. Asta e tot.

Și chiar cred lucrul ăsta. Mi-a zis ceea ce mă interesa, iar eu sunt gata să-i dau pace. Să-l las să danseze în hala aceea abandonată până când explodează întreaga lume.

— Chiar așa...? spune și vocea i se stinge, sufocată de lacrimi, și simt cum tipul dur lasă locul unui băiețel care încearcă prin rugăminți să evite o pedeapsă. Promiți?

— Da, Victor, spun eu, îți promit.

— Bine, zice el. Atunci îți spun și a cui e camioneta.

Știu despre ce e visul. Nu sunt idiot. Nu e mare lucru de capul unui detectiv care nu-și dă seama nici măcar de ceea ce se petrece în mintea lui.

Visul pe care-l tot am, cel despre iubita mea din liceu, nu este de fapt despre fata aceea, dacă stau bine să mă gândesc. Nu e un vis despre Alison Koechner și iubirea noastră pierdută sau despre casa drăguță cu trei dormitoare pe care am fi putut s-o construim împreună în Maine, dacă lucrurile ar fi stat altfel. Nu visez la garduri scunde și albe, la cuvinte încrucișate rezolvate duminica sau la ceai cald.

În vis nu e niciun asteroid. În vis, viața continuă. Viața simplă, fericită, cu sau fără garduri albe. E vorba despre viața obișnuită. Care continuă.

Când o visez pe Alison Koechner, de fapt visez că nu am să mor.

Da? Înțelegeți? Eu da.

— Voiam doar să trecem în revistă împreună câteva lucruri, domnule Dotseth. Asta ca să vă informez că în cazul bărbatului spânzurat am făcut progrese. Chiar am făcut.

— Mamă? Tu ești?

— Poftim? Nu... sunt detectivul Palace.

Urmează o pauză scurtă și apoi un chicotit.

— Știu cine ești, tinere, dar mă mai distrez și eu.

— A, bine!

Aud hârtia ziarului cum foșnește și practic pot simți aroma aburului amărui care se ridică din ceașca de cafea a lui Denny Dotseth.

— Ai auzit ce se întâmplă la Ierusalim?

— Nu.

— Maică, măiculiță! Vrei să-ți spun?

— Nu, domnule, nu chiar acum. Deci, cazul ăsta, domnule Dotseth.

— Îmi pare rău, adu-mi aminte puțin despre ce vorbim, mai exact.

Soarbe din cafea, foșnește paginile ziarului, e limpede că vrea să mă necăjească. Eu stau la masa din bucătăria mea, bătând cu degetele pe foile caietului albastru care-mi stă deschis în față. Pe pagina la care mă uit de pe la patru dimineața sunt scrise numele și adresa de acasă ale ultimului om care l-a văzut în viață pe agentul meu de asigurări.

— Cazul Zell, domnule. Spânzuratul de ieri dimineață.

— A, da. Tentativa de crimă. E de fapt o sinucidere, dar tu încerci...

— Da, domnule. Ascultați-mă, totuși: am o informație importantă despre vehiculul.

— Și care să fie vehiculul ăsta, băiete?

Degetele mele încep să bată mai repede, rat-a-tat-tat. „Haide, Dotseth!”

— Vehiculul despre care v-am spus în discuția de ieri, domnule. Camioneta roșie cu motorul modificat pentru a funcționa cu ulei vegetal. Cea în care a fost văzută ultima dată victima.

O altă pauză lungă. Dotseth încearcă probabil să mă facă să-mi iau câmpii.

— Alo? Denny?

— Da. În regulă. Să înțeleg deci că ai o pistă în legătură cu vehiculul.

— Da. Și mi-ați spus să vă țin la curent dacă există posibilitatea să nu fi fost cu adevărat o sinucidere.

— Așa am zis?

— Da. Și eu cred că posibilitatea asta există, cred că merită luată în considerare. Am să merg pe teren în dimineața aceasta și am să vorbesc cu tipul ăsta, iar dacă o să mi se pară ceva suspect, o să vin la dumneavoastră ca să-mi dați un mandat. E bine? întreb eu cu glas pierit. Domnule Dotseth?

Îl aud cum își drege glasul.

— Detectiv Palace, cine îți mai este acum șef?

— Poftim?

Aștept, bătând încă darabana cu degetele pe carnetul meu deschis, deasupra adresei pe care o scrisesem mai

devreme: strada Bow Bog nr. 77. E puțin mai la sud de secția de poliție, în Bow, cea mai apropiată suburbie a orașului.

— Acolo, la voi, la criminalistică. Cine-i responsabil de birou?

— Păi... cred că nimeni. Teoretic, e domnul Ordler. Sergentul Stassen a plecat în concediu la sfârșitul lunii noiembrie, cred, chiar înainte ca eu să ajung acolo. A fost înaintată o cerere de înlocuire, dar e nesoluționată.

— Bun, zice Dotseth. În regulă. Nesoluționată. Atunci, prietene, nu pot să-ți spun decât să urmărești nenorocitul ăsta de caz până la capăt, dacă așa crezi că e bine.

— Petey n-a murit.

— Ba da.

— Ne-am întâlnit de curând. Cu două zile în urmă.
Cred că marți noaptea.

— Nu, domnule, nu v-ați întâlnit.

— Ba eu așa cred.

— De fapt, domnule, a fost luni seara.

Mă aflu la capătul de jos al unei scări de metal extensibile, care e sprijinită de peretele lateral al unei case bondoace, pe structură de lemn, care are un acoperiș țuguat, acoperit cu șindrilă. Mi-am pus mâinile în jurul gurii, iar capul îmi este dat pe spate, ca să mă pot face auzit mai bine de către J.T. Toussaint, muncitor în construcții și pietrar, actualmente șomer, un adevărat uriaș, pe care-l văd prin ninsoarea rară, la capătul de sus al scării, cu bocancii săi de lucru pe ultima treaptă și cu ceea ce pare a fi o burtă gigantică, sprijinită de burlanul aflat lângă streășină. Deocamdată nu-i pot vedea decât partea de jos a obrazului drept, deși încearcă să mă privească. Chipul îi este însă mascat de gluga unui hanorac.

— L-ați luat de la serviciu luni seara.

Toussaint vrea probabil să spună „A, da“, dar până la mine ajunge un sunet bizar: „Ă, îhî“.

— Da, domnule. Erați cu camioneta dumneavoastră roșie, cea care are steagul pictat pe o parte. Aceea de acolo. E a dumneavoastră?

Arăt spre alea din fața casei, Toussaint dă aprobator din cap, după care își îndreaptă spatele, fără să se mai sprijine de burlan. Capătul scării tremură puțin.

— Marți dimineată a fost găsit mort.

— O, zice el fără să coboare. La naiba! Alt spânzurat?

— Așa se pare. Vreți să coborâți de pe scară, vă rog?

Casa e urâtă, făcută din lemn, cu fațada cojită și parcă strâmbă, ca o caroserie a unei mașini de curse care a rămas uitată pe un câmp. În curtea din față se vede un singur stejar bătrân, cu crengi cocârjate ca niște prizonieri; în lateral, unde ne aflăm noi, mai văd cușca unui câine și un gard viu neîngrijit care delimitează marginea proprietății. În timp ce Toussaint coboară, picioarele de metal ale scării se mișcă înainte și înapoi în chip alarmant, dar curând bărbatul ajunge în fața mea, având încă gluga hanoracului trasă peste cap, pășind greu în bocancii săi butucănoși și purtând atârnat la cingătoare un pistol de lipit. Mă cercetează de sus și până jos, iar respirațiile amândurora se transformă în nori albi de abur.

E adevărat ce-am auzit: tipul e mare, dar e mai ales solid, are construcția puternică și mușchii unui om care a jucat fotbal la viața lui. Lasă o teribilă impresie de forță și pare că, la nevoie, poate sări și alerga foarte bine, în ciuda masivității sale. Te poate trânti și la pământ dacă vrea. Capul lui Toussaint e ca un bloc de granit, cu un maxilar pătrat, frunte lată și trăsături dure și oarecum asimetrice.

— Sunt detectivul Henry Palace, zic eu. Sunt polițist.

— Nu, serios? spune el, după care face brusc un pas mare către mine, chiuie de două ori și pocnește din palme.

Mă trag înapoi speriat, ducându-mi mâna spre tocul pistolului de sub braț.

Dar îmi dau seama că nu face decât să-și cheme câinele. Toussaint se ghemuiește, iar animalul apare de undeva, îndreptându-se jucăuș către el, o chestie flocoasă cu cârlionți neregulați de blană albă, probabil vreo rasă de pudel.

— Ei, Houdini, strigă el deschizându-și brațele. Hai, băiete!

Houdini își freacă botul de mâna imensă a lui Toussaint, în timp ce eu încerc să îmi revin, trăgând aer adânc în piept. Uriașul ridică fața spre mine, rămânând însă ghemuit, mă privește amuzat și-mi dau seama că sunt pentru el ca o carte deschisă.

Casa e urâtă și mohorâtă și în interior, cu pereți murdari, acoperiți cu ceea ce pare să fi fost un tapet galben, fiecare obiect având un rol strict funcțional: un ceas, un calendar, un deschizător de sticle fixat în tocul ușii de la bucătărie. Șemineul micuț e plin de gunoaie, de sticle goale de bere de import – chestii scumpe, fiindcă și cele mai ieftine mărci au prețul fixat la 21,99 dolari baxul de șase bucăți și costă chiar mai mult de-atât, pe piața neagră. Când trecem pe acolo, o sticlă de Rolling Rock alunecă din grămadă și se rostogolește cu zgomot pe dușumeaua din sufragerie.

— Așa, zic eu, scoțându-mi carnetul albastru și un pix. De unde-l cunoașteți pe Peter Zell?

Toussaint își aprinde o țigară și trage încet fumul în piept înainte de a-mi răspunde:

— Din școala primară.

— Din școala primară?

— Da. Broken Ground. E în zonă, ceva mai încolo, pe strada asta. Curtisville îi zice.

Își pune pistolul de lipit într-o cutie de scule, după care o lovește cu zgomot, trimițând-o sub o canapea.

— Așază-te unde vrei.

— Nu, mulțumesc.

Nici Toussaint nu se așază. Trece pe lângă mine târâindu-și picioarele și se îndreaptă spre bucătărie, lăsând în urmă o dâră de fum de țigară, de parcă ar fi un dragon.

Pe polița de deasupra șemineului se află un model la scară al primăriei New Hampshire, înalt de vreo cincisprezece centimetri și cu uimitor de multe detalii: fațada de piatră albă, domul poleit și chiar un mic vultur aflat în punctul cel mai de sus.

— Îți place chestia aia? mă întreabă Toussaint când se întoarce, ținând o bere Heineken în mână.

Eu pun modelul la loc de unde îl luasem, cu mișcări destul de bruște.

— Bătrânul meu l-a făcut.

— E artist?

— E mort, zice el, după care dă domul peste cap, arătându-mi că de fapt modelul era un fel de scrumieră. Dar da, era artist. Printre alte lucruri.

Își scutură scrumul în domul inversat al primăriei, mă privește și așteaptă.

— Deci – zic eu – din școala generală.

— Da.

Conform spuselor lui Toussaint, el și Peter Zell au fost prieteni buni din clasa a doua și până într-a șasea. Niciunul nu era prea popular; Toussaint fiindcă era sărac, depindea de gustarea gratuită de la școală și purta aceleași

haine în fiecare zi; Zell era mai înstărit, dar era dureros de ciudat, sensibil, întotdeauna victimă sigură. Între ei se crease o simpatie, erau doi ciudați care jucau ping-pong în subsolul casei lui Zell, mergeau cu bicicletele pe dealurile din jurul spitalului, jucau Dungeons & Dragons chiar în casa în care ne aflăm, exact în locul ăsta. Vara mergeau cu bicicletele vreo trei kilometri până la cariera de dincolo de închisoare, unde rămâneau doar în chiloți și se bălăceau împrôșcând apa și băgându-se unul pe celălalt cu capul la fund în apa rece și limpede.

— Știi tu, zice Toussaint zâmbind și savurându-și berea. Copilării.

Îl aprob dând din cap și continuând să-mi iau notițe, intrigat de imaginea pe care mi-o creionase în minte povestea aceea despre agentul de asigurări în copilărie: pielea albă specifică adolescentului retras, ochelarii cu lentile groase, hainele împăturite cu grijă pe malul iazului, o variantă mai tânără a bărbatului timid și chinuit de obsesii care avea să devină.

J.T. și Peter, așa cum fusese probabil inevitabil, au apucat-o apoi pe drumuri diferite. La pubertate, Toussaint a devenit un dur și apoi ceva mai popular, a început să șterpească albume Metallica din magazine, să bea bere și să fumeze pe ascuns țigări Marlboro, în timp ce Zell a rămas captiv trăsăturilor care aveau să-l caracterizeze până la moarte, fiind un tip rigid, temător, modelul clasic al tocilarului. Pe la mijlocul gimnaziului, se mai salutau din când în când pe culoarele școlii, dar mai apoi Toussaint renunțase la liceu, iar Peter absolvise și plecase la facultate. Au trecut douăzeci de ani fără să schimbe vreo vorbă.

Notez conștiincios totul. Toussaint își termină berea și pune sticla goală pe movila din șemineu. Probabil că acolo unde se îmbină pereții se află câteva găuri pentru că în pauzele conversației noastre putem auzi șuieratul vântului care se chinuie să intre, strecurându-se prin crăpături.

— Și apoi, deodată, mă sună. Din senin. Zice: „Hai să luăm prânzul împreună“.

Îmi deschid și-mi închid pixul de trei ori.

— De ce?

— Habar n-am.

— Când?

— Habar n-am. Să fi fost iulie? Nu. A fost chiar după ce-am intrat în rahat. În iunie. A zis că s-a gândit la mine încă de când a început toată porcăria asta.

Întinde un deget pe care îl îndreaptă spre fereastră și în sus, către cer. *Toată porcăria asta.*

Îmi sună telefonul, iar eu îi privesc ecranul. E Nico. Îi resping apelul.

— Dar, mai exact, ce obișnuiați să faceți împreună cu domnul Zell?

— Cam tot aia.

— Să înțeleg că jucați Dungeons & Dragons?

Se uită la mine, pufnește și se răsuțește pe scaun.

— Ei, na! Altfel de lucruri. Beam bere, ne plimbam cu mașina. Mai trăgeam cu arma...

Mă opresc din scris, iar vântul se aude din nou șuierând. Toussaint își aprinde altă țigară și ghicește din nou ce vreau să întreb.

— Trei carabine Winchester, domnule polițist. Într-un dulap. Descărcate. Sunt ale mele și pot demonstra asta cu acte în regulă.

— Sper că sunt închise bine.

Furtul de arme e o mare problemă. O categorie de oameni le fură ca să le aibă în caz de nevoie, iar o altă categorie le fură pentru a le vinde apoi pe sume astronomice celor din prima categorie.

— Să fiu al dracului dac-o să-mi ia cineva armele, zice el repede și aspru, aruncându-mi o privire dură ca nu cumva să-mi vină vreo idee.

Trec peste asta. Îl întreb pe Toussaint despre seara de luni, ultima din viața lui Peter Zell, dar el ridică din umeri.

— Am trecut să-l iau de la serviciu.

— La ce oră?

— Nu știu, zice el, iar eu simt că mă place din ce în ce mai puțin. E limpede că ar vrea să plece. Se poate ca tocmai el să-l fi omorât pe Peter, după cum se poate să n-o fi făcut, dar nu am cum să evit senzația că m-ar putea omori în bătaie dac-ar vrea, din doar trei sau patru lovituri, ca un locuitor al cavelor care ucide o căprioară.

— L-am luat când a terminat serviciul.

Toussaint susține că au hoinărit o vreme, după care au mers să vadă noul episod din *Distant Pale Glimmers*, un serial science-fiction, la Red River. Băuseră niște beri, se uitaseră la film și apoi se despărțiseră, Peter spunându-i că are chef să meargă pe jos până acasă.

— Ați întâlnit pe cineva special la cinematograful?

— Doar pe cei care lucrează acolo. Și spectatorii.

Trage adânc până când își termină și cea de-a doua țigară și strivește mukul în scrumiera ce închipuie primăria. Houdini tropăie către stăpânul său, lingându-se încă pe bot în căutarea ultimelor fărâme de biscuit care

i-ar fi putut rămâne prin colțul gurii, după care își freacă ușor capul de piciorul imens al lui Toussaint.

— O să trebuiască să împușc câinele ăsta, îmi zice Toussaint deodată, cu gândul aiurea, dar pe un ton hotărât, în timp ce se ridică în picioare. La sfârșit, vreau să spun.

— Poftim?

— E tare fricoasă potaia.

Toussaint privește în jos spre câine, cu capul aplecat pe o parte ca și cum l-ar fi evaluat, încercând să-și închi-
puie ce avea să simtă.

— Nu-mi pot imagina cum ar fi să moară așa, în flăcări, înecat sau de frig. Probabil că o s-o iau nițel înainte și-o să-l împușc.

Sunt gata să plec de acolo.

— Un ultim amănunt, domnule Toussaint. Se întâmplă cumva să fi remarcat și dumneavoastră vânătaia? Cea de sub ochiul domnului Zell.

— A zis că a căzut pe scări.

— Și l-ați crezut?

Chicotește, scărpinându-și câinele după urechi.

— Dac-ar fi fost vorba de oricine altcineva, nu l-aș fi crezut. Aș fi presupus că a fluierat după prietena cui nu trebuie. Dar Pete, cine știe? Pun pariu că a căzut pe scări.

— Bine, zic eu și adaug în gând: „Iar eu pariez că n-a făcut-o“.

Toussaint prinde în mâini capul lui Houdini, iar privirea omului și cea a câinelui se întâlnesc pentru o clipă. În momentul acela reușesc să întrezăresc viitorul, clipa teribilă și agonizantă, țeava coborâtă a carabinei, animalul încrezător, focul, sfârșitul.

Își smulge privirea de la câine și o îndreaptă spre mine, iar vraja se rupe.

— Mai e și altceva, domnule polițist?

Una din glumele favorite ale tatălui meu era ca atunci când oamenii îl întrebau cu ce se ocupă să pretindă că este un rege filozof. Spunea lucrul acesta cu foarte multă seriozitate și, la cum era Temple Palace în general, n-o lăsa deloc baltă. În mod inevitabil, sfârșea prin a fi privit lung de cel care îi adresase întrebarea – frizerul, să zicem, sau cineva aflat la o petrecere sau unul dintre părinții vreunui prieten de-al meu, caz în care eu priveam în pământ zdrobit de jenă –, iar el continua să-și susțină cauza: „Ce-i?” întreba el deschizând larg brațele. „Ce vreți? Vorbesc *serios*!”

În realitate, tatăl meu predă literatura engleză, Chaucer, Shakespeare și Donne, la liceul St. Anselm. Acasă găsea întotdeauna câte un citat sau vreo aluzie, murmură pilde literare din colțul gurii, reacționând la orice eveniment sau conversație obișnuită din gospodăria noastră cu o grămadă de comentarii inutile.

Am uitat demult esența celor mai multe asemenea apartouri, dar un lucru mi-a rămas totuși în minte.

Odată am venit acasă înlăcrimat, plângând fiindcă Burt Phipps mă aruncase din scrânciob. Mama mea, Peg, drăguță, practică și eficientă, a pus trei bucăți de gheață într-o pungă de plastic și mi le-a apăsat pe vânătaie, în timp ce tatăl meu ne privea sprijinit de bufetul acoperit cu linoleum verde din bucătărie, întrebându-se din ce cauză făcuse Burt așa ceva.

— Pentru că-i un tâmpit, i-am răspuns eu, trăgându-mi nasul.

— Nu prea cred, a zis tatăl meu, ridicându-și ochelarii spre lumina lămpii din bucătărie ca să-i poată lustrui mai bine cu șervețelul pe care-l ținea în mână. Putem învăța un lucru foarte folositor de la Shakespeare, Hen, și acela e că orice acțiune are o cauză.

L-am privit, continuând să-mi apăs punga umedă și plină de gheață pe fruntea rănită.

— Înțelegi ce vreau să spun, fiule? Atunci când cineva face ceva, indiferent ce anume, acest lucru are o cauză. Nicio acțiune nu poate exista în absența cauzei, nici în artă și nici în viață.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dragă, a zis mama, care a venit în fața mea și mi-a prins capul în mâini ca să se uite la pupilele mele, să fie sigură că nu am vreo contuzie mai gravă. Un bătauş e un bătauş.

— Păi da, a zis tata, care m-a bătut ușor pe creștet și a plecat din bucătărie. Dar, undeva-cândva, el a *devenit* bătauş.

Mama și-a dat ochii peste cap, mi-a sărutat fruntea umflată și s-a ridicat. Nico e în colț, are doar cinci ani și construiește un palat cu mai multe etaje dintr-un set de piese Lego, încercând să potrivească pe cât de atent poate acoperişul frumos colorat.

Profesorul Temple Palace nu a trăit îndeajuns ca să experimenteze numărătoarea inversă pe care o impune situația noastră actuală și, din păcate, același lucru se poate spune și despre mama mea.

În șase luni și câteva zile, după previziunile științifice cele mai serioase, cel puțin jumătate din populația planetei va muri într-o serie de cataclisme care vor decurge unul din altul. O explozie de zece megatone, de aproape o mie de ori mai puternică decât cea de la Hiroshima, va crea un

crater imens, declanșând o serie de cutremure devastatoare și producând imense valuri tsunami ce vor porni să străbată oceanele.

Pe urmă va veni norul de cenușă, întunericul, răcirea cu mai bine de douăzeci de grade a întregului glob. Fără recolte, fără vite, fără lumină: aceasta va fi soarta nemiloasă a celor care vor supraviețui impactului.

Uite, asta ar trebui s-o lămurească profesorul Palace! Care este motivul acestei acțiuni, cui se datorează *așteptarea asta insuportabilă*?

Mă gândesc la J.T. Toussaint, un pietrar șomer, fără antecedente penale.

Nu are alibi pentru ora crimei. Spune că era acasă și citea.

În circumstanțe normale, acum ar trebui să-mi îndrept atenția asupra chestiunii motivului. Ar trebui să mă întreb ce făcuseră în orele pe care le petrecuseră împreună, în ultima seară, când merseseră la *Distant Pale Glimmers*, unde băuseră o grămadă de bere cumpărată din holul cinematografului. Poate că s-au certat de la o femeie. Sau de la amintirea unei glume proaste din gimnaziu, ceea ce a dus la inflamarea spiritelor.

Prima problemă a unei asemenea ipoteze este că Peter Zell nu a fost omorât în acest fel. O crimă rezultată în urma unei nopți de beție, o crimă datorată unei femei sau unui concurs de genul „cine urinează mai departe” sunt comise de obicei cu o bâtă, cu un cuțit sau cu o carabină Winchester. În cazul meu însă, am un bărbat care a fost strangulat, iar corpul i-a fost mutat până într-un loc unde i s-a înscenat cu multă grijă o sinucidere.

Cea de-a doua problemă, cu mult mai mare, este că însăși ideea de motiv trebuie reexaminată în contextul catastrofei care se apropie.

Oamenii au ajuns să facă tot felul de lucruri din motive care ar fi fost odinioară dificil sau chiar imposibil de precizat. În ultimele luni, lumea a cunoscut episoade de canibalism și de orgii extatice; excese de milostenie și alte fapte bune; încercări de revoluții socialiste și tentative de războaie religioase; psihoze în masă, inclusiv cea legată de a doua pogorâre a lui Iisus ori de întoarcere a lui Ali, ginerelul lui Mohamed, comandantul celor credincioși; unii au pretins chiar că Orion însuși va coborî din cer cu cingătoarea și sabia.

Oamenii construiesc rachete, dar și căsuțe în copaci, unii își iau mai multe neveste, iar alții deschid focul la întâmplare în locuri publice. Unii își dau foc, iar alții încep să învețe ca să devină doctori, în timp ce medicii adevărați își părăsesc locurile de muncă și își construiesc colibe în deșert, unde stau în post și rugăciune.

Din câte știu, lucruri de felul ăsta nu s-au mai întâmplat în Concord. Tocmai de aceea, un detectiv conștiincios este dator să examineze orice caz și în lumina acestor noi realități, să încadreze dovezile în matricea prezentului nostru neobișnuit. Sfârșitul lumii pare să schimbe totul din punctul de vedere al muncii de poliție.

Sunt pe șoseaua Albin și abia ce trec de Blevens când mașina prinde sub cauciuc o porțiune nenorocită de polei, patinează violent spre dreapta, iar eu încerc zadarnic să o fac să se îndrepte din nou spre stânga. Volanul mi se învâрте inutil în mâini. Îl rotesc în stânga și în dreapta și aud

clar lanțurile de pe cauciucuri cum mușcă zadarnic din marginile unor fâgașe foarte periculoase.

— Haide, haide, zic eu, dar e ca și cum volanul și-ar fi pierdut legătura cu caseta de direcție, învârtindu-se întruna, în timp ce toată mașina alunecă spre dreapta ca un puc imens de hochei lovit de o crosă, întrepțându-se repede și implacabil către șanțul de la marginea drumului.

— Haide, zic eu din nou. Haide!

Țip și simt cum stomacul mi se strânge. Apăs disperat pe frână, nu se întâmplă nimic, iar acum spatele mașinii pare să mă fi ajuns din urmă, e la același nivel cu botul autoturismului Impala, care a ajuns acum perpendicular cu axul drumului. Simt cum roțile din spate se ridică puțin în timp ce botul alunecă înainte, apoi se lovește de marginea șanțului și se oprește în trunchiul puternic al unui pin. Pe urmă mă izbesc tare cu ceafa de tetieră.

Apoi totul rămâne liniștit. Liniștea e bruscă și totală. Respirația mea. O pasăre care cântă undeva, destul de departe. Motorul șuieră ușor, biruit.

Treptat, îmi dau seama că se aude un clănțănit, dar am nevoie de mai multe secunde să-mi dau seama că zgomoțul e făcut de dinții mei. Și mâinile îmi tremură, iar genunchii îmi sunt moi ca articulațiile unei marionete.

Ciocnirea mea a scuturat o mulțime de zăpadă din pin și o parte din ea continuă să cadă, ca într-o furtună blândă, adunându-se pe parbrizul pe care au înflorit sute de crăpături.

Mă întorc, respir și încep să mă bat cu palmele peste corp de parcă mi-ar fi frig. Sunt bine. Sunt bine.

Botul mașinii e boțit rău, o singură îndoitură mare, chiar pe centru, ca și cum mașina ar fi încasat un șut în bot de la un uriaș.

Lanțurile pentru zăpadă s-au rupt. Toate patru. Zac pe lângă cauciucuri, aruncate în toate direcțiile precum plasele pescărești.

— Sfinte Sisoe, spun eu cu voce tare.

Nu cred că el l-a omorât. Toussaint. Adun lanțurile și le arunc în portbagaj, unde se adună grămadă.

Nu cred că el e ucigașul. Nu cred că e așa.

Sediul poliției are în total cinci rânduri de scări, dar numai două dintre ele duc la subsol. Una e făcută din trepte nefinisate de beton, care coboară spre garaj, așa încât, în momentul în care mașinile de patrulare aduc suspecti încătușați pe bancheta din spate, aceștia să poată fi duși direct la procesare, adică în acea parte a subsolului unde se află aparatul de fotografiat, tușiera pentru amprente, celula pentru infractorii obișnuiți și cea în care sunt duși bețivii. Cea pentru bețivi e întotdeauna plină în ultima vreme. Ca să ajungi în cealaltă parte a subsolului, trebuie să folosești scările din față: arăți insigna la poartă, aștepti ca ușa să se deschidă și apoi cobori în împărăția ofițerului Frank Wilentz.

— Măi să fie, detectivul zgârie-nori, zice Wilentz, făcându-mi un gest prietenesc de salut. Pari puțin cam palid.

— Am intrat într-un copac. Sunt bine.

— Dar copacul?

— Poți să cauți un nume pentru mine?

— Îți place ce șapcă am?

— Wilentz, te rog.

Tehnicianul care se ocupă de bazele de date ale secției de poliție din Concord lucrează într-o încăpere pătrată, cularura de nici doi metri – o fostă debara unde se țineau probele –, la un birou plin de reviste cu benzi desenate și pungi de bomboane. În șirul de cârlige unde erau păstrate odinioară cheile atârnă acum câteva șepci ale echipelor de baseball. Pe capul lui Wilentz, potrivită într-un fel șmecheresc, e o șapcă roșie Phillies.

— Răspunde-mi, Palace.

— Îmi place șapca foarte mult, Wilentz.

— Ei, zici și tu așa...

— Am nevoie să verifici un nume pentru mine.

— Știai că am câte o șapcă de la fiecare echipă din ligă?

— Cred că mi-ai mai spus, da.

Problema e că Wilentz are deocamdată singura linie de internet de mare viteză care poate fi numită funcțională; din câte știu, e singura de acest fel nu numai din sediul poliției, ci reprezintă unica legătură la internet din întreg districtul. E ceva bazat pe o aprobare pe care a primit-o poliția de la noi: se poate conecta cu un singur calculator la un router minune al Ministerului de Justiție. Asta înseamnă că dacă vreau să mă conectez la serverele FBI ca să fac o verificare națională pentru antecedentele penale ale vreunui suspect, întâi trebuie să admir colecția de șepci a lui Frank.

— Pe vremuri, colecționam prostiile astea ca să le las copiilor mei la un moment dat, dar cum e destul de limpede că nu voi avea niciodată copii, mă bucur eu de ele, zice și pe față îi înflorește un rânjet larg. Sunt genul de om care vede întotdeauna jumătatea plină a paharului. Ai nevoie de ceva?

— Da, vreau să verifici un nume.

— A, desigur, mi-ai zis asta.

Wilentz tastează numele și adresa din Bow Bog, bifează câteva căsuțe ale unui ecran de autentificare, în timp ce eu stau în spatele biroului său, privindu-l cum scrie și ciocănind ușor cu degetele în peretele încăperii care mi se pare că seamănă cu o cușcă.

— Wilentz?

— Da.

— Crezi că ai putea să te sinucizi vreodată?

— Nu, îmi răspunde el repede, fără a se opri din scris, după care dă click pe un link. Trebuie însă să-ți mărturisesc că m-am gândit la asta. Știi, romanii considerau că e cel mai curajos lucru pe care îl poți face în viață. În semn de protest împotriva tiraniei. Cicero. Seneca. Tipii ăștia.

Își trece ușor degetele peste ceafă.

— Dar noi nu suntem siliți să înfruntăm tirania.

— Ba cum să nu. Cerul a devenit fascist de-a dreptul! Se întoarce de la calculator și alege cu grijă o bomboană Kit Kat dintr-o grămadă.

— Dar eu unul n-am s-o fac. Vrei să-ți spun de ce? mă întreabă.

— Vreau.

— Fiindcă... eu... se întoarce înapoi spre calculator și apasă o ultimă tastă... eu sunt un laș.

Cu Wilentz e întotdeauna greu să spui dacă glumește sau nu, dar acum am senzația că e serios. Oricum trebuie să-mi îndrept atenția spre ceea ce se întâmplă pe monitor, la coloanele lungi de date care curg acolo.

— Ei bine, prietene, îmi zice Wilentz desfăcându-și învelitoarea bomboanei, se pare că ai dat peste un adevărat cercetaș.

— Poftim?

După câte se pare, domnul J.T. Toussaint nu a comis niciodată vreo infracțiune sau cel puțin nu a fost prins asupra faptului.

Nu a fost arestat niciodată de poliția din Concord, înainte sau după Maia, nici în statul New Hampshire și nici în vreun alt stat sau comitat. N-a fost condamnat la muncă în folosul comunității și nu are dosar nici la FBI, nici la procuratură. N-are cazier internațional și nici militar. Se pare totuși că o dată a parcat ilegal o motocicletă într-un orașel numit Waterville Valley, undeva într-o zonă montană, ceea ce i-a adus o amendă, pe care a plătit-o însă extrem de prompt.

— Nimic? Întreb eu în timp ce Wilentz dă din cap.

— Nimic. Asta dacă nu cumva i-a luat gâtul vreunuia în Louisiana. New Orleans nu mai este în rețea.

Wilentz se ridică, se întinde, pune hârtia mototolită a bomboanei pe grămada de pe birou și îmi spune:

— Mă gândesc să mă duc și eu pe-acolo. Cică se petrec chestii fabuloase. Tot felul de șmecherii sexuale, din câte aud.

Mă întorc spre scări ținând în mână foaia printată care îmi atestă că J.T. Toussaint nu are niciun fel de cazier. Dacă e genul de tip care obișnuiește să omoare oameni spânzurându-i în toalete de restaurant ca să pară că s-au sinucis, înseamnă că s-a apucat abia de curând de chestia asta.

Ajuns la biroul meu, pun din nou mâna pe telefonul fix și încerc să dau de Sophia Littlejohn, dar mă lovesc din nou de centralista de la maternitatea din Concord, care îmi explică pe un ton afectat că nu, doamna Littlejohn

a plecat; nu, nu știe unde; nu, nu are idee când o să se întoarcă.

— Ați putea-o ruga să-l sune pe detectivul Palace, la secția de poliție din Concord? întreb eu.

Apoi adaug deodată:

— Spuneți-i că-i sunt prieten. Spuneți-i că vreau s-o ajut.

O vreme, centralista tace, după care spune „Biiine“, lungind prima silabă de parcă n-ar înțelege prea bine despre ce vorbesc. Nu pot s-o învinuiesc, fiindcă nici eu nu sunt pe deplin sigur ce vreau să spun. Iau șervețelul cu care mi-am șters fruntea și-l arunc în coșul de gunoi. Mă simt neliniștit și frustrat, mă uit lung la cazierul imaculat al lui J.T. Toussaint și mă gândesc la casa aceea, la câine, la acoperiș și la peluză. Un alt lucru pe care mi-l aduc aminte foarte clar este că mi-am potrivit cu grijă lanțurile pentru zăpadă în dimineața zilei de ieri, fiindcă am obiceiul de a le verifica cel puțin o dată pe săptămână.

— Hei, Palace, vino pân-aici ca să-ți arăt ceva.

E Andreas, care stă în fața computerului său.

— Te uiți la un film pe o conexiune dial-up?

— Nu, zice el, îl am pe hard. L-am descărcat ultima dată când am fost online.

— A, zic eu. Bine, păi...

Dar e prea târziu. Am apucat deja să traversez camera și am ajuns la birou, iar acum stau în spatele lui. Cu o mână m-a apucat zdravăn de cot, iar cu cealaltă mi-arată ceva pe ecran.

— Uită-te! zice detectivul Andreas respirând repede. Uită-te la asta împreună cu mine.

— Andreas, haide! Lucrez la un caz.

— Știu, dar uită-te, Hank.

— Am mai văzut-o și altă dată.

Toată lumea a văzut-o. La câteva zile după anunțul lui Tolkin, după ediția specială de la CBS, cea despre ultimele calcule, specialiștii NASA de la Jet Propulsion Laboratory au prezentat un film scurt pentru ca publicul larg să înțeleagă ce se întâmplă. Era o animație Java simplă, în care avatarurile rudimentare ale celor mai importante corpuri cerești se învârt în jurul Soarelui: Pământul, Venus, Marte și, bineînțeles, vedeta animației, bătrânul 2011GV₁. Planetele și nenorocitul acela de planetoid micuț se învârt toate în jurul Soarelui cu viteze diferite, urmându-și fiecare orbita eliptică; în animație, fiecare cadru reprezintă situația la interval de două săptămâni.

— Stai așa puțin, zice Andreas, slăbind strânsoarea, dar fără să-mi dea drumul și aplecându-se mai mult deasupra biroului.

Obrajii îi sunt îmbujorați. Se uită la ecran cu o expresie surescitată, cu ochii cât cepele, ca un copil care privește prin geamul acvariului.

Eu rămân în spatele lui, urmărind filmulețul fără să vreau, privind-o pe Maia cum trece pe lângă Soare, în drumul ei catastrofal. Clipul video e aproape hipnotic, ca un film de artă, ca o sculptură cinetică dintr-o galerie de artă modernă: culori aprinse, mișcări repetitive, acțiuni simple, irezistibile. În punctul cel mai îndepărtat al orbitei sale, 2011GV₁ pare că se deplasează încet, metodic, lăsând impresia că hoinărește aiurea prin spațiu, mișcându-se mult mai încet pe orbita sa decât o face Pământul în jurul Soarelui. Pe urmă însă, în ultimele câteva secunde, Maia accelerează precum minutarul unui ceas care sare de la patru

direct la șase. Ascultând cuminte de Legea a doua a lui Kepler, asteroidul recuperează ultimele câteva milioane de kilometri în două luni, prinde din urmă Pământul și apoi... *zbang!*

Clipul se oprește la ultimul cadru care e datat 3 octombrie, ziua impactului. *Zbang!* Deși încerc să mă împotrivesc, mi se pune un nod în gât când văd această imagine, așa că mă întorc.

— Minunat! mormăi eu. Îți mulțumesc că m-ai pus la curent.

După cum îi spuseseam, nu era pentru prima oară când vedeam filmul.

— Stai, stai.

Andreas trage bara de scroll până ajunge cu câteva secunde înainte de impact, la momentul 2:39.14, apoi pornește din nou animația; planetele țâșnesc înainte preț de două cadre, pe urmă oprește din nou filmul.

— Acolo! Chiar nu vezi?

— Ce să văd?

Dă înapoi din nou, după care rulează animația încă o dată. Eu mă gândesc la Peter Zell, la ce-ar fi simțit el dac-ar fi privit asta în locul meu – cu siguranță văzuse și el animația, probabil de zeci de ori, și era foarte posibil să o fi analizat cadru cu cadru, așa cum face și Andreas.

Detectivul îmi dă drumul la braț și-și apropie fața atât de mult de monitor încât aproape că atinge cu nasul plasticul rece.

— Uite acolo, asteroidul oscilează doar puțin către stânga. Dacă-l citești pe Borstner – l-ai citit pe Borstner?

— Nu.

— O, Hank.

Mă privește lung, de parcă eu aș fi cel nebun, apoi își întoarce ochii înapoi către ecran.

— E un blogger, mă rog, a fost. Acum are un newsletter. Un prieten de-al meu care trăiește în Phoenix m-a sunat aseară și mi-a explicat totul. M-a pus să rulez încă o dată animația și să o opresc...

Dă click pe *pauză* la 2:39.14.

— Chiar aici. Uite, vezi?

Dă din nou drumul la animație, după care o oprește, apoi o pornește iar.

— Ceea ce vrea să spună Borstner aici, dacă ai să compari acest clip, vreau să zic...

— Andreas...

— Dacă ai să compari acest clip cu alte proiecții ale traiectoriei asteroidului, o să găsești niște anomalii...

— Detectiv Andreas, nimeni nu a trucat filmul.

— Nu, nu, nu filmul, bineînțeles că nimeni nu a trucat *filmul*.

Își întinde din nou gâtul și mă privește cu ochii mijiți, iar eu prind un iz ușor în respirația sa, probabil de votcă, așa că fac un pas înapoi.

— Nu filmul, Palace, ci *efemerida*.

— Andreas, zic eu împotrivindu-mă din toate puterile dorinței de a-i smulge calculatorul de pe birou și de a-l arunca în peretele din partea cealaltă a camerei. Am o crimă de rezolvat, pentru numele lui Dumnezeu. A murit un om.

— Vezi? Uite-acolo, vezi? insistă el. Vezi punctul ăla în care pare că se abate și apoi chiar își schimbă direcția? Dacă-l compari cu traiectoria lui Apophis sau a lui 1979 XB, vezi tu... teoria lui Borstner este că s-a făcut o greșală, o eroare fundamentală cu privire la primele poziționări,

o eroare de calcul, știi tu, de matematică. Asta a fost chiar în momentul descoperirii, fiindcă, așa după cum știi, însăși descoperirea a fost fără precedent. O orbită de șaptezeci și cinci de ani e cu totul neobișnuită.

A început să vorbească din ce în ce mai repede, scui-pându-și parcă vorbele, care par înlănțuite.

— Iar Borstner a încercat să ia legătura cu JPL, a încercat să-i contacteze pe cei de la DOD, să le explice toate astea, tot ce a descoperit... dar peste tot i s-a trântit telefonul în nas. Toți îl ignoră, Palace. E ignorat total!

— Detectiv Andreas, zic eu pe un ton ferm și, în loc să-i fac bucăți calculatorul, mă aplec înspre el, încrețindu-mi nasul din cauza mirosului de băutură și de transpirație, după care îi închid monitorul.

Își ridică ochii spre mine și mă privește mirat.

— Palace?

— Andreas, lucrezi la vreun caz interesant?

Clipește năuc. Cuvântul *caz* pare a fi dintr-o limbă străină, pe care a știut-o cândva, dar acum a uitat-o.

— Caz?

— Da, caz.

Ne zgâim unul la altul, iar în cameră nu se aude decât radiatorul care continuă să scoată sunetul acela nedefinit dintr-un colț. În momentul acela intră Culverson.

— Ia te uită! Detectivul Palace.

Rămâne în pragul ușii. E îmbrăcat în costum cu vestă, poartă o cravată căreia i-a făcut un nod Windsor și zâmbește calm.

— Exact omul pe care-l căutam, adaugă el.

Sunt bucuros că am un motiv să plec de lângă Andreas, dar și el e fericit să scape de mine; bâjbâie după buton ca

să-și pornească din nou monitorul. Culverson îmi face semn ținând în mână o bucată mică de hârtie galbenă.

— Te simți bine, fiule?

— Da. Am intrat cu mașina într-un copac. Ce s-a întâmplat?

— L-am găsit pe puștiul ăla.

— Care puști?

— Puștiul pe care-l căutai.

Până la urmă se dovedește că, tocmai din cealaltă parte a biroului, Culverson fusese atent atunci când vorbisem la telefon ieri, încercând din răspuseri să dau de prostul satului, ăla de era însurat cu soră-mea. Prin urmare, Culverson mi-a continuat efortul și a dat și el câteva telefoane, Dumnezeu să-l binecuvânteze, și fiindcă e un anchetator mult mai priceput decât o să fiu eu vreodată, i-a dat de urmă.

— Domnule, îi zic, chiar nu știu ce să spun.

— Nu-ți bate capul, îmi spune el zâmbind în continuare. Mă știi doar, îmi plac provocările. Și, oricum, înainte să-mi mulțumești prea tare, aruncă o privire la ceea ce am descoperit.

Îmi pune în palmă bucata aceea de hârtie galbenă, iar eu o citesc și oftez.

Rămânem amândoi tăcuți o secundă, Culverson continuând să zâmbească, iar Andreas, din colțul lui, privindu-și filmul și frângându-și mâinile transpirate.

— Mult noroc, detectiv Palace, îmi urează Culverson, bătându-mă ușor pe umăr. Distracție plăcută!

N-are dreptate.

Andreas, vreau să spun.

Și nici Borstner ăsta, bloggerul, editorialistul sau ce naiba o fi. Nenorocitul ăla din Arizona care crează speranțe deșarte.

Există o mulțime de asemenea personaje și toate se înșală, iar asta e extrem de supărător pentru mine, fiindcă Andreas are alte responsabilități, trebuie să-și facă treaba; oamenii se bazează pe el, la fel cum se bazează și pe mine.

În ciuda acestor gânduri, la un moment dat, câteva ore mai târziu, înainte să-mi închei munca, trec pe la biroul lui pentru a mai vedea o dată clipul video de la Jet Propulsion Laboratory. Mă aplec înainte, aproape că mă lipesc de ecran și-mi mijesc ochii. Nu observ nicio oscilație, nicio oprire sau vreo licărire nefirească în animație care mi-ar putea sugera o eroare în datele pe care se bazează filmul. Maia nu accelerează și nici nu oscilează în drumul ei. E o mișcare lină, până în punctul de impact. Vine pur și simplu, din ce în ce mai aproape, necruțătoare, și a început să vină spre noi cu mult înainte ca eu să mă fi născut.

Nu am cum să pretind că înțeleg ecuațiile, dar știu că sunt o mulțime de oameni care o fac. Există de asemenea și o mulțime de observatoare, Arecibo și Goldstone și tot restul, mai sunt și cei peste un milion de astronomi amatori care urmăresc mișcarea asteroidului pe cer.

Peter Zell înțelegea ecuațiile, le studiase rămânând în micuțul lui apartament și asimilând în liniște toate detaliile tehnice ale catastrofei care ni se întâmplă, luând notițe, subliniind cifre.

Pornesc din nou clipul video, mă mai uit încă o dată la traiectoria asteroidului care înconjoară repede Soarele și apoi... *zbang!*

— Vă rog să vă întoarceți.

Soldatul are bărbia perfect pătrată, privirea îi e ascuțită și rece, are o expresie împietrită de nepăsare și poartă o cască neagră cu emblema Gărzii Naționale în partea de jos. Mă îmboldește cu țeava armei sale, care pare să fie un M-16 semiautomat. Mă întorc. De dimineață am fixat din nou lanțurile de zăpadă, verificând de trei ori cablurile de conectare și strângând foarte bine legăturile. Thom Halburton, de la departamentul mecanic, mi-a spus că mașina poate să meargă foarte bine chiar și cu îndoitura aia și deocamdată se pare că are dreptate. N-am ajuns nici la un kilometru depărtare de centrul orașului, încă pot vedea acoperișul boltit al primăriei într-o parte și panoul publicitar de la Outback Steakhouse în partea cealaltă, dar pare că sunt în altă lume. Garduri de sârmă ghimpată, clădiri cu un singur etaj ale căror ferestre au fost zidite, un drum proaspăt asfaltat, marcat cu săgeți albe și galbene și piloni de piatră. Turnuri de pază, semne verzi care indică direcțiile și pe care sunt înscrise acronime criptice. Mai mulți soldați. Mai multe arme automate.

Legea SSPI conține o secțiune cu așa-zise „titluri negre”, având prevederi secrete despre care se crede în general că au legătură cu diversele domenii în care sunt implicate forțele armate. Conținutul exact al acestor articole este necunoscut publicului larg – probabil cu excepția celor care le-au scris, a comisiei comune a Casei Albe și Senatului privind

forțele armate, a comandanților militari și ofițerilor de rang superior cărora li se aplică aceste prevederi și, de asemenea, a câtorva funcționari aflați în posturi-cheie.

Toată lumea știe însă, sau cel puțin toți polițiștii sunt convinși, că organizarea din armata americană a fost regândită total, că puterile și resursele i-au fost sporite simțitor – toate astea făcând ca locul ăsta să fie ultimul din lume în care aș dori să mă aflu într-o dimineată mohorâtă și vântoasă de vineri, când sunt băgat până la gât în investigarea unei crime. N-am niciun chef să merg cu mașina pe aleile cartierului general al Gărzii Naționale din New Hampshire.

Mulțumesc, Nico, îți rămân dator.

Cobor din mașină la clădirea care adăpostește arestul, un bloc rudimentar de beton, fără ferestre, care are pe acoperișul plat o pădure de antene. E 10.43. Datorită lui Culverson și oamenilor pe care îi cunoaște el mi s-au acordat cinci minute, începând cu 10.45.

O femeie severă și ștearsă, ofițer în rezervă, îmbrăcată în pantaloni verzi de camuflaj, îmi privește în tăcere legitimația preț de vreo treizeci de secunde înainte de a da o singură dată afirmativ din cap și de a mă conduce pe un hol scurt, către o ușă de metal masiv care are în centrul său o fereastră de plexiglas.

— Mulțumesc, zic, iar ea mormăie ceva și pleacă înapoi spre biroul ei.

Privesc pe fereastră și îl văd imediat: Derek Skeve stă pe jos în mijlocul celulei, în poziția lotus, respirând încet, într-un mod elaborat.

Pentru numele lui Dumnezeu! Meditează!

Ciocănesc cu pumnul în ferestruică.

— Skeve! Alo! Cioc. Cioc. Derek.

Aștept o secundă, după care bat din nou.

— Hei, strig eu mai tare, pe un ton mai înalt. Derek!

Skeve, ținându-și în continuare ochii închiși, ridică un deget cu un gest ca al unei secretare din sala de așteptare a unui doctor, care e ocupată să vorbească la telefon. Obrajii îmi iau foc de furie. Asta e! Acum pot să merg acasă. Cu siguranță că e mai bine să-l las pe blegul ăsta narcisist să zacă într-o închisoare militară, aliniindu-și *chakrele*, până la impactul cu Maia. Aș putea să mă întorc pe călcâie, să mormăi și eu un „mulțumesc” scorpiei de la ușă, s-o sun pe Nico și să-i dau veștile proaste, după care să mă pot concentra pe identificarea asasinului lui Peter Zell.

O știu pe Nico însă, și mă știu și pe mine. Pot să-i spun orice doresc, dar sunt convins că voi sfârși prin a mă întoarce aici mâine.

Așa că bat din nou în fereastră, iar prizonierul își scoate picioarele de sub el și apoi se ridică. Skeve e îmbrăcat într-un trening maroniu, cu literele NHNG scrise mare pe piept, ceea ce-i completează minunat înfățișarea dominată de codițele acelea lungi, ridicole, ca ale locuitorilor din Caraibe, și care îl fac să arate ca un curier pe bicicletă – profesie pe care a și avut-o, printre altele extrem de scurte și de bizare. Obrajii îi sunt acoperiți de o barbă de trei-patru zile.

— Henry, zice el zâmbind luminos. Ce mai faci, frate?

— Ce s-a întâmplat, Derek?

Skeve ridică absent din umeri ca și cum întrebarea nu l-ar privi pe el.

— După cum poți vedea și singur... Sunt oaspetele complexului militaro-industrial.

Arunc o privire prin celulă: pereți netezi de beton, un pat rudimentar, fixat într-un colț, o toaletă de metal așezată într-un alt colț.

Mă aplec înainte, umplând mica fereastră cu fața mea.

— Poți să-mi explici mai multe, te rog?

— Desigur. Dar ce-aș putea să-ți spun? Am fost arestat de poliția militară.

— Da, Derek. Văd asta. Dar de ce?

— Cred că sunt acuzat de conducerea unui vehicul de teren pe o proprietate federală.

— Asta e acuzația? Sau asta crezi tu că e acuzația?

— Sunt convins că eu cred că asta e acuzația.

Rânjește, iar mie îmi vine să-l pocnesc, dac-aș putea ajunge la el. Chiar îmi vine.

Mă dau un pas în spate, trag adânc aer în piept ca să mă calmez și apoi mă uit la ceas. E 10.48.

— Păi, Derek, ai condus un ATV pe aici, prin bază? Ce motiv ai avut?

— Nu-mi aduc aminte.

Nu-și aduce aminte. Mă zgâiesc la el cum stă în celulă, rânjind în continuare. La unii oameni e cu adevărat foarte greu să spui dacă se prefac că sunt proști sau sunt cu adevărat imbecili.

— Acum nu sunt polițist, Derek. Încerc să fiu prietenul tău, zic, apoi mă opresc și reformulez. Sunt prietenul lui Nico. Sunt fratele ei și o iubesc. Iar ea te iubește pe tine, așa că sunt aici ca să te ajut. Ia-o te rog de la început și spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— O, Hank, zice el, de parcă i-ar fi cumva milă de mine.

Mă privește ca și cum întrebările mele ar fi copilărești, impregnate de o inocență pe care o găsește de-a dreptul simpatică.

— Tare îmi doresc să-ți pot spune.

— Îți dorești?

E nebunie. E o adevărată nebunie.

— Când o să fii audiat?

— Nu știu.

— Dar ai măcar un avocat?

— Nu știu.

— Ce vrei să spui cu „nu știu“?

Îmi privesc ceasul. Au mai rămas treizeci de secunde și aud deja pașii grei ai rezervistei de la birou, care vine ca să mă escorteze înapoi. De un lucru poți să fii sigur cu militarii ăștia: le plac al naibii de tare termenele precise.

— Derek, am venit tocmai până aici ca să te ajut.

— Știu, și e foarte drăguț din partea ta să faci asta, dar, cum să-ți spun? Eu nu ți-am cerut nimic.

— Da, dar Nico mi-a cerut. Fiindcă te iubește și e îngrijorată.

— Știu. Nu-i așa că-i o persoană extraordinară?

— Gata, domnule.

E rezervista, așa că spun repede către fereastra din mijlocul ușii:

— Derek, să știi că nu pot face nimic pentru tine dacă nu-mi spui ce se întâmplă.

Rânjetul lui Derek se lărgeste pentru o clipă, privirea îi mustește de bunătate, iar după aceea se duce încet spre pat și se întinde pe el cu mâinile adunate sub cap.

— Te-am auzit de prima dată, Henry. Dar e secret.

Asta e. Timpul a expirat.

Aveam doisprezece ani, iar Nico doar vreo șase când ne-am mutat din casa din Rockland la ferma de pe șoseaua Little Pond, la jumătatea drumului către Penacook. Nathanael Palace, bunicul meu, ieșise de puțină vreme la pensie după o carieră de patruzeci de ani în sectorul bancar. Și avea o mulțime de hobby-uri: trenulețele, trasul cu arma, construcția zidurilor de piatră. Ajunsesem deja la prepubertate și eram o persoană retrasă, studioasă, așa că nu mă interesau activitățile pe care bunicul mă forța însă să le fac împreună cu el. Nico, altfel un copil singuratic și temător, era extrem de interesată de hobby-urile bunicului, dar era mereu ignorată. Odată a cumpărat un set de modele ale avioanelor din Al Doilea Război Mondial, cu care ne-am retras în subsol, toți trei, iar bunicul m-a chinuit mai bine de o oră, refuzând să mă lase să plec până când n-am reușit să lipesc ambele aripi ale unui model, în timp ce Nico, mult mai îndemânică decât mine la asemenea lucruri, a stat cuminte în colțul ei, strângând în pumnii mici tot felul de piese care reprezentau armamentul avionului, așteptându-și rândul pentru a contribui la asamblarea modelului. La început a fost nerăbdătoare, apoi frustrată și în cele din urmă a izbucnit în lacrimi.

Cred că asta s-a întâmplat prin primăvara aia, după ce ne mutasem cu el. Anii aceia fuseseră pentru mine și pentru Nico plini de urcușuri și coborâșuri.

— Așa că o să mergi înapoi.

— Nu.

— De ce nu? Nu poate Culverson să-ți mai aranjeze o întâlnire? Poate luni...

— Nico.

— Henry.

— *Nico.*

Mă aplec pentru ca vocea să mi se poată auzi mai bine în microfonul telefonului care e pus pe speaker, pe locul din dreapta la mașinii. Legătura e absolut îngrozitoare, așa că are tot felul de bruiaje și de întreruperi, ceea ce nu mă ajută deloc.

— Ascultă-mă!

Însă ea nu are de gând să mă asculte.

— Sunt sigură că nu l-ai înțeles sau așa ceva. Câteodată e mai ciudat.

— Asta așa e.

Stau în parcare abandonată de lângă ruinele Capitol Shopping Center, la doar câteva blocuri distanță de Main Street, undeva pe malul râului Merrimack. Revoltele de Ziua Președintelui au distrus ultimele magazine de aici, iar acum prin zonă se mai văd doar câteva corturi risipite, pline de bețivi și de oameni fără adăpost. Aici locuia domnul Shepherd, liderul trupei mele de cercetași, când îl ridicaseră Periuțele pentru vagabondaj.

— Nico, ești bine? Ai mâncat ceva?

— Sunt bine. Știi ce-aș fi gata să pariez?

De fapt, nu e bine. Vocea îi este aspră, răgușită, de parcă n-ar fi făcut nimic altceva decât să fumeze de când a dispărut Derek.

— Pun pariu că n-a vrut să-ți spună nimic de față cu gardienii.

— Nu, îi spun. Nu, Nico.

E exasperant. Îi mai explic o dată cât de simplu a fost să intru acolo și cât de puțini gardieni îl păzesc pe Derek Skeve.

— Serios?

— E doar o femeie. O rezervistă. Nu le prea pasă de un puști căruia i-a venit să se plimbe printr-o bază militară.

— Păi și-atunci de ce nu poți să-l scoți de-acolo?

— Fiindcă nu am o baghetă magică.

Refuzul lui Nico de a accepta realitatea, la fel de înnebunitor ca încăpățânarea prostească a soțului ei, e o caracteristică veche a surorii mele. A fost mistică încă din copilărie, a crezut cu fermitate în zâne și în miracole, iar existența ei a avut dintotdeauna nevoie de magie. După ce ne-au murit părinții a ajuns într-o stare în care nu putea și nu voia să accepte că totul e real, iar asta m-a adus într-o zi la disperare, făcându-mă să ies din camera ei și apoi să mă întorc, urlând: „Sunt *morți* amândoi! Punct. Sfârșitul poveștii! Morți, morți, moooooorți! Înțelegi? Nu e nimic ambiguu.“

Asta s-a întâmplat la priveghiul lui tata, când în casa noastră se aflau o mulțime de prieteni și de străini binevoitori. Nico mă privise cu ochi mari, țuguindu-și buzele micuțe și roz, meditând probabil la cuvântul „ambiguu“, care era mult peste ceea ce ar fi putut ști un copil de șase ani, dar severitatea tonului meu nu lăsase niciun fel de îndoială. Toți oamenii ne-au privit lung și-mi dau seama că eram o priveliște jalnică.

Chiar și acum, în prezent, în vremurile astea, Nico are o imensă capacitate de a respinge ceea ce e real. Încerc să schimb subiectul.

— Nico, tu ești bună la matematică. Oare numărul 12,375 înseamnă ceva?

— Cum adică, dacă numărul înseamnă ceva?

— Nu știu, poate că e la fel ca numărul pi sau ceva... undeva...

— Nu, Henry, nu înseamnă nimic, zice ea repede, după care tușește. Și, deci, ce-o să facem în continuare?

— Haide, Nico! De ce nu încerci să mă asculți? L-a arestat poliția militară, care are cu totul altfel de reguli. Nu știi nici măcar cum să încerc să-l scot de-acolo.

Unul dintre oamenii fără adăpost iese din cort, iar eu îi fac un semn prietenos cu mâna; se numește Charles Taylor și am fost colegi de liceu.

— Chestia asta o să cadă din cer, zice Nico. O să ne cadă în cap. Iar eu nu intenționez ca în momentul în care se întâmplă asta să stau acasă de una singură.

— Nu o să ne cadă în cap.

— Poftim?

— Toată lumea spune că a zice asta e... e o aroganță.

Sunt atât de obosit de toate astea, încât n-ar trebui să continui, dar nu mă pot opri.

— Două obiecte se mișcă în spațiu pe orbite separate, dar care se intersectează, iar de această dată vor fi amândouă în același loc, în același moment. Nu o să ne „cadă în cap“, da? Nu o să „vină peste noi“. Pur și simplu o să fie acolo. Mă înțelegi?

Sora mea devine deodată incredibil și ciudat de tăcută, iar eu îmi dau seama că e posibil să fi urlat la ea.

— Nico? Îmi pare rău, Nico!

Când vorbește din nou, vocea îi este plăpândă și lipsită de orice intonație.

— Pur și simplu îmi e dor de el. Asta e tot.

— Știu.

— Las-o baltă...

— Așteaptă...

— Nu-ți bate capul cu mine. Du-te și soluționează-ți cazul.

Închide, iar eu rămân o vreme în mașină, cu inima bătând de parcă ar vrea să-mi sară din piept.

Zbang!

Distant Pale Glimmers e un serial science-fiction cu episoade de jumătate de oră care apar în fiecare săptămână și care se bucură de un succes imens încă de pe la Crăciun. La noi, în Concord, rulează la cinematograful Red River. În aparență, este despre o navă intergalactică de luptă numită *John Adams*, pilotată de generalul Amelie Chenoweth, jucată de o adevărată divă pe nume Kristin Dallas, care e și scenaristul, și regizorul serialului. *John Adams* explorează porțiuni îndepărtate ale Universului, în anul 2145. Bineînțeles, implicația, la fel de subtilă ca un pumn în ochi, este că într-un fel sau altul cineva reușește să supraviețuiască, iar rasa umană prosperă și renaște printre stele.

Am fost cu Nico și Derek odată la film, în urmă cu câteva săptămâni, în prima zi de luni din martie. Nu sunt prea interesat de serial.

Mă întreb dacă Peter n-o fi fost și el acolo în aceeași seară. Poate singur, poate cu J.T. Toussaint.

Pun pariu c-a fost.

— Detectiv Culverson?

— Da.

— Cât de sigure sunt lanțurile de zăpadă de la Impala?

— Cât de sigure sunt? Ce vrei să spui?

— Lanțurile. De la cauciucuri. Sunt bune, nu-i așa? De cele mai multe ori rămân fixate pe roți.

Culverson ridică din umeri, rămânând adâncit în lectura unui ziar.

— Așa cred.

Stau pe scaunul de la biroul meu având caietele albastre aranjate într-un dreptunghi, în fața mea, încercând să o uit pe soră-mea și să mă concentrez la propria viață. Am un caz de investigat. A murit un om.

— Sunt date naibii, strigă McGully de la biroul său, iar afirmația îi e întărită de pocnetul picioarelor din fața ale scaunului, care lovesc podeaua în timp ce el se apleacă în fața.

Și-a cumpărat de undeva un sendviș cu pastramă, și-a pus un șervețel la gât ca să nu se murdărească și l-a întins pe burtă ca pe o față de masă pentru picnic.

— Lanțurile alea nu cad pentru nimic în lume, asta dacă nu cumva le-ai pus greșit. Ce s-a-ntâmplat? Ai derapat?

— Da. Ieri după-amiază. Am intrat într-un copac.

McGully mușcă din sendviș. Culverson murmură: „Doamne...”, dar nu se referă la accidentul meu, ci la ceea ce citește în ziar. La biroul lui Andreas nu e nimeni. Aparatul de aer condiționat clănțâne, scuipând pale de aer cald. Afară se așterne un strat din ce în ce mai gros de zăpadă proaspătă.

— E destul de greu să faci legătura la tâmpeniile alea de lanțuri și e foarte important să fie bine fixate, rânjește McGully, cu bărbia murdară de muștar. Nu-ți bate capul.

— Mda. Dar, știi tu, le leg de o bucată de vreme. Iarna trecută am fost la serviciul de patrulare.

— Da, dar îți întrețineai singur vehiculul?

— Nu.

Între timp, Culverson își așază ziarul pe birou și își lipește privirea de fereastră. Mă ridic și încep să mă plimb prin încăpere.

— Cineva le-ar putea desface destul de ușor, nu-i așa? Dac-ar vrea.

McGully pufnește și înghite o bucată imensă de sendviș.

— Aici, în garaj?

— Nu. Undeva, pe teren. Când e mașina parcată.

— Vrei să spui... – se uită la mine fix și-și coboară vocea, folosind un ton batjocoritor – ...vrei să spui că cineva a încercat să te omoare?

— Păi, mă gândesc... da.

— Desfăcându-ți lanțurile de zăpadă? zice McGully izbucnind în râs, ceea ce face ca bucățelele de pastramă din gură să-i cadă pe șervețel și apoi pe birou. Îmi cer iertare, băiete, dar nu ți se pare că te crezi într-un film cu spioni?

— Nu.

— Atunci ești cumva președintele țării și nu știm noi?

— Nu.

O mulțime de oameni încearcă să-l asasineze pe președinte, asta a fost o constantă a scenei publice în ultimele trei luni. Asta e poanta care circulă pe-aici.

Privesc spre Culverson, dar el e cu mintea departe și privește fix fulgii de zăpadă.

— Păi, atunci, fără supărare, băiete, zice McGully, nu prea cred că a încercat cineva să te omoare. Nimănui nu-i pasă îndeajuns de mult de tine.

— Așa e.

— N-are ce să aibă împotriva ta. Nimănui nu-i mai pasă de nimic.

Culverson se ridică brusc și-și aruncă ziarul la coșul de gunoi.

— Te seacă cineva? îl întreabă McGully, întorcându-și privirile spre el.

— Pakistanezii. Vor să folosească o bombă nucleară.

— Unde s-o folosească?

— Împotriva asteroidului. Au făcut un fel de proclamație. Cică nu pot lăsa supraviețuirea națiunii lor mândre și suverane în mâinile imperialiștilor vestici, la, la, lalala...

— Pakistanezii, zici? întreabă McGully. Vorbești serios? Credeam că ar fi trebuit să ne fie frică mai degrabă de iranieni în chestiunea asta.

— Păi nu, fiindcă iranienii au uraniu îmbogățit, dar nu au rachetă. Nu au cum să bombardeze Maia.

— Dar pakistanezii pot?

— Ei au rachete.

Mie-mi vin în minte lanțurile de zăpadă, simțind hurducăturile în timp ce mă rotesc cu mașina, amintindu-mi tremurul și apoi bubuitura impactului.

— Așa că Departamentul de Stat – explică Culverson clătinând din cap – le-a spus simplu că dacă încearcă să folosească arme nucleare împotriva asteroidului, o să-i bombardăm noi mai întâi.

— Bune vremuri mai trăim, zice McGully.

— Îmi aduc aminte destul de limpede că am verificat legăturile lanțurilor, zic eu, iar ei se uită amândoi la mine. Primul lucru, luni dimineață.

— Doamne, Palace!

— Stai așa! Hai să ne imaginăm că sunt un criminal. Hai să ne imaginăm că există și un detectiv care lucrează la caz și care... care – fac o pauză, încercând să cresc

suspansul – ...care se apropie de mine. Îmi doresc deci ca acest detectiv să moară.

— Da, zice McGully și pentru o clipă am senzația că e serios, dar pe urmă își pune jos sendvișul și se ridică încet, cu o expresie solemnă. Sau poate că a fost o fantomă.

— Bine, McGully.

— Nu, sunt serios.

Vine către mine. Respirația îi miroase a murături.

— E fantoma acestui spânzurat, atât de supărată că te încăpățânezi să pretinzi că a fost vorba de o crimă, încât încearcă să te sperie, ca să abandonezi investigația.

— Bine, McGully, bine. Nu cred că a fost o fantomă.

Culverson a scos ziarul din gunoi și mai citește o dată articolul.

— Da, ai dreptate, zice McGully, întorcându-se la birou și la ceea ce-i mai rămăsese din sendviș. Probabil că ai uitat să legi lanțurile.

O altă glumă favorită a tatălui meu era cea pe care o spunea atunci când era întrebat de ce locuia în Concord, deși lucra la spitalul St. Anselm, care se afla la jumătate de oră de mers cu mașina, dincolo de Manchester. Se dădea pe spate ca și cum ar fi fost uimit și spunea: „Fiindcă e Concord“, de parcă asta ar fi explicat totul, de parcă orașul ar fi fost Londra sau Parisul.

Asta devenise gluma noastră favorită, a mea și a lui Nico, în anii furiei adolescente, care pentru Nico nu se încheiaseră niciodată. De ce nu puteai găsi un loc decent în care să mănânci o friptură și după ora nouă seara? De ce au avut toate orașele din New England un Starbucks înainte să se deschidă și la noi unul?

„Fiindcă e Concord!“

Adevăratul motiv pentru care părinții mei rămăseseră aici era slujba mamei. Era secretara secției de poliție din Concord și stătea în spatele unui geam antiglonț, în holul de la intrare, îndrumând oamenii, acceptându-le calm plângerile cu privire la bețivi, la vagabondaj sau la tentative de viol și comandând câte un tort în formă de pistol pentru fiecare detectiv care ieșea la pensie.

Salariul ei era probabil doar pe jumătate cât al tatei, dar lucrase acolo încă dinainte de a-l întâlni pe Temple Palace și se măritase cu el doar cu condiția de a rămâne să locuiască în Concord.

Tata încerca să fie simpatic spunând „Fiindcă e Concord“, dar nu cred că îi păsa cu adevărat unde locuiește. O iubea foarte mult pe mama, asta era explicația. Și dorea pur și simplu să fie în același loc cu ea.

E vineri și e târziu, aproape de miezul nopții. Stelele strălucesc stins printr-un strat foarte subțire de nori. Stau pe terasa din spatele casei, privind la câmpul nelucrat care se întinde în spatele rândului de case.

Stau acolo și îmi spun că nu am fost sincer cu Nico atunci când i-am zis că nu se poate face nimic.

Are însă dreptate, din păcate. O iubesc și nu vreau să moară singură.

Practic, nu vreau să moară deloc, dar în privința asta nu prea pot face mare lucru.

Programul de lucru s-a încheiat demult, dar cu toate astea ridic receptorul telefonului fix și formează numărul. O să răspundă cineva. N-a fost niciodată genul de birou

care se închide noaptea și în weekend și sunt sigur că în epoca asteroidului activitatea a devenit chiar mai intensă.

— Alo? zice încet o voce masculină.

— Da, bună seara, zic și-mi dau capul pe spate, trăgând adânc aer în piept. Aș vrea să vorbesc cu Alison Koechner.

Sâmbătă dimineața merg să alerg, opt kilometri pe un traseu excentric pe care l-am inventat eu însumi: în sus, către White Park, apoi spre strada Principală, după care o iau înapoi spre casă prin Rockingham, în timp ce sudoarea îmi coboară pe frunte, amestecându-se cu fulgii care se topesc acolo. Picioarele mi se mișcă puțin mai greu după accidentul de mașină și simt și o apăsare în piept, dar îmi place să alerg, să fiu în aer liber.

Bun. S-ar putea să fi uitat să leg unul dintre lanțurile de la cauciucuri, desigur, pot accepta asta. Mă grăbesc. Sunt nerăbdător. Poate că nu am legat unul. Dar pe toate patru?

Ajung acasă și îmi deschid telefonul mobil doar ca să constat că semnalul are două liniuțe la intensitate și că am un apel de la Sophia Littlejohn.

— O, nu! bombăn eu, apăsând pe buton ca să-mi ascult mesajul. Am lipsit patruzeci și cinci de minute, o oră cel mult, și a fost pentru prima dată când mi-am închis telefonul săptămâna asta, prima dată din momentul în care am văzut cadavrul lui Peter Zell în baia de la restaurantul McDonald's pirat.

„Îmi pare rău că mi-a luat atâta vreme să vă răspund“, spune doamna Littlejohn în mesaj, cu o voce neutră și sigură. Îmi sprijin telefonul cu umărul ca să pot deschide

un carnet și să iau în mână un pix. „Chestiunea este însă că nu prea știu ce să vă spun“.

După aceea începe să vorbească, timp de vreo patru minute, nefăcând altceva decât să recapituleze ceea ce-mi spusese soțul ei când mă dusesem la ei acasă, miercuri dimineață. Nu fusese niciodată prea apropiată de fratele ei. El a reacționat foarte prost la vestea venirii asteroidului, devenind retras și distrat, mai mult decât de obicei. Este cu siguranță foarte dezamăgită că a ales să se sinucidă, dar nu e surprinsă.

„Așa că, domnule detectiv, vă mulțumesc pentru devotament și pentru grija de care dați dovadă“. Se oprește și urmează câteva secunde de tăcere. Când cred că mesajul s-a terminat, aud un murmur, o șoptă de încurajare care pare să vină din spatele ei – de la soțul ei chipeș, Erik –, după care spune: „N-a fost un om fericit, domnule polițist. Am vrut doar să vă spun că am ținut la el. A fost un om trist, care s-a sinucis până la urmă. Vă rog să nu mă mai sunați din nou.“

Bip. Sfârșitul mesajului.

Bat darabana cu degetele pe masa din bucătărie, simțind cum transpirația fierbinte mi se usucă pe frunte și devine rece. În mesajul ei, Sophia Littlejohn nu a menționat nici măcar o dată biletul neterminat de adio, cel care începea cu „Dragă Sophia“. Sunt însă convins că i-am pomenit soțului ei despre asta și probabil că el a informat-o.

O sun din nou pe fix. Întâi acasă, apoi pe telefonul mobil, pe urmă la serviciu și apoi din nou acasă. Poate că nu răspunde fiindcă nu recunoaște numărul, așa că încerc din nou toate numerele, folosindu-mi de data aceasta telefonul mobil. Doar că, la mijlocul celui de-al doilea

apel, semnalul dispare de tot, iar telefonul devine doar o bucată de plastic mort, așa că îl arunc până în partea cealaltă a camerei.

Nu se poate vedea pe fața oamenilor, cel puțin nu pe vremea asta care-i face pe toți să-și tragă căciulile pe frunte și să meargă privind în jos la trotuarele acoperite cu polei. Dar îți poți da seama după cum merg, după târâitul ușor al picioarelor. Îi poți repera pe cei care n-au să reușească. Care au să se sinucidă. Uite unul. Tipul ăsta n-o s-o ducă până în ziua impactului. Pe când femeia aia, cea care merge privind în față și cu bărbia ridicată, se va ține tare, va face tot ce va putea, se va ruga cuiva sau la ceva până la sfârșit.

Pe peretele fostei clădiri de birouri au apărut niște graffiti: „MINCIUNI MINCIUNI TOATE SUNT MINCIUNI.“

Mă îndrept spre Somerset, unde urmează să cinez de unul singur, dar mă abat din drum ca să trec prin fața restaurantului McDonald's de pe Main Street. Văd un loc liber de parcare și mulțimea de oameni care intră și care ies ținând în mâini pungi de hârtie din care ies aburi. Lângă unul dintre zidurile laterale ale restaurantului văd un container de gunoi al cărui conținut dă pe-afară și care maschează puțin intrarea de serviciu. Rămân acolo pentru o secundă și-mi imaginez că sunt ucigașul. Stau la volanul mașinii mele care e modificată să meargă cu ulei sau în care am reușit să pun niște benzină.

Am un cadavru în portbagaj.

Aștept cu răbdare să se facă miezul nopții sau chiar ora unu. Mult după aglomerația produsă la ora cinei, dar

înainte de valul de clienți care ies din baruri odată cu închiderea lor. Restaurantul e aproape gol.

Sigur pe mine, privind cu atenție în semiîntunericul care mă-nconjoară, deschid portbagajul și îl ridic pe prietenul meu; îl sprijin de mine și pornesc înainte, târându-l, ca un cuplu de bețivi care se sprijină unul pe altul; trec de containerul de gunoi și pătrund pe intrarea de serviciu chiar pe holul mic ce duce la toaleta bărbaților. Mă strecor înăuntru și închid ușa. Îmi scot cureaua...

Când ajungla Somerset, Ruth-Ann mă salută cu o mișcare a capului și îmi umple o cană de cafea. Dylan se aude din bucătărie, iar Maurice cântă și el tare *Hazel*. Pun meniul deoparte și așez împrejurul meu carnetele de notițe. Fac listă după listă, cu lucrurile pe care le-am aflat până acum.

Peter Zell a murit acum cinci zile.

A lucrat în asigurări.

Îi plăcea matematica.

Era obsedat de asteroidul care se îndreaptă spre noi, strângea informații și-l urmărea pe cer, încercând să afle tot ce se poate ști în această privință. Își ținea informațiile într-o cutie pe care scrisese „12,375” din motive pe care nu le cunosc.

Fața. Murise având vânătași pe față, sub ochiul drept.

Nu era prea apropiat de membrii familiei sale.

Părea să fi fost apropiat de o singură persoană, un bărbat pe nume J.T. Toussaint, prieten din copilărie cu care, nu se știe de ce, hotărâse să reia legătura.

Stau în fața cinei neatinse de aproape o oră, citind și recitind notițele, murmurând pentru mine însumi, alunghând cu mâna norii de fum de țigară care plutesc către mine de la mesele învecinate. La un moment dat,

Maurice iese din bucătărie purtând șorțul lui alb, își pune mâinile în șolduri și îmi privește farfuria cu o dezaprobare fermă.

— Care-i problema, Henry? mă întreabă el. Ai vreo gărgăriță în omletă sau ce?

— Pur și simplu nu mi-e foame, așa cred. Nu te supăra.

— Păi, știi foarte bine că nu-mi place să irosesc mâncarea, zice Maurice, încheind pe un ton pițigăiat care mă face să-mi ridic privirea, fiindcă știu că urmează o poantă. Ei, doar n-o fi sfârșitul lumii.

Maurice se prăpădește de râs și se întoarce în bucătăria lui.

Îmi scot portofelul și număr trei hârtii de câte zece pentru nota de plată, la care adaug o bancnotă de o mie pentru bacșiș. Restaurantul trebuie să se conformeze legislației de control al prețurilor ca să poată funcționa, dar eu încerc întotdeauna să fac lucrurile așa cum trebuie.

Pe urmă îmi adun caietele, îndesându-le în buzunarul de la piept al sacoului.

Practic, nu știu nimic.

— Hei, Palace!

— Mda, răspund, apoi clipesc, îmi dreg glasul, strănut. Cine e la telefon?

Caut ceasul din priviri. 5.42, duminică dimineața. E ca și cum întreg Universul ar fi hotărât că ar fi mai bine să funcționez după orarul lui Victor France, mereu treaz fiindcă nu e timp de pierdut. „Numărătoarea inversă a... Judecății de Apoi.“

— Sunt Trish McConnell, domnule Palace. Îmi pare rău că te trezesc.

— Nu-i nimic.

Casc și îmi întind mâinile și picioarele. N-am mai vorbit cu McConnell de mai multe zile.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, atâta doar... cum am spus, îmi pare foarte rău că te deranjez. Dar am pus mâna pe telefonul victimei de care te ocupi.

În zece minute ajunge la mine acasă – oraș mic, trafic lejer – și stăm așezați la masa șubredă din bucătărie, care se clatină de fiecare dată când unul dintre noi ridică sau așază cana de cafea.

— A fost ceva la locul crimei care nu mi-a dat pace, îmi spune McConnell.

E îmbrăcată în uniformă, de la caschetă și până la pantofi, iar eu nu mă pot abține să nu mă uit la vipușca îngustă, gri, care coboară în lungul pantalonilor ei albaștri.

Chipul îi e hotărât, aproape imobil, iar asta arată că e o femeie care are ceva de spus.

— Pur și simplu nu m-am putut abține să nu mă gândesc la asta, adaugă ea.

— Da, zic și eu încetișor. Nici eu n-am putut.

— Toate lucrurile păreau cumva artificiale, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg.

— În special absența unui telefon. Toată lumea are telefon. Îl poartă tot timpul. Chiar și în zilele noastre. Nu-i așa?

— Așa e.

Cu excepția soției lui Denny Dotseth.

— Deci...

McConnell se oprește, ridică un deget pentru a spori dramatismul, iar în colțurile gurii începe să-i apară un zâmbet șmecheresc.

— Eram pe la mijlocul schimbului de noapte, acum vreo două zile, undeva în Sectorul 7, când mi-am dat seama. Cineva a șterpelit telefonul tipului.

Dau din cap, încercând să par cunoscător și să las impresia că am luat și eu în considerare posibilitatea asta, dar am hotărât să o ignor dintr-un motiv important, de genul acelor pe care le au doar detectivii, dar în timpul asta îmi venea să-mi dau palme pentru că uitasem complet de telefon.

— Și crezi că ucigașul a luat telefonul?

— Nu, Hank... domnule.

McConnell își clatină în stânga și-n dreapta capul odată cu părul bine strâns în coadă de cal.

— Avea portofelul la el, așa ai spus. Portofelul și cheile. Dacă l-ar fi ucis cineva ca să-l jefuiască, ar fi luat totul, nu-i așa?

— Atunci poate că a fost ucis doar pentru telefon, zic eu. Poate că era ceva în el. Un număr, o fotografie, o informație...

— Nu prea cred.

Mă ridic și iau ambele câni ca să le duc pe blatul unde e așezată cafetiera, iar masa se clatină în urma mea.

— Așa că m-am gândit că n-are cum să fie ucigașul, că trebuie să fie cineva care a fost la locul crimei, zice McConnell. Cineva din restaurantul ăla a șterpelit telefonul din buzunarul mortului.

— Țsta-i un delict grav. Să furi de la un cadavru...

— Da, zice ea. Dar trebuie să faci o analiză de risc.

O privesc lung de lângă caferieră, după care golesc carafa aparatului în cămile noastre.

— Poftim?

— Hai să spunem că sunt un cetățean obișnuit. Nu-nici vagabond și nici sărac lipit, fiindcă sunt la restaurant dimineața, într-o zi lucrătoare.

— Bun...

— Am o slujbă, dar e una de mizerie. Dacă pot să palmez un telefon pe care să-l duc la un colector de metale, la unii care adună cadmiu de pildă, asta e o afacere. Îndeajuns ca să mă țină pe linia de plutire o lună sau chiar două, poate chiar să-mi ajungă până la sfârșit, fără să mai lucrez. Iată deci că e o miză importantă, fiindcă probabilitatea unei recompense bune e destul de ridicată.

— Așa, desigur, zic eu.

Îmi place direcția în care se îndreaptă.

— Așa că stau acolo, la McDonald's, poliția e pe drum, continuă McConnell, și mă gândesc că probabilitatea de a fi prins e cam de zece la sută.

— Când polițiștii se îndreaptă deja spre locul crimei? Douăzeci și cinci la sută.

— Unul din ei e Michelson. Optsprezece la sută.

— Paisprezece.

Începe să râdă. Râd și eu, dar în realitate mă gândesc la tatăl meu, și la Shakespeare, și la motivul lui J.T. Toussaint, pe care-l reconsider în funcție de natura vremurilor pe care le trăim.

— Dar dacă ești prins, nu mai e nicio audiere, niciun proces, iar asta înseamnă că vei muri cu siguranță în închisoare.

— Păi, sunt tânăr, zice ea, fără să iasă din rol. Sunt încrezut și ajung repede la concluzia că-mi convin șansele.

— În regulă, accept asta, zic eu amestecând lapte în cana mea de cafea. Deci? Cine a luat telefonul?

— Păi a fost puștiul ăla, băiatul de la casă.

Mi-l amintesc imediat pe tânărul de care vorbește: freză unsuroasă, breton în ochi, cicatrici de acnee, dar mai ales o privire care trecea întruna de la șeful pe care-l ura la polițiștii pe care-i ura. Rânjetul lui parcă striga: „Sunt mai tare decât voi toți, boilor, v-ați prins?”

— Pușlamaua naibii, zic eu. Pușlamaua naibii...

McConnell strălucește de încântare. A intrat în poliție anul trecut, în februarie, așa că a apucat – câte să fie? – doar patru luni de muncă înainte ca toată lumea să primească vestea despre asteroid, care a semănat cu o lovitură în moalele capului.

— Am anunțat prin stație la dispecerat, mi-am părăsit sectorul – dar știi bine că nimănui nu prea-i mai pasă de asta – și m-am îndreptat direct către McDonald's. Am intrat liniștit pe ușă, dar imediat ce mi-a văzut fața, puștiul a rupt-o la fugă. A sărit peste tejghea și s-a năpustit pe ușă, alergând prin zăpada din parcare. Atunci mi-am zis: „Astăzi nu, prietene, astăzi nu.“

— Astăzi nu, zic eu râzând.

— Mi-am scos pistolul și am luat-o după el.

— Nu te cred.

— Ba așa a fost.

Asta e terifiant. McConnell n-are mai mult de un metru șaiszeci și cincizeci de kilograme, douăzeci și opt de ani și-și crește singură cei doi copii. Acum e în picioare, gesticulând amplu, agitându-se prin bucătăria mea.

— A luat-o prin locul acela de joacă micuț de acolo. Vreau să-ți spun că tipul alerga de parc-ar fi fost Road Runner, împrășcând cu pietriș în urmă și sărind peste toate obstacolele. „Poliția, poliția“, am strigat eu. „Stai pe loc, jigodie!“

— Nu e tocmai regulamentar să strigi: „Stai pe loc, jigodie!“

— Dar așa am făcut. Fiindcă știi la fel de bine ca mine, Palace, că asta e ultima mea șansă, să alerg după unul și să strig: „Stai pe loc, jigodie!“

McConnell l-a încătușat pe puști, după care s-a urcat pe el, chiar acolo, în zăpada frământată din parcul de joacă de pe West Street, iar el a ciripit repede totul. Șterpelise telefonul și i-l dăduse unei doamne cu părul albastru care se numește Beverly Markel, proprietara unui magazin second-hand deschis în fosta casă de amanet de

lângă judecătoria districtuală. Markel e obsedată de aur, pe care îl strânge în absolut orice formă, dar din când în când mai ia în considerare și alte lucruri. McConnell a urmat pista: Beverly îi vânduse deja telefonul unui tip despre care n-a știut să spună decât că e un grăsan nebun numit Konrad, care colectează baterii litiu-ion de la telefoane mobile ca să comunice cu extraterestrii care, după părerea lui, vin din galaxia Andromeda ca să încarce omenirea într-o flotilă de nave de salvare. McConnell s-a dus la Konrad și, după ce l-a făcut să înțeleagă că nu venea din partea extraterestrilor, ci de la secția de poliție, bărbatul i-a dat fără mare tragere de inimă telefonul care, în mod miraculos, era încă intact.

Însoțesc acest final dramatic cu un fluierat de apreciere și cu câteva aplauze, în timp ce McConnell scoate din buzunar telefonul și-l pune între noi, pe masă: e un smartphone îngust și negru, strălucitor și foarte șmecher. Este exact aceeași marcă și model ca al meu și, pentru o clipă, cred că e chiar telefonul meu și că, în mod ciudat, Peter Zell a murit având asupra sa telefonul detectivului Henry Palace.

— Ei bine, ofițer McConnell, zic eu, după care iau telefonul în mână, simțindu-l rece și ușor.

Mă gândesc că e ca și cum aș fi ținut în palmă unul din organele lui Zell, un rinichi sau un lob al creierului.

— Uite, asta înțeleg eu prin muncă polițienească de calitate, adaug.

Își privește mâinile, apoi își întoarce ochii către mine și gata, nu prea mai avem ce discuta. Rămânem tăcuți, două ființe umane luminate de singura fereastră a unei bucătării albe, cu soarele luptându-se să răzbată prin

cenușiul melancolic al norilor joși. Sunt multe lucruri care se pot vedea destul de bine de aici, mai ales dimineața devreme: un crâng de pini albi, câmpurile care se întind la nesfârșit, urmele de căprioară care par să danseze prin zăpada proaspătă.

— O să fii un mare detectiv într-o zi, McConnell.

— A, păi... știu, zice ea zâmbind subțire și terminându-și cafeaua. Știu c-așa o să fie.

Când pornesc telefonul, sunt întâmpinat de imaginea lui Kyle Littlejohn, nepotul lui Peter Zell, aflat în acțiune pe gheață, purtând o mască gigantică de hochei care-i acoperă fața și niște apărători de cot, încercând să acopere cât mai bine poarta.

„Puștiul trebuie să fie mort de frică“, îmi zic, după care închid ochii ca să mă concentrez mai bine și să alung toate gândurile care m-ar putea distra. „Rămâi concentrat. Nu pierde din vedere ținta.“

Prima observație este că în ultimele trei luni pe care le acoperă lista de „apeluri recente“ au existat două telefoane date către un număr trecut sub numele Sophia Littlejohn. Unul a fost duminica trecută, la 9.45 dimineața, și a durat douăsprezece secunde: îndeajuns de mult ca el să-i fi apelat căsuța vocală sau, să zicem, pentru ca ea să fi răspuns, să fi recunoscut vocea și apoi să fi închis. Al doilea apel, de treisprezece secunde, a fost făcut făcut luni, în ziua morții, la 11.30 dimineața.

Am în față carnetul albastru și-mi notez observațiile și reflecțiile respective, iar creionul scârțâie rapid pe hârtie, acompaniat de bolboroseala pe care o face aparatul care îmi prepară altă cafea.

A doua observație este că în aceeași perioadă de trei luni au existat șapte convorbiri cu un contact în dreptul căruia scrie „JTT“. Cele mai multe apeluri au fost date sau primite luna după-amiază și aveau probabil legătură cu intenția de a urmări episoadele din *Distant Pale Glimmers* difuzate în acea săptămână. Ultimul apel primit a durat un minut și patruzeci de secunde, luna trecută, la ora 1.15.

Interesant... interesant, foarte interesant. Mulțumesc, McConnell.

Abia la a treia observație inima mi-o ia razna în piept și rămân așezat la masă cu telefonul în mână, ignorând țiuitul ascuțit al cafetierei și uitându-mă fix la ecran, cu mintea zbârnâind în încercarea de a evalua toate posibilitățile. Am găsit un număr fără vreun nume atașat, la care Peter Zell a sunat și cu care a avut o conversație de douăzeci și două de secunde, la ora zece, în noaptea morții sale.

Și o conversație de patruzeci și două de secunde, exact la ora zece, cu o seară înainte.

Parcurg din nou lista, iar degetele îmi joacă pe ecran din ce în ce mai repede. În fiecare seară, același număr. Ora zece. Apelat de către Zell, iar convorbirile nu au durat niciodată mai mult de un minut. În fiecare seară.

Telefonul lui Peter Zell are semnal la mine în casă, două linii, la fel ca al meu. Apelez numărul misterios și, după ce sună de doar două ori, îmi răspunde cineva.

— Alo?

Vocea pare că ar veni de undeva de departe, e șoptită, confuză, ceea ce e absolut de înțeles. Nu primești chiar în fiecare zi apeluri de pe telefonul unui mort.

O recunosc însă imediat.

— Doamna Eddes? Sunt detectivul Henry Palace, de la secția de poliție din Concord. Mi-e teamă că o să trebuiască să vorbim din nou.

A venit mai repede, dar eu eram deja la locul întâlnirii, așa că mă zărește imediat și se îndreaptă direct spre mine. Mă ridic doar pe jumătate, de parcă aș fi stafia tatălui meu, care obișnuia întotdeauna să facă acest gest de politețe, iar ea se strecoară pe scaunul ei. Înainte să fi apucat să mă așez de tot, îi spun că apreciez faptul că a venit, dar că trebuie să-mi spună tot ceea ce știe despre Peter Zell și despre circumstanțele morții lui.

— Dumnezeu, zice ea luând în mâini meniul gros și lucios. Nu vă prea încurcați cu fleacuri.

— Nu, doamnă.

După care îi spun din nou, îi bag discursul ăla de dur despre cum trebuie să-mi spună tot ceea ce știe. Până acum m-a mințit sau mi-a ascuns niște chestii, iar eu încerc s-o fac să priceapă că asemenea omisiuni nu vor mai fi tolerate. Naomi Eddes ridică din sprâncene și mă privește în ochi. Poartă un ruj roșu-închis, iar ochii îi sunt negri și mari. Capul lipsit de păr desenează o curbă strălucitoare.

— Și dacă n-am s-o fac? mă întreabă ea coborându-și ochii pe meniu, pe un ton foarte liniștit. Vreau să spun, dacă nu am să mărturisesc totul...

— Problema este că sunteți martor într-un dosar, doamnă Eddes, zic eu.

Am repetat acest discurs de câteva ori în timpul dimineții, sperând însă că nu va trebui să-l rostesc.

— Dată fiind informația în posesia căreia am intrat recent, mă refer la faptul că numărul dumneavoastră de telefon a fost apelat de nenumărate ori de victimă...

Ar fi trebuit să mă antrenez mai bine; tipul ăsta de duritate îmi iese mult mai ușor cu Victor France.

— ...și fiindcă ultima dată când am vorbit ați ales să țineți pentru dumneavoastră această informație, este posibil să fiu nevoit să vă ridic.

— Să mă ridicați?

— Da, să vă duc la închisoare. Așa cum spun legile: cea federală, dar și Codul Penal din New Hampshire, secțiunea... zic eu, apoi iau în mână un pachetel de zahăr din cutia pusă în mijlocul mesei și încep să mă joc cu el. Va trebui să mă uit exact la ce secțiune...

— În regulă, spune ea, dând aprobator din cap, cu seriozitate. Am înțeles.

Zâmbește, iar eu respir ușurat, dar se vede treaba că n-am scăpat, fiindcă mă întreabă:

— Și cât voi rămâne în arest?

— Păi până... spun și mă uit în jos, apoi pe fereastră, iar vestea cea rea i-o dau pachetelului de zahăr. Până la sfârșit.

— Deci, cu alte cuvinte, dacă nu încep să-ți spun totul aici, pe loc, ai să mă arunci într-o temniță adâncă și-ai să mă lași acolo până când ne lovește Maia și toată lumea se cufundă în beznă. Asta vrei să spui, domnule detectiv Palace?

O aprob fără să mai spun ceva, iar când o privesc din nou constat că zâmbește.

— Ca să fiu sinceră, nu prea cred că ai să faci asta.

— De ce nu?

— Fiindcă sunt convinsă că ești un pic îndrăgostit de mine.

Nu știu ce să răspund la asta, chiar nu știu, dar degetele mele sunt extrem de ocupate să îndrepte și apoi să mototolească marginile pachetelului de zahăr. Ruth-Ann vine până la noi, îmi umple cana de cafea și ia comanda doamnei Eddes, care vrea un ceai rece, neîndulcit. Ruth-Ann privește nemulțumită la grămăjoara de zahăr scursă pe fața de masă din pachetul care mi s-a rupt în mână și apoi se întoarce la bucătărie.

— Doamnă Eddes, luni dimineată mi-ați spus că nu erați foarte apropiată de Peter Zell. Se pare că nu e tocmai așa.

Își strânge buzele, după care expiră prelung.

— N-am putea începe cu altceva, te rog? zice ea. Nu te întrebi de ce sunt cheală?

— Nu, zic eu, după care dau paginile carnetului meu și încep să-i citesc:

„Detectiv Palace: Sunteți asistenta domnului Gompers.
Doamna Eddes: Vă rog, secretară.“

— Ai notat chestia asta? mă întreabă ea în timp ce desface șervețelul în care sunt învelite tacâmurile și începe să se joace absent cu furculița.

— „Detectiv Palace: O cunoșteți bine pe victimă?

Doamna Eddes: Ca să fiu foarte sinceră, nu sunt sigură că aş fi observat absența lui. După cum am mai zis, nu eram atât de apropiați.“

Așez carnetul pe masă și mă aplec puțin, luându-i tacâmurile din mâini ca un părinte blând.

— Dacă nu erați atât de apropiați, de ce vă suna în fiecare seară, doamnă Eddes?

Își ia furculița înapoi.

— Cum de nu simți nevoia să mă întrebi de ce sunt cheală? Crezi că am cancer?

— Nu, doamnă, îi răspund eu scărpinându-mi mustața. Bazându-mă pe lungimea și arcuirea sprâncenelor, cred că ați putea avea un păr lung și des. E foarte probabil deci să fi hotărât că, dacă tot vine sfârșitul lumii, nu mai are sens să faceți risipă de timp și efort ca să vi-l aranjați. Să-l pieptănați și să faceți cu el tot felul de chestii femeiești din astea.

Mă privește, după care își trece palma peste creștetul capului.

— E o deducție foarte inteligentă, domnule detectiv Palace.

— Mulțumesc. Spuneți-mi acum despre Peter Zell.

— Hai să comandăm mai întâi.

— Doamnă Eddes...

Își ridică mâinile cu palmele în sus, într-un gest implorator.

— Te rog.

— În regulă. O să comandăm mai întâi.

Accept fiindcă acum sunt convins că are să vorbească. Indiferent ce mi-a ascuns până în momentul ăsta, simt că e pe cale să-mi spună. E doar o chestiune de timp, așa că încep să am un fel de neliniște nervoasă, iar sentimentul plăcut de așteptare la gândul a ceea ce va urma îmi zbârnâie prin minte ca atunci când ești la o întâlnire, convins că va urma un sărut de noapte bună – poate mai mult decât un sărut – și totul e doar o chestiune de timp. Eddes comandă un sendviș, iar Ruth-Ann o aprobă.

— Bună alegere, drăguță.

Eu cer omleta din trei ouă cu pâine integrală prăjită, iar Ruth-Ann mă anunță sec că pe lume mai există și alte alimente în afara ouălor.

— Așa, zic eu. Am comandat.

— Încă un minut. Hai să vorbim despre tine. Care e cântărețul tău favorit?

— Bob Dylan.

— Și cartea favorită?

Sorb încet din cafea.

— În momentul de față citesc Gibbon, *Declinul și căderea imperiului roman*.

— Da, zice Eddes, dar care e cartea favorită?

— *The Watchmen*. E un roman grafic din anii '80.

— Știu ce este.

— De ce vă suna Peter Zell în fiecare seară, exact la ora zece?

— Ca să se asigure că-i merge bine ceasul.

— Doamnă Eddes!

— Era dependent de morfină.

— Poftim?

Mă zgâiesc la profilul ei, fiindcă s-a întors ca să privească pe fereastră și sunt absolut bulversat. E ca și cum mi-ar fi spus că Peter Zell era o căpetenie indiană sau un general din armata sovietică.

— Dependent de morfină?

— Da. Cred că morfină. Un derivat de opiu, mai exact. Dar nu mai este... nu mai era, vreau să spun, fiindcă, evident, a murit, dar înțelegi...

Face o pauză, fiindcă se pare că nu reușește să fie prea fluentă; clatină ușor din cap și-mi spune încet:

— O vreme, anul trecut, a fost dependent de ceva, dar apoi s-a lăsat.

Continuă să vorbească, iar eu continui să ascult, notându-mi fiecare cuvânt pe care-l spune, asta în ciuda faptului că o bucățică din mintea mea avidă se retrage undeva și începe să proceseze această informație nouă – „dependent de morfină“, „un fel de derivat de opiu“, „pentru o vreme“ –, să o mestece, să ajungă la miezul ei și să decidă cum ar trebui folosită. Dar și să hotărască dacă e adevărată.

— Lui Zell nu-i plăcea să-și amplifice trăirile, după cum probabil că ai constatat, spune Eddes. Nu bea, nu se droga, nici măcar nu fuma. Nimic.

— Așa e.

Peter juca Dungeons & Dragons. Peter își așeza cerealele în ordine alfabetică. La slujbă, aranja datele în table, pe care mai apoi le analiza.

— Pe urmă, vara trecută, fiindcă se întâmplă toate astea, presupun că a vrut să facă o schimbare, zice ea zâmbind amar. Să-și schimbe stilul de viață. Mi-a spus asta mult mai târziu și, fiindcă veni vorba, te rog să mă crezi că n-am fost în niciun fel implicată. Atunci când a luat decizia să înceapă nu m-a întrebat și pe mine.

Îmi notez cu atenție cuvintele „vara trecută“ și „să-și schimbe stilul de viață“. În minte mi se zbat o mie de întrebări, dar îmi impun să rămân tăcut, să stau liniștit și să o las să vorbească, acum, că a început să-mi spună ceea ce știe.

— Așa că, în aparență, flirtul ăsta cu substanțele interzise n-a mers prea bine pentru el sau a mers cu adevărat senzațional la început și apoi foarte prost. Așa cum se întâmplă de obicei, știi tu.

Dau aprobator din cap ca și cum aș ști, dar de fapt tot ceea ce știu am aflat din manualele de la școala de poliție și din filme. Eu unul sunt la fel ca Peter: mai beau câte o bere din când în când. Fără iarbă, fără țigări, fără alcool. Așa am fost toată viața. La șaisprezece ani, eram un puști ciolănos care își dorea să fie polițist și rămânea în restaurant cu o ediție ieftină din *Jocul lui Ender*, în timp ce prietenii ieșeau până-n parcare și treceau de la unul la altul un recipient de ceramică mov din care fumau marijuana și apoi se strecurau râzând înapoi în local, chiar în localul ăsta. Nu sunt sigur de ce. Pur și simplu nu m-a interesat niciodată.

Ne sosește mâncarea, iar Eddes începe să-și dezasambleze sendvișul, făcând trei grămăjoare mici pe farfurie: legumele în stânga, pâinea în dreapta și șunca pe latura cea mai îndepărtată a farfuriei. Mintea îmi zbârnâie încă, încercând să potrivească aceste noi piese de puzzle care par că-mi cadă din cer, să le apuce și să le potrivească la locul lor, exact acolo unde trebuie, ca în jocul acela vechi.

Asteroid. Cutia de pantofi. Morfină. J.T. Tousaint.

12,375. Doisprezece virgulă trei șapte cinci *ce*?

„Fii atent, Henry“, îmi spun. „Ascult-o! Vezi unde vrea să ajungă“.

— La un moment dat, prin octombrie, Peter n-a mai luat droguri.

Eddes vorbește cu ochii închiși și cu capul dat pe spate.

— De ce?

— Nu știu.

— Bine.

— Dar să știi că suferea.

— Sevraj?

— Da. Încerca să o ascundă, dar nu-i prea ieșea.

Notez totul, încercând să pun în ordine cronologică toate astea. Gompers, cu vocea puternică și asprită de gin, care îmi explică cum Peter și-a pierdut cumpătul la serviciu și a urlat la fata aceea. Costumul care închipuia un asteroid. Noaptea de Halloween.

Eddes continuă să vorbească.

— Să renunți la morfină nu e chiar simplu. De fapt, e chiar imposibil, așa că m-am oferit să-l ajut. I-am spus că trebuia să stea acasă o bucată de vreme și că eu aveam să-l ajut.

— Așa...

„O săptămână?” spusese Gompers. „Două săptămâni? Am crezut că a plecat de tot, dar la un moment dat s-a întors, fără nicio explicație, și a fost la fel ca întotdeauna.”

— Tot ceea ce am făcut a fost să trec pe la el în fiecare zi, în drum spre serviciu. Uneori, pe la prânz. Mă asiguram că are tot ce îi trebuie, îi mai aduceam câte o pătură, supă, de-astea. Nu avea nici familie și nici prieteni.

Îmi spune că în săptămâna de dinainte de Ziua Recunoștinței, Peter reușea să se ridice din pat, cam nesigur pe picioare, dar pregătit să se întoarcă la muncă, la datele lui din domeniul asigurărilor.

— Păi... și telefoanele din timpul nopții?

— Noaptea e întotdeauna cea mai grea perioadă, iar el era singur. Mă suna în fiecare seară ca să-l verific. În felul ăsta știam că e bine, iar el știa că există cineva care așteaptă să-i audă vocea.

— În fiecare seară?

— Mai demult am avut un câine, îmi spune ea. Era o povară mult mai mare.

Mă gândesc la asta, dorindu-mi să nu fi sunat oarecum fals.

— Și de ce mi-ai spus că nu erați tocmai apropiați?

— Fiindcă nu eram. Până toamna trecută, înainte de toate astea, nu vorbiserăm practic niciodată.

— Dar de ce să-ți bați capul cu problemele unui străin?

— Trebuia, zice ea, evitându-mi cu grijă privirea. Suferea mult.

— Da, dar ai făcut eforturi mari și ai pierdut mult timp. Mai ales în circumstanțele de azi.

— Da, exact.

Nu-și mai ascunde privirea și, în schimb, se uită drept în ochii mei, aruncând scânteii, parcă provocându-mă să resping posibilitatea existenței unei motivații atât de ciudate cum e simpla bunătate omenească. Mai ales în circumstanțele actuale.

— Dar despre vânătaie știi ceva?

— Cea de sub ochi? Nu știu. A apărut cu ea acum vreo două săptămâni și mi-a spus că a căzut pe niște scări.

— Și l-ai crezut?

— Cum am spus... răspunde ridicând din umeri.

— Nu erați chiar atât de apropiați.

— Așa e.

Simt deodată impulsul ciudat, dar foarte puternic, de a mă întinde peste masă, de a-i lua mâinile într-ale mele, de a-i spune că e în regulă, că totul va fi bine. Dar n-am cum să fac asta, nu-i așa? Fiindcă *nu* e în regulă. Nu pot să-i spun că totul va fi bine, fiindcă nu e așa. Și fiindcă mai am să-i pun o ultimă întrebare.

— Naomi, zic eu, iar ochii îi scânteiază reproșându-mi parcă faptul că până acum nu i-am folosit niciodată prenumele. Ce făceai la restaurant în dimineața aceea?

Strălucirea din ochi îi dispare; fața îi îngheață, pălește. Aș vrea să n-o fi întrebat. Aș vrea să fi continuat să stăm acolo, doi oameni obișnuiți care comandă un desert.

— Avea obiceiul să vorbească despre asta. La telefon, noaptea, mai ales prin decembrie. O terminase cu drogurile, cel puțin așa cred, dar era încă... nu era pe deplin fericit. Pe de altă parte, nimeni nu e. Pe deplin fericit. Cum am putea fi?

— Da, dar îți vorbea despre restaurantul McDonald's?

— Da. Mă întreba: „Știi locul ăla?” Dac-ar fi să mă sinucid, cu siguranță acela ar fi locul în care aș face-o. Uită-te numai la locul ăla!

Nu spun nimic. De undeva, din restaurant, aud clinchetul lingurițelor care se agită în ceștile de cafea. Murmurul melancolic al conversației altor oameni.

— Asta e. În momentul în care nu a apărut la serviciu, am fugit către restaurantul ăla. Știam. Știam că o să fie acolo.

Din radioul lui Maurice, aflat în bucătărie, se aud primele măsuri ale melodiei *Mr. Tambourine Man*.

— Hei, zice Naomi, e Bob Dylan, nu-i așa? Îți place asta?

— Nu, îmi place Dylan din anii '70 și cel de după 1990.

— Asta-i o tâmpenie.

Ridic din umeri. Ascultăm un minut. Cântecele continuă. Ea mușcă puțin din roșie.

— Și... zi așa, sprâncenele?

— Da.

Probabil că nu-i adevărat.

Sunt aproape sigur că femeia asta mă minte, îndreptându-mă pe căi greșite din motive pe care rămâne să le descopăr.

Din tot ceea ce am aflat până acum, ideea ca Peter Zell să fi luat vreodată droguri tari – asta ca să nu mai menționăm că ar fi trebuit să le caute și apoi să le cumpere, deși sunt foarte rare, extrem de scumpe, iar pedepsele pentru asemenea achiziții sunt foarte severe în legislația post-Maia – avea o probabilitate de unu la un milion. Pe de altă parte, nu-i așa că și probabilitatea aceea de unu la un milion trebuie să se mai adevărească din când în când? Toată lumea spune asta. Statisticienii în talk-show-urile de televiziune, savanții care apar în fața Congresului, toți încearcă să explice, disperați, să găsească vreo noimă pentru lucrurile care ni se întâmplă. Da, șansele erau extrem de mici. Din punct de vedere statistic, erau aproape de zero. Dar improbabilitatea mare a unui anumit eveniment nu mai are nicio importanță în momentul când evenimentul respectiv chiar se întâmplă.

În orice caz, nu cred că mințea. Nu știu de ce. Închid ochii și mi-o pot imagina cum vorbește cu mine, cu ochii ei triști privindu-mă fix și apoi cu privirea coborând spre propriile-mi mâini, cu gura închisă, având o expresie tristă, și nu știu din ce motiv cu totul irațional presupun că-mi spunea adevărul.

Chestiunea folosirii morfinei de către Peter Zell mi se învâрте în minte pe o elipsă, rotindu-se în jurul unei informații cu totul noi: preocuparea lui Zell pentru restaurantul McDonald's ca loc ideal pentru o sinucidere. Așadar, detectiv Palace? A fost asasinat, iar criminalul l-a lăsat ca să

fie găsit – ce coincidență! – exact în locul în care spunea că s-ar fi sinucis. Care sunt șansele să se întâmple *asta*?

Ninge altfel acum, fulgii mari cad încet, aproape unul câte unul, fiecare dintre ei adăugându-și greutatea la troienele care s-au depus deja în parcare.

— Te simți bine, Hank? mă întreabă Ruth-Ann, strecurându-și hârtiile de o sută pe care i le lăsasem pe masă în buzunarul șorțului, fără să se uite la ele.

— Nu știu, zic eu clătinând încet din cap, după care privesc pe fereastră și îmi ridic ceașca de cafea pentru o ultimă sorbitură. Simt că nu sunt făcut pentru vremurile astea.

— Știu și eu ce să zic, puștiule? îmi spune ea. Eu cred că e posibil să fii singurul om care a fost făcut pentru vremurile astea.

Mă trezesc la patru dimineața din cauza unui vis obscur, cu ceasuri și clepsidre și cu automate de joc, dar nu pot să adorm la loc, fiindcă deodată îmi dau seama că am descoperit ceva, că am ajuns la o concluzie. În sfârșit am *ceva*.

Îmi pun pe mine sacoul și pantalonii, îmi fac o cafea și îmi bag pistolul semiautomat în tocul de sub braț.

Cuvintele mi se învârtesc în cap, urmând încet o traiectorie eliptică: „oare ce șanse ar fi?”

O să am o mulțime de treabă imediat ce răsare soarele. Trebuie să-l sun pe Wilentz. Trebuie să mă duc pe Hazen Drive.

Mă uit la lună: e plină, luminoasă și rece și aștept să răsară soarele.

— Bună dimineața. Aș dori, vă rog, să-mi analizați o probă.

— Da. Păi... cam cu asta ne ocupăm noi aici. Lasă-mă o secundă, bine?

— Aș vrea să vă ocupați de ea chiar acum.

— Păi n-am zis să mă lași o secundă?!

Acesta e asistentul asistentului despre care mă prevenise Fenton, tipul care se ocupă acum de laboratorul de pe Hazen Drive. E tânăr, ciufulit și a întârziat la lucru. Mă privește de parcă n-ar mai fi văzut niciodată un polițist în viața lui. Merge împiedicat către birou și face un gest vag, indicându-mi un șir de scaune portocalii de plastic, dar îl refuz.

— Am nevoie de astea imediat.

— Băi, frate! *Lasă-mă* naibii o secundă.

Ține în mână o pungă cu gogoși al cărei fund e pătat de grăsime și, după privirea tulbure și obrajii nebărbieriți, bănuiesc că e tare mahmur.

— Mă scuzați?

— Nici n-am intrat bine pe ușă. E abia zece dimineața.

— E zece patruzeci și cinci. Iar eu aștept de la nouă.

— Da, bine, poate n-ai aflat, se apropie sfârșitul lumii.

— Da, îi zic. Am auzit.

În seara asta se împlinește o săptămână de când a fost ucis Peter Zell și, în sfârșit, am și eu o pistă. Una singură. O idee. Ciocănesc ușor cu degetele în biroul toxicologului,

în timp ce el, gâfâind cu gura deschisă, se așază cu greutate pe un scaun cu rotile. Abia după aceea pun proba pe birou. O eprubetă cu sânge roșu-închis, extras din inima lui Peter Zell, pe care am scos-o astăzi din frigiderul meu și am sigilat-o în cutia etanșă pe care o folosesc de obicei pentru prânz.

— Hai, frate! Asta nu e marcată, zice ridicând eprubeta ca s-o privească în lumina palidă a becului cu halogen. N-are nici etichetă, nici dată. Ar putea fi sirop de ciocolată înăuntru.

— Da, dar nu e.

— Nu așa e *procedura*!

— Tocmai se apropie sfârșitul lumii, îi zic eu, iar el mă privește acru.

— Trebuie să aibă etichetă și cineva trebuie să ceară analiza. Cine a cerut-o?

— Fenton, îi răspund.

— Serios?

Coboară mâna în care ține eprubeta, își îngustează ochii cu pleoapele inflamate, se scarpină în cap, ceea ce face ca pe birou să se reverse o ploaie de mătreață.

— Da, sigur, zic eu. M-a prevenit că în locul ăsta e o debandadă totală. Că hârtiile se pierd mai mereu.

Merg la risc. Sunt conștient de asta, dar nu mă pot abține. Tipul mă privește puțin înfricoșat, sau cel puțin așa mi se pare, și asta mă face să-mi dau seama că țin pumnii încheștați și scrâșnesc din dinți. Trebuie neapărat să știu dacă în sânge există urme de morfină. Trebuie să știu dacă Naomi Eddes îmi spune adevărul. Eu cred că da, dar trebuie să știu.

— Te rog, prietene, îi spun încetișor. Analizează, te rog, sângele ăsta. Fă-o pur și simplu.

— Frate! mă abordează un bărbat cu ochelari și cu barbă, între două vârste, în timp ce merg de la garajul de pe strada școlii către sediul poliției, gândindu-mă la toate posibilitățile și încercând să stabilesc cronologia crimei. Ai auzit veștile cele bune?

— Da, îi zic eu zâmbind politicoș. Sigur că le-am auzit, mulțumesc.

Trebuie să intru în sediu și să le spun colegilor ce am descoperit pentru a putea schița un plan de acțiune. Mai întâi însă trebuie să mă opresc pe la biroul lui Wilentz, ca să obțin rezultatele căutării pentru care l-am sunat azi-dimineață, la 8.45. Sfântul bărbos nu se lasă însă, iar când mă uit mai bine văd că în dimineața asta au revenit în forță, o gașcă compactă de fanatici îmbrăcați în haine lungi și negre, zâmbindu-le tuturor trecătorilor și împărțindu-și fluturașii colorați.

— Să nu-ți fie frică, îmi zice o femeie ștearsă care apare brusc în fața mea și-mi aruncă o privire ușor sașie, în timp ce eu remarc faptul că pe dinți are mici pete de ruj.

Și ceilalți sunt îmbrăcați oarecum similar, trei femei și doi bărbați, toți debordând de vervă religioasă și ținând fluturași în mâinile înmănușate.

— Mulțumesc, îi zic fără să mai zâmbesc. Mulțumesc foarte mult.

Ăștia nu sunt evrei, fiindcă ăia au pălării. Și nu-s nici Martorii lui Iehova, pentru că ei nu spun niciodată nimic, ci se mulțumesc să stea în calea ta și să-ți întindă materialele

lor de propagandă. Indiferent cine ar fi însă, eu mă comport ca de obicei, adică pun capul în pământ și încerc să nu mă las oprit.

— Să nu-ți fie frică, zice din nou prima femeie, iar ceilalți, din spatele ei, se aranjează într-un fel de semicerc, blocându-mi înaintarea ca într-o schemă elaborată de hochei. Dau un pas înapoi, mă împiedic și aproape că mă prăbușesc pe spate.

— Nu mi-e frică deloc. Vă mulțumesc totuși foarte mult.

— Nu ai dreptul să refuzi adevărul, murmură femeia, îndesându-mi broșura în mână.

Privesc hârtiile doar pentru a putea evita ochii ei împăienjeniți de fanatism și citesc literele groase și roșii: „AJUNGE DOAR SĂ TE ROGI“ scrie în partea de sus a copertei și același lucru apare în partea de jos: „AJUNGE DOAR SĂ TE ROGI“.

— Citește-o, spune o altă doamnă, o femeie de culoare mică și robustă care poartă o eșarfă galben-lămâie și o broșă de argint. Oriunde mă uit, văd o haină lungă și un zâmbet larg. Deschid broșura și ochii îmi cad pe o listă, unde la primul punct scrie așa:

• DACĂ ORBIREA UNUI OM POATE FI VINDECATĂ DE RUGĂCIUNILE A ZECE OAMENI, CATASTROFA OMENIRII POATE FI EVITATĂ PRIN RUGĂCIUNILE UNUI MILION.

Nu prea sunt de acord cu afirmația asta, dar mă prefac că o analizez. Dacă am fi destui cei care am renunța la răutate și am îngenunchea în lumina iubirii de Dumnezeu,

insistă broșura, atunci mingea de foc s-ar abate din drum și ar trece inofensiv pe deasupra orizontului. E un gând drăguț. Dar eu nu-mi doresc decât să ajung la birou.

Împăturesc broșura și i-o întind înapoi femeii cu ochi de liliac și cu pete de ruj pe dinți.

— Nu, mulțumesc.

— Păstrează-o, insistă ea blând, dar ferm.

Ceilalți îmi spun în cor:

— Citește-o!

— Aș vrea să vă întreb, dacă-mi dați voie, domnule, îmi spune femeia cu eșarfa de culoarea lămâii, sunteți un om al dreptei credințe?

— Nu, părinții mei au fost.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze. Și undesunt părinții dumneavoastră acum?

— Au murit, îi zic sec. Au fost asasinați. Acum aș vrea însă să vă rog să mă scuzați.

— Lăsați-l în pace, șacali ordinari, bubuie o voce din spatele meu.

Când mă întorc, îmi văd salvatorul: detectivul McGully, cu o sticlă deschisă de bere într-o mână și o țigară de foi atârându-i în colțul gurii.

— Dacă vreți să vă rugați la cineva, rugați-vă de Bruce Willis să mai facă o dată figura aia din *Armageddon*.

McGully mă salută cu o înclinare a capului, după care ridică degetul mijlociu și îl arată drept-credincioșilor.

— Hulește acum, păcătosule, dar răutatea îți va fi pe-depsită, zice sfânta cu pete de ruj pe dinți către ofițerul McGully, dându-se înapoi și lăsând să cadă din buzunarul hainei ei lungi o broșură care flutură, aterizând pe trotuar. O să înfrunți întunericul, tinere.

— Știi ceva? zice McGully, dându-mi mie berea și punându-și mâinile căuș în jurul gurii. Asta o să ți se întâmple și ție.

— E un procent.

— Ce e un procent?

— Numărul, zic eu. E 12,375 *la sută*.

Mă plimb prin birou, ținând sub braț cutia de pantofi a lui Peter Zell, ca pe o minge de fotbal. În ea se află o mulțime de date și informații despre asteroid, numere încercuite sau subliniate de câte două ori. Le-o arăt colegilor mei, explicându-le ce pistă am descoperit sau, de fapt, ce pistă cred că am descoperit. McGully mă privește încruntat, răsturnat pe spate în scaunul său, rotindu-și sticla goală de bere între palme. Culverson e și el la biroul lui, îmbrăcat într-un costum argintiu-lucitor; soarbe cafea dintr-o cană și se gândește. Andreas, în colțul lui întunecat, stă cu capul pe birou, cu ochii închiși și doarme. Țștia suntem toți cei de la criminalistică.

Când Maia s-a arătat prima dată, când au observat-o pentru întâia oară și au început să-i deseneze traiectoria, Peter a început și el să urmărească toate știrile.

— Peter e spânzuratul tău?

— Victima, da.

Iau primul articol de la Associated Press, de pe 2 aprilie, cel care se încheia cu estimarea probabilității de impact ca fiind una la două milioane o sută douăzeci și opt de mii, pe care i-l dau lui Culverson.

— Și aici e altul, datat cu câteva zile mai târziu.

Scot o altă foaie de hârtie, care are găuri de îndosarieră, și încep să citesc de acolo:

— „Deși obiectul pare să fie destul de mare, cu un diametru estimat de șase kilometri și un sfert, astronomii au calculat că probabilitatea de a intra în coliziune cu Pământul este doar cu puțin diferită de zero – ceea ce dr. Kathy Goldstone, profesor de astrofizică la Universitatea din Arizona, numește o probabilitate care iese doar cu puțin din zona în care poate fi neglijată.“ Iar Zell al nostru a reținut și numărul ăsta – șase și un sfert – pe care l-a subliniat de două ori.

Scot încă o bucată de hârtie, și apoi alta, arătându-le cum Zell a ținut evidența tuturor datelor despre traiectoria, densitatea și compoziția asteroidului. În cutia lui se mai află și articole despre felul în care Maia provoacă schimbări ale societății – legi noi, schimbarea peisajului economic –, iar el analizează și aceste cifre, făcându-și însemnări pe spatele articolelor, mângălind tot felul de calcule – coloane lungi de date, unele marcate cu semne de exclamare – pe care le adună cu răbdare într-o matrice cuprinzătoare.

— Ce nenorocit! zice Culverson deodată.

— De ce e nenorocit? sare McGully. De ce?

— Vedeți... deci... încep eu.

Culverson îmi iar vorbește din gură și zice foarte clar:

— Probabilitatea ridicată a morții în urma unei catastrofe globale a devenit mai mare decât riscul de deces în urma unui incident cu drogurile.

— Da, îi zic, da, așa e.

— Ce e așa? urlă McGully.

— Spânzuratul lui Palace făcea o analiză de risc.

Radiez. Culverson dă aprobator din cap, iar eu pun capacul la loc pe cutie. E deja 11.30, se încheie schimbul, iar din vestiarul aflat la doar două uși depărtare putem

auzi un zgomot asemănător celui dintr-o clasă în care n-a sosit încă profesorul, provenind de la ofițerii de patrulare și Periuțele care se schimbă. Se hârjonesc unii cu alții, se înjură de mama focului, bând din cutiile înguste cu băuturi energizante, unii dintre ei fixându-și vestele antiglonț. Sunt gata să iasă pe străzi și să amenințe cu arma jefuitorii, sunt gata să umple celula bețivilor.

— Eu cred că Zell a luat foarte devreme hotărârea ca, dacă șansele de impact cresc peste o anumită probabilitate matematică, să încerce ceva periculos și ilegal, o chestie care a fost mereu prea riscantă ca să și-o permită. Până acum.

La începutul lunii iunie, probabilitatea a depășit această limită, iar Zell s-a îndreptat spre casa vechiului său prieten, J.T. Toussaint, care știe întotdeauna cum să facă rost de ceva, și împreună au început să se drogheze.

Dar după aceea, la sfârșitul lunii octombrie, Zell a avut o reacție adversă, ori și-a schimbat părerea, sau poate că n-a mai avut droguri. Așa a ajuns în sevraj.

În acest punct, McGully ridică încet o mână, afișează o mină sarcastică, ca un adolescent teribilist care încearcă să-l încurce pe profesorul de matematică.

— A, da, domnu' detectiv? Scuzați-mă, dar în ce fel ajută povestea asta ipoteza că avem de-a face cu o crimă?

— Nu știu deocamdată, dar asta e ceea ce mi-ar plăcea să aflu.

— Bine, în regulă! zice pocnindu-și palmele și ridicându-se de la birou. Haideți deci să mergem la tipul ăla, la Toussaint acasă, și să-l arestăm pe nenorocit.

Mă întorc de la Culverson spre McGully, cu inima bătându-mi cam tare.

— Așa crezi?

— Bineînțeles. La naiba, așa cred.

De fapt, pare de-a dreptul încântat de această perspectivă, ceea ce-mi aduce aminte de McConnell și de întrebarea ei aproape filozofică: „*De câte ori o să mai am ocazia să strig: «Stai pe loc, jogodie!»?*”

— Dar nu avem niciun motiv, protestez eu, întorcându-mă din nou către Culverson, sperând că el va obiecta la obiecția mea, sperând să-l aud că spune: „Ba da, bineînțeles că ai, băiete”, doar că el rămâne tăcut în colțul lui, meditând.

— Nu avem motiv? mă imită McGully. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, l-ai încolțit. Tipul ăsta îi procura lui Zell al tău substanțe interzise, ceea ce înseamnă că le distribuia. Merge deci automat la pușcărie, SSPI, secțiunea 9, nu-i așa, barosane? Apoi a mințit un ofițer de poliție în timpul anchetei. Aceeași chestie... Secțiunea... să-mi bag picioarele dacă știu...

— Păi, eu *cred* că a făcut lucrurile astea, dar nu *știu*.

Fac apel la Culverson, adultul din încăpere.

— Probabil că am putea obține un mandat? Să percheziționăm casa?

— Un mandat? zice McGully și își ridică mâinile, implorând întreaga încăpere, cerurile și silueta nedefinită a detectivului Andreas, care și-a deschis ochii îndeajuns de mult ca să se holbeze la ceva de pe biroul său.

— Stai, stai așa. Știi ceva? Zici că are o mașină cu ulei? A recunoscut, nu-i așa?

— Da, și ce-i cu asta?

— Și ce-i cu asta? mă întreabă McGully rânjind larg, cu mâinile ridicate în felul în care o fac fotbaliștii atunci când marchează. Tocmai au fost adăugate trei chestii noi

la Titlul XVIII, în secțiunea „Resurse naturale, management și raționalizare“.

Sare peste birou și începe să răsfoiască dosarul mare și gros, cu steagul american pe copertă.

— Abia a ieșit de sub tipar, *mis amigos*. Dacă presupunem că tipul tău își alimentează camioneta cu ulei pentru cartofi prăjiți, atunci vehiculul este o violare flagrantă a legii.

— Nu poți să-l arestezi pentru că a violat retroactiv o lege nouă, zic eu și clatin din cap.

— O, desigur, agent Ness¹, cât de nobil din partea ta. Îmi arată ambele degete mijlocii și își scoate și limba la mine, ca să fie sigur că i-am prins mesajul.

— Mai ai însă o problemă, zice Culverson. Știu ce are de gând să zică și sunt pregătit. De fapt, cred că mă simt puțin nerăbdător. Mi-ai spus ieri că Toussaint are un cazier incredibil de imaculat. E un tip muncitor, care își vede de treaba lui. Cu excepția faptului că Zell a reluat legăturile cu el, fără ca asta să-i fi trecut prin cap lui Toussaint, de ce ar fi mers tocmai la el pentru droguri?

— Excelentă întrebare, domnule, zic eu strălucind de fericire. Uite!

Îi arăt foaia de hârtie pe care am luat-o de la Wilentz în drum spre birou, cea care conține cazierul tatălui lui Toussaint. Fiindcă asta mi-am amintit atunci, asta e ceea ce am găsit printre notițele mele ieri: m-a intrigat ceva în felul în care J.T. mi-a vorbit despre tatăl lui: „Era artist?“, „Da, printre alte lucruri“. Mă uit la Culverson cum citește

¹ Aluzie la Elliott Ness, celebru polițist american care a rămas în istorie prin caracterul său incoruptibil în timpul luptei împotriva crimei organizate din Chicago, în vremea prohibiției (n.t.).

cu atenție raportul. Roger Toussaint, zis Rooster Toussaint, zis Marcus Kilroy, zis Toots Keurig. Deținere de droguri. Deținere cu intenție de distribuție. Deținere cu intenție de distribuție. Deținere de droguri. Viol asupra unui minor. Deținere de droguri.

Deci, când Peter Zell a hotărât să înceapă să consume substanțe interzise – atunci când șansele de impact l-au făcut să ia decizia asta – și-a adus aminte de vechiul său prieten, tocmai fiindcă tatăl acestuia era traficant de droguri.

În cele din urmă, Culverson dă aprobator din cap și se ridică încetișor de pe scaun. McGully țâșnește în picioare, iar inima mea o ia la galop.

— Bine atunci, zice Culverson. Hai să mergem.

Dau hotărât din cap, după care urmează o mică ezitare, dar pe urmă pornim toți trei către ușă în același timp, trei polițiști care intră în acțiune, pipăindu-și tocurele armelor de la subraț și aruncându-și pe ei hainele. Simt un fior de nerăbdare și de bucurie atât de puternic încât aproape că se transformă în opusul său, într-un fel de teamă. Acesta e momentul pe care mi l-am imaginat toată viața, trei detectivi de poliție pregătiți să intre în acțiune, pășind hotărâți să-și rezolve cazul, lăsându-se purtați de adrenalina care începe să curgă în valuri.

McGully se oprește pe la Andreas în drumul lui către ușă:

— Vii și tu, frumoaso?

Dar ultimul dintre detectivii biroului nostru nu are de gând să meargă nicăieri. Parcă a înghețat pe scaunul lui, cu o ceașcă de cafea pe jumătate goală lângă cot, cu părul în neorânduială, privind lung la o broșură de pe birou: „AJUNGE DOAR SĂ TE ROGI.“

— Haide, prietene, încearcă McGully să-l mobilizeze, luându-i broșura mototolită din fața ochilor. Tipul cel nou mi-a făcut rost de un ticălos.

— Haide, zice și Culverson, ceea ce mă face și pe mine să insist.

— Haide!

Andreas se întoarce un pic și murmură ceva.

— Poftim? zic eu.

— Și dacă au dreptate? întreabă Andreas. Ă... ăștia, spune el și arată către broșură, iar eu simt că nu mai rezist.

— Nu au dreptate, îi răspund eu așezându-i o mână fermă pe umăr. Ce-ar fi să nu ne mai gândim la asta acum?

— Să nu ne mai gândim? mă întreabă Andreas, privindu-mă cu ochii cât cepele și cu o înfățișare jalnică. Să nu ne mai *gândim* la asta?

Cu o lovitură iute îi răstorn ceașca de cafea pe birou, iar lichidul maroniu și rece se împrășteie peste tot, acoperind broșura, inundându-i scrumiera, hârtiile și tastatura computerului.

— Hei! zice el uimit, îndepărtându-se de birou și întorcându-se spre mine. Hei!

— Știi ce fac acum? Chiar în momentul ăsta? îl întreb eu privind lichidul maroniu cum se scurge către marginea biroului. Mă gândesc „O, nu! Cafeaua se va vărsa pe covor! Sunt atât de îngrijorat!” Hai să nu mai facem nimic și doar să vorbim despre asta.

În momentul acela, cafeaua chiar se revarsă peste marginea biroului, scurgându-se peste pantofii lui Andreas și începând să formeze o baltă sub birou.

— O, ia te uită! zic eu. S-a întâmplat oricum.

Nimic nu părea să se fi schimbat.

Cușca câinelui, gardul viu neîngrijit și stejarul, scara sprijinită de streășină. E acolo până și câinele ăla mic și alb, Houdini, care se învârte neliniștit pe la picioarele scării, în timp ce J.T. Toussaint este pe acoperiș, unde își repară țițele, aplecat asupra lucrului său și purtând aceeași salopetă maro și aceiași bocanci grei. Sunetul cauciucurilor pe pietrișul din fața casei îi atrage atenția și, pentru o clipă, mi se pare că citesc pe fața lui expresia unui animal surprins în bârlog de sosirea unei cete de vânători.

Ies primul din mașină, îmi îndrept spatele și-mi netezesc haina, apoi cu o mână încerc să-mi apăr ochii de soarele de iarnă, iar pe cealaltă o ridic, cu palma deschisă, în semn de salut.

— Bună dimineața, domnule Toussaint, zic eu. Aș mai avea vreo două întrebări pentru dumneavoastră.

— Poftim? zice el, apoi se ridică, găsindu-și echilibrul și stând în picioare pe acoperiș.

Soarele îi este chiar în spate, ceea ce face să mi se pară că Toussaint are o aură bizară. Aud și celelalte portiere cum se închid în urma mea, McGully și Culverson ies și ei din mașină, iar Toussaint se dezechilibrează și face un pas pe acoperiș, împiedicându-se. Ridică mâinile ca să se echilibreze și în momentul acela îl aud pe McGully strigând: „Pistol!“, iar eu mă întorc și-i răspund:

— Ce? Nu, e doar un pistol de lipit.

McGully și Culverson au însă deja pistoalele în mâini, revolvere de serviciu, SIG Sauer P229.

— Nu mișca, nenorocitul, urlă McGully, dar Toussaint nu poate rămâne nemișcat, fiindcă bocancii și-au pierdut

aderența la acoperișul alunecos și-și pierde echilibrul, fluturând zadarnic din mâini, cu ochii măriți de groază.

McGully continuă să strige, iar eu țip, la rândul meu: „Nu, nu!”, întorcându-mi capul când spre unul, când spre celălalt, fiindcă nu vreau să moară. Vreau să-i aflu povestea.

Toussaint se întoarce pe călcâie, încearcă să se retragă către capătul scării, McGully trage cu pistolul, sfărâmă o cărămidă albă din coșul aflat la o distanță bunișoară, iar Toussaint se întoarce și cade de pe casă, ajungând pe iarbă.

— Casa asta miroase a rahat de câine.

— Hai să ne concentrăm pe dovezile materiale, detectiv McGully.

— Bine, dar e adevărat totuși, nu-i așa? Pute al dracului aici.

— Ei, haide.

J.T. Toussaint începe să spună ceva sau poate că doar geme, dar McGully îi zice să tacă, așa că se conformează. Zace pe podeaua din sufragerie, corpul lui uriaș fiind întins pe covorul murdar, cu fața îngropată în țesătura aspră, sângerând dintr-o tăietură de pe frunte pe care a căpătat-o când a lovit în cădere streășina casei. McGully i s-a așezat în spinare și fumează un trabuc. Culverson stă mai retras, în fața șemineului, iar eu mă plimb prin încăpere. Toată lumea mă așteaptă, fiindcă e reprezentația mea.

— Bun. Haide... haide să mai vorbim puțin, zic eu și exact în momentul acela corpul îmi e electrocutat de un frison prelung, care alungă ultimele rămășițe ale adrenalinei provocate de focurile de armă și de goana prin zăpada murdară.

Calm, Palace. Ușurel.

— Domnule Toussaint, se pare că ultima dată când am discutat ați omis câteva detalii despre relația dumneavoastră cu Peter Zell.

— Da, zice McGully curtenitor, așezându-se în așa fel încât toată greutatea corpului său să apese asupra spatelui lui Toussaint. Rahatule!

— McGully, murmur eu, încercând să sugerez *s-o lase mai ușor*, fără să o spun direct de față cu suspectul, însă el mă privește și apoi își dă ochii peste cap.

— Da, ne drogăm, zice Toussaint. În regulă? Ne făceam și noi de cap. Eu și cu Petey ne-am drogat de vreo câteva ori.

— De câteva ori, zic eu.

— Da. E în regulă?

— Dar de ce m-ai mințit, J.T.? întreb eu încetișor.

— Da, chiar așa, de ce te-a mințit? întreabă și McGully, privindu-mă fix. Fiindcă ești polițist, măi găgăuță.

Culverson scoate un zgomot amuzat din locul în care stă, lângă șemineu. Îmi doresc să fiu singur cu J.T., să fiu într-o cameră doar cu el ca să-i pot afla toată povestea. Să fim doi oameni care vorbesc pur și simplu.

Toussaint privește în sus la mine, având corpul încă imobilizat de greutatea lui McGully.

— Tu ai venit aici, tu crezi că tipul a fost ucis.

— Eu am zis că a fost o sinucidere.

— Da, dar vezi, asta e partea în care minți tu, îmi răspunde el. Nimeni nu investighează sinuciderile. Iar acum, cu atât mai puțin.

Culverson scoate din nou zgomotul acela amuzat, iar eu privesc spre fața lui împietrită, care pare să-mi spună că „tipul are dreptate”. McGully scutură o bucată mare de scrum pe covorul suspectului.

Toussaint îi ignoră pe amândoi și continuă să mă privească, continuă să vorbească.

— Vii aici în căutarea unui criminal, eu îți spun că Pete și cu mine luam niște nenorocite de pastile împotriva durerii, iar tu tragi concluzia că eu sunt cel care l-a ucis, nu-i așa?

— Nu neapărat.

Pastile, mă gândesc. Drajeuri dintr-o folie. Capsule mici și colorate, cu înveliș lucios, care stau într-o palmă transpirată. Încerc să-mi imaginez scena, să-l văd pe agentul meu de asigurări, cu toate detaliile sordide ale abuzului și adicției.

— J.T., încep eu.

— Nu mai contează, zice el. Oricum sunt mort, într-un fel sau în altul.

— Îhî, îngână McGully cu voioșie, dar eu îi fac semn să tacă.

Eu îl cred pe Toussaint. Chiar îl cred. Mă rog, o parte din mine îl crede cu adevărat. M-a mințit din același motiv pentru care Victor France și-a pierdut ore prețioase adulmecând pe lângă Manchester Road ca să-mi obțină informațiile de care aveam nevoie – fiindcă orice cap de acuzare este astăzi foarte serios. Fiecare sentință e o condamnare la moarte. Dacă mi-ar fi explicat adevărata relație pe care o avea cu Peter Zell, ar fi mers la închisoare pentru totdeauna. Cu toate acestea însă, deocamdată nu există un motiv pentru a presupune că el e ucigașul.

— McGully, lasă-l să se ridice.

— Poftim? mi-o taie McGully cu asprime. În niciun caz.

Instinctiv, ne uităm amândoi spre Culverson; toți avem același grad, dar, cumva, el e adultul dintre noi toți.

Culverson îi face un semn discret. McGully se uită urât la el și se ridică în felul în care o fac gorilele din junglă, după care, în drum spre canapeaua desfundată, îl calcă pe Toussaint pe degetele de la o mână. Toussaint se ridică cu greutate în genunchi, iar Culverson îi spune încetișor: „Atât, ajunge“, așa că sunt și eu nevoit să mă așez în genunchi în fața lui ca să-l pot privi în ochi. Mă chinui să pun în voce un strop de bunătate, încercând să vorbesc în felul în care o făcea odinioară mama.

— Spune-mi și restul.

Tăcere lungă.

— Păi asta e un... începe McGully, dar eu ridic o mână și-l opresc, fără să-mi desprind privirea de cea a suspectului.

— Vă rog, domnule, zic eu calm. Vreau să știu doar adevărul, domnule Toussaint.

— Nu l-am ucis eu.

— Știu asta, îi zic și chiar sunt convins de vorbele mele.

În acest moment, după ce l-am privit în ochi, cred cu tărie că nu el l-a ucis.

— Vreau doar să știu adevărul. Ați pomenit de pastile. De unde făceați rost de ele?

— Nu eu le găseam, zice repede Toussaint privindu-mă cu oarecare uimire. Peter le aducea de undeva.

— Poftim?

— Pe Dumnezeuul meu, zice el, fiindcă îmi citește scepticismul în ochi.

Suntem încă pe podea, în genunchi, unul în fața celuilalt, ca doi fanatici religioși care fac penitență.

— Să moreu, insistă Toussaint. Tipul a apărut în pragul casei mele cu două flacoane de pastile MS Contin¹, șaizeci de miligrame pastila, o sută de pastile în fiecare flacon. Mi-a spus că ar vrea să ia drogurile într-un fel „sigur și eficient“.

— Chiar așa a zis? pufnește McGully, lungit pe sofa, cu pistolul îndreptat spre Toussaint.

— Da.

— Uită-te la mine, îi cer eu. Spune-mi ce s-a întâmplat după aceea.

— I-am zis că da, dar că vreau să le împărțim.

Privește în sus, apoi în jurul lui, cu ochii îngustați scăpărând de nervi, mândrie și sentimentul înfrângerii.

— Păi ce dracu' era să fac? Am muncit toată viața, în fiecare zi de când m-am lăsat de liceu. Și asta pentru simplul motiv că bătrânul meu era un rahat și nu mi-l doream în chip de tată.

Silueta masivă a lui J.T. Toussaint se cutremură puternic atunci când rostește vorbele astea.

— Și după aceea, așa, pe nepusă masă, porcăria astă-laltă. Cică vine un asteroid, nimeni nu mai construiește nimic, cariera se închide și brusc, pur și simplu, nu mai am slujbă, perspective, nimic altceva de făcut decât să aștept să mor. Două zile mai târziu, Peter Zell apare în pragul casei mele cu o grămadă de droguri. *Voi* ce-ați fi făcut?

Mă uit la el cum tremură așezat în genunchi, cu capul aplecat către covorul murdar. Privesc apoi spre Culverson, care nu s-a mișcat din fața șemineului și acum clatină cu tristețe din cap. Sesizez un sunet ușor și foarte ascuțit, ceea

¹ Sulfat de morfină, legal în SUA doar pe bază de rețetă (n.t.).

ce mă face să privesc spre McGully, care e încă pe sofa, cu pistolul în poală, prefăcându-se că interpretează un cântec la vioară.

— În regulă, J.T., zic eu. Și apoi ce s-a mai întâmplat?

Nu i-a fost prea greu lui J.T. Toussaint să-l ajute pe Peter să înghită sulfatul de morfină într-un fel sigur și eficient, să calculeze viteza de absorbție intestinală și să măsoare rația necesară unui dozaj care să reducă pericolul unei supradoze. Îl văzuse pe tatăl său făcând-o de un milion de ori, cu un milion de pastile diferite: cojești învelișul de deasupra, strivești tableta, o cântărești și o așezi sub limbă. Când se terminau, Peter făcea rost de altele.

— Și nu ți-a spus niciodată de unde le are?

— Nu.

Face o pauză, ezită o jumătate de secundă, iar eu mă holbez în ochii lui.

— Serios, omule! Toate astea s-au întâmplat până prin octombrie. Nu știu de unde făcea rost de ele, dar în momentul acela s-au terminat.

După ce a trecut luna octombrie, îmi spune Toussaint, au continuat să se mai întâlnească, au început să meargă să vadă *Distant Pale Glimmers*, atunci când a început serialul, au mai băut câte o bere din când în când, după serviciu. Mă gândesc la toate astea, încercând să pun la locul lor toate detaliile noi, să-mi dau seama care din ele ar putea fi adevărate.

— Și luna trecută, pe seară?

— Ce?

— Ce s-a întâmplat luna trecută?

— Exact ce ți-am spus. Am fost la film, am băut vreo două beri, iar eu l-am lăsat acolo.

— Și ești sigur de asta? zic eu încetișor, aproape tandru. Ești sigur că asta e toată povestea?

Liniște. Mă privește o clipă și e gata să spună ceva, îi simt mintea cum lucrează dincolo de masca de piatră pe care o afișează pe față. Ar vrea să-mi mai spună ceva.

— McGully, zic eu. Care mai e acum pedeapsa pentru violarea regimului autovehiculelor?

— Moartea, zice McGully, iar ochii lui Toussaint se măresc de groază.

Dau din cap, prefăcându-mă mirat.

— Haide, colega! zic eu. Chiar așa?

— Să fim discreți, mă îndeamnă Culverson.

— Bine, zic eu privind la Toussaint. Bine. Deci, uite cum e, o să te luăm la secție. Nu avem ce face. Dar o să mă asigur eu că nu vei face decât două săptămâni pentru modificarea mașinii.

Mă ridic, întind mâinile către el și-l trag în sus. O lună cel mult, o să fie floare la ureche.

— Sau am putea să-l împușcăm chiar acum, spune brusc McGully.

— McGully...

Îmi întorc fața de la Toussaint numai o secundă, uitându-mă spre Culverson, în încercarea de a-l convinge să-l determine pe McGully să înceteze cu prostiile, iar când privesc din nou către J.T., îl văd că e în mișcare, sărind în sus ca o rachetă și izbindu-mă cu capul în piept. Am simțit lovitura ca de ciocan a corpului său imens. Cad pe spate și-i văd pe McGully cum țâșnește în picioare și pe Culverson cum se năpustește cu pistolul în mână. Toussaint ține în mână sa uriașă macheta aceea a primăriei din New Hampshire. Culverson a întins de-acum brațul în care are

pistolul, dar nu poate să tragă, și nici McGully, fiindcă Toussaint e deasupra mea, încercând să-mi înfigă în ochi țepușa aurie de pe cupola modelului. Totul devine negru.

— Nenorocitul dracului, zice McGully.

Toussaint îmi dă drumul, îl aud năpustindu-se spre ușă și strig „Nu!“, cu sângele țâșnindu-mi de pe față, cu mâinile deasupra ochilor. Strig din nou: „Nu trageți!“, dar e prea târziu, se aud împușcături peste tot. În ciuda orbirii mele temporare, prind o serie de sclipiri despre care știu că sunt gloanțele celor doi colegi. Îl aud pe Toussaint tipând și apoi căzând.

Houdini latră frenetic din ușa bucătăriei, mârâie și urlă de durere și uimire.

„Scuzați-mă, dar în ce fel ajută povestea asta ipoteza că avem de-a face cu o crimă?“

Cuvintele astea îmi revin cu amărăciune în minte care pare golită de orice fel de gânduri, în timp ce stau îndurerat pe patul de spital. E întrebarea sarcastică a lui McGully, pe care mi-a adresat-o la secție, înainte de a merge acolo.

J.T. Toussaint e mort. McGully l-a împușcat de trei ori, Culverson o singură dată; a murit cu mult înainte de a ajunge la Spitalul Concord.

Sufăr ca naiba. Fața mă doare foarte tare. Poate că Toussaint s-a repezit la mine cu scrumiera aia și a încercat să mă spintece pentru că-l ucisese pe prietenul său, Peter, dar eu nu prea cred asta.

Cred că m-a atacat pur și simplu fiindcă-i era frică. Eram prea mulți polițiști în cameră, iar McGully îl provoca mereu, vrând să facă pe deșteptul și, cu toate că eu

încercam să-i sugerez să-și bage mințile în cap, lui Toussaint i s-a făcut frică să nu-și petreacă tot restul vieții în pușcărie dacă-l arestam pentru că-și modificase motorul camioanei. Își asumase un risc calculat, la fel ca Peter, și pierduse.

McGully îl împușcase de trei ori, Culverson o singură dată, iar acum e mort.

— Cinci milimetri mai sus și globul ocular ți-ar fi explodat, îmi spune doctorița, o femeie tânără, cu un păr blond, legat în coadă la spate; poartă teniși și mânecile halatului îi sunt suflecate.

— Bine, zic eu.

Îmi fixează un pansament gros de tifon pe ochi, lipindu-l cu leucoplast.

— Se cheamă fractură a osului orbital, mă informează ea, și-o să-ți cauzeze o anumită amorțeală a obrazului.

— Bine, zic eu.

— De asemenea, s-ar putea să ai simptome ușoare sau chiar severe de diplopie.

— Bine.

— Diplopia înseamnă că ai să vezi dublu.

— Aha.

În ciuda a tot ceea ce mi se întâmplă, întrebarea continuă să-mi răsună în minte: „În ce fel ajută povestea asta ipoteza că avem de-a face cu o crimă?”

Din păcate, cred că știu răspunsul. Mi-aș dori să nu fie așa, dar nu am ce face.

Doctorița continuă să se scuze pentru lipsa ei de experiență, pentru becurile arse și neînlocuite din camera de gardă și pentru penuria de analgezice. Are înfașșurarea unei fete de nouă ani și, din punct de vedere formal, nu și-a

terminat rezidențiatul. Îi spun că e în regulă, că înțeleg. O cheamă Susan Wilton.

— Dr. Wilton, zic eu în timp ce ea trece firul de mătase prin pielea obrazului meu, clipind la fiecare împunsătură, de parcă și-ar coase propria piele, nu pe a mea. Dr. Wilton, v-ați putea sinucide vreodată?

— Nu, îmi răspunde ea repede. Sau poate... cine știe? Dacă aș ști că o să mă simt mizerabil până la sfârșit... Dar nu e așa. Îmi place viața pe care o duc. Dacă aș fi o persoană care să se simtă deja mizerabil – știți? –, atunci probabil că aș face-o, de ce să stai degeaba și să aștepti?

— Da, zic eu. Da.

Încerc să-mi țin fața nemișcată pentru ca dr. Wilton să mi-o poată coase.

Nu a mai rămas decât un singur mister. Dacă Toussaint spusese adevărul, și cred că așa a fost, iar Peter era cel care făcuse rost de pastile, oare de unde le luase?

Aceasta era ultima parte a misterului și cred că știu și răspunsul la această întrebare.

Sophia Littlejohn seamănă uimitor de mult cu fratele ei, chiar și așa cum stă, uitându-se prin ușa întredeschisă de la care nu a scos lanțul de siguranță. Are același nas mare, aceeași bărbie mică și frunte largă, și chiar același model urât de ochelari. Părul e și el tuns scurt, băiețește, ciufulit pe ici, pe colo.

— Da? zice ea.

Ne privim fix unul pe altul. Îmi amintesc că nu ne-am mai întâlnit niciodată și că acum arăt bizar: pansamentul uriaș de tifon pe care dr. Wilton mi l-a pus pe ochi și

vânătaia care îl înconjoară cu nuanțe de maroniu și roz nu trebuie să fie o priveliște prea încântătoare.

— Sunt detectivul Henry Palace, doamnă, de la poliția din Concord, îi zic. Mi-e teamă că trebuie...

Ușa se închide pentru o secundă, aud hârâitul lanțului extras din locașul lui, după care ușa se deschide din nou.

— Bine, zice ea dând din cap cu stoicism, ca și cum ar fi știut că ziua aceasta avea să vină odată și odată, că era inevitabilă. Bine.

Îmi ia haina și mă poștește cu un gest să mă așez pe același scaun albastru pe care am stat și la ultima mea vizită. Îmi scot carnetul, iar ea începe să-mi explice că soțul ei nu e acasă, lucrează până târziu; zilele astea unul dintre ei trebuie mereu să lucreze până târziu. Serviciul religios al lui Erik Littlejohn, practicat mai degrabă ocazional și care nu ține de o confesiune anume, se desfășoară acum în fiecare seară, iar la el se prezintă atâția membri ai personalului spitalului, încât a închis capela din subsol și a început să-și țină slujbele în amfiteatrul de sus. E limpede că Sophia îmi spune toate astea doar ca să nu tacă, o încercare disperată de a evita adevăratul subiect. Mă gândesc la faptul că așa trebuie să fi arătat și ochii lui Peter când era în viață. Grijulii, analitici, calculați, puțin triști.

Zâmbesc și mă așez mai bine pe scaun, o las să trăncănească, iar când apuc să-i adresez întrebarea, constat că e mai degrabă o afirmație decât o interogare.

— I-ați dat carnetul dumneavoastră cu rețete.

Femeia privește în jos spre covorul decorat cu un rând nesfârșit de modele delicate și apoi din nou spre mine.

— L-a furat.

— A, în regulă, zic eu.

Eram la spital pentru tratarea rănii de la față, gândindu-mă la asta de vreo oră bună înainte să am posibilitatea să verific, și tot nu sunt sigur. Am profitat de ocazie și am întrebat-o pe prietena mea, dr. Wilton, care a verificat pentru mine: moașele pot prescrie rețete?

S-a dovedit că puteau.

— Ar fi trebuit să vă spun mai demult, îmi pare rău, îmi zice ea încetîșor.

Dincolo de ușa pe care se iese din living pe terasă, îl văd pe Kyle împreună cu alt puști, ambii îmbrăcați în costume de schi și cu bocanci, prostindu-se cu un telescop, inutil în lumina puternică în care este scăldată curtea din spate. Primăvara trecută, când șansele de impact erau încă minuscule, astronomia ajunsese foarte în vogă, toată lumea era brusc interesată de numele planetelor, de orbite, de distanțele dintre ele. La fel cum, după 11 septembrie, toată lumea învățase provinciile din Afganistan, diferențele dintre șiiți și suniți. Kyle și prietenul său i-au găsit rapid o altă întrebuintare telescopului, transformându-l într-un fel de spadă cu care se atacau pe rând, căzând la pământ, chicotind și arătând spre luna care abia răsărise.

— Era în iunie, la începutul lui iunie, începe Sophia, iar eu mă întorc din nou spre ea. Peter m-a sunat fără niciun motiv și mi-a zis că i-ar plăcea să luăm prânzul împreună. I-am spus că mi se pare frumos din partea lui.

— Ați mâncat la dumneavoastră în birou.

— Da, mi-a zis. Așa este.

Au mâncat și s-au pus la curent cu noutățile fiecăruia, au avut o conversație superbă, ca între frate și soră. Au vorbit despre filmele cu care crescuseră, despre părinți, despre adolescenți.

— Știți dumneavoastră, chestiuni de familie.

— Da, doamnă.

— Totul a fost atât de plăcut! Probabil că asta m-a rănit cel mai mult, domnule detectiv. La un moment dat mi-am dat seama care îi erau adevăratele intenții. N-am fost niciodată foarte apropiată de Peter. Și deodată m-a sunat, așa, fără nici un motiv? Îmi aduc aminte cum mi-am zis că, după ce se va termina toată nebunia asta, poate o să fim prieteni. Așa cum ar trebui să fie frații și surorile.

Își șterge o lacrimă din colțul ochiului cu un gest discret.

— Șansele de impact erau destul de mici pe atunci. Puteai încă să te mai gândești la ce vei face *când totul se va încheia cu bine*.

Aștept răbdător. Carnetul e deschis și l-am așezat deocamdată în poală.

— Oricum, zice ea, eu scriu rețete foarte rar. Abordarea noastră e mai ales holistică, iar medicamentele pe care le folosim sunt pentru perioadele de travaliu și pentru naștere. Nu le prescriem în timpul sarcinii.

Așa că se scurseseră multe săptămâni înainte ca Sophia Littlejohn să-și dea seama că-i dispăruse unul dintre cartelele cu rețete din teancul aflat în sertarul din dreapta-sus al biroului ei. Trecuseră alte câteva săptămâni înainte să-și dea seama că fratele ei timid îl furase în timpul întâlnirii lor atât de plăcute. Ajunsă la această parte a povestirii, face pauze dese, privește în sus la tavan, clatină din cap ca și cum și-ar reproșa multe lucruri, iar eu mi-l imaginez pe Peter, agentul de asigurări foarte manierat, în momentul său de bravadă – luase deja decizia fatală, fiindcă șansele de impact trecuseră de pragul de 12,375 –, adunându-și tot curajul de care e în stare și profitând de momentul în

care sora lui lipsea din birou pentru un drum până la baie sau poate pentru vreun comision, nervos, cu broboane de sudoare scurgându-i-se de pe frunte sub ochelari, ridicându-se de pe scaun, deschizând sertarul de sus al biroului...

Kyle și prietenul lui râd de mama focului. Îmi păstrez privirea ațintită asupra Sophiei.

— Așadar, în octombrie v-ați dat seama.

— Exact, zice ea și mă privește fugar, dar nu-și bate capul să mă întrebe de unde știu. Am fost foarte furioasă. Vreau să zic... Iisuse Cristoase, suntem încă ființe umane, nu-i așa? Nu putem să ne comportăm omenește până se termină totul? Întreabă cu o voce plină de mânie, clătinând cu amărăciune din cap. Sună ridicol, știu asta...

— Nu, doamnă, îi zic eu. Nu e ridicol deloc.

— L-am întrebat pe Peter, iar el a recunoscut că a furat rețetele și asta a fost tot. N-am mai... îmi pare rău să spun, dar de atunci n-am mai vorbit cu el.

Dau tăcut din cap. Am avut dreptate. Punct pentru mine. E vremea să plec, dar simt că trebuie să știu totul. Chiar trebuie.

— De ce nu mi-ați spus toate astea până acum? De ce nu mi-ați răspuns la telefon?

— Păi, a fost... am luat o hotărâre de ordin practic. Pur și simplu... așa am hotărât... începe ea, dar în momentul acela se aude glasul lui Erik Littlejohn.

— Iubito! spune el din pragul ușii de la intrare.

Rămâne acolo, în prag, unde stătuse cine știe de când, cu fulgii căzând ușor în jurul lui.

— Nu trebuie.

— E în regulă.

— Ba nu, nu e în regulă. Salut din nou, domnule detectiv, spune el și pășește înăuntru, iar fulgii de pe umerii hainei de piele se transformă în picături de apă. Eu i-am spus să mintă. Iar dacă trebuie să suporte cineva consecințele, cu siguranță eu sunt acela.

— Nu cred că trebuie să existe vreo consecință. Am vrut doar să știu adevărul.

— Bine. Păi, adevărul e că n-am văzut niciun motiv ca să-ți spunem despre furtul lui Peter și despre abuzul de droguri. Și am convins-o de lucrul ăsta și pe Sophia.

— Am luat această decizie împreună.

— Eu te-am convins.

Erik Littlejohn clatină din cap și mă privește fix.

— Eu i-am zis că nu are niciun sens să vă spună.

Mă ridic în picioare și-mi ațintesc privirea în ochii săi. Nu clipește absolut deloc.

— De ce? îl întreb.

— Ce e făcut e bun făcut. Incidentul cu carnetul de rețete al Sophiei nu avea nicio legătură cu moartea lui Peter, așa că nu avea sens să pomenim poliției despre el. Pronunță cuvântul „poliției“ de parcă ar fi un concept abstract, ceva aflat la depărtare, undeva în univers – „poliția“, diferită de mine, o persoană care stă acum în livingul lor, cu un carnet deschis în față. A spune poliției ar fi însemnat să spunem presei, tuturor, să facem public acest lucru.

— Tata, murmură Sophia și apoi mă privește. De fapt, vrea să spună că nu trebuia să afle tatăl meu.

„Tatăl ei?“ îmi zic scărpinându-mi mustața și-mi aduc aminte de raportul lui McConnell: „tată – Martin Zell,

aflat la sanatoriul Pleasant View, cu demență în stadiu incipient.“

— A fost și așa destul de greu pentru el să accepte că Peter s-a sinucis. De ce să-i mai spunem și că fiul său devenise dependent de droguri?

— De ce să-l mai facem să îndure și chestia asta? mă întreabă și Erik. În momente ca acestea? I-am spus să nu vă pomenească de incident. A fost decizia mea și-mi asum toată responsabilitatea.

— Bine, îi zic. Bine.

Oftez. Sunt obosit. Ochiul mă doare ca naiba. E timpul să plec.

— Mai am o singură întrebare, doamnă Littlejohn. Păreți foarte sigură că Peter s-a sinucis. Pot să vă întreb ce vă face să fiți atât de convinsă de lucrul ăsta?

— Fiindcă – spune ea încetișor – așa mi-a spus.

— Poftim? Când?

— În ziua aceea. Când am luat masa la mine în birou. Începuse deja nebunia, știți? A fost o știre despre un sinucigaș. La Durham. La școala primară.

— Da.

Un bărbat care crescuse în Durham, în zona de lângă coastă, se întorsese acasă ca să se spânzure în debaraua pentru haine din sala în care urmase cursurile clasei a patra, cu singurul scop de a fi găsit de învățătoarea pe care o disprețuise mereu.

Sophia își pune vârfurile degetelor pe ochi. Erik merge în spatele ei și-și așază mâinile protector pe umerii ei.

— În orice caz, Peter a spus că dac-ar fi să se sinucidă vreodată, ar face-o la restaurantul McDonald's de pe Main

Street. La vremea aceea mi s-a părut o glumă, dar cred... cred că n-a fost chiar așa, nu?

— Nu, doamnă. Cred că nu.

Iaca, domnule detectiv McGully! „În ce fel ajută povestea asta ipoteza că avem de-a face cu o crimă?”. Răspunsul e limpede: în niciun fel.

Cureaua scumpă, camioneta, nimic din toate astea nu contează. Când experimentul său cu substanțele interzise se transformase într-un dezastru – când fusese descoperit actul său reprobabil de furt și trădare care-l lăsase plin de rușine și pradă simptomelor chinuitoare ale sevrajului –, confruntat cu toate acestea și cu sfârșitul iminent al lumii, statisticianul Peter Zell făcuse un alt calcul laborios, o altă analiză de risc și hotărâse să se sinucidă.

Zbang!

— Domnule detectiv...

— Mda.

— N-ați scris nimic.

Erik Littlejohn se uită la mine cu o anumită suspiciune, de parcă ar crede că-i ascund ceva.

Mă doare capul. Am impresia că se clatină camera. Două Sophii, doi Erik. Cum i-a spus dr. Wilton? Diplopie.

— V-ați oprit din scris, nu ați notat ceea ce v-am zis.

— Nu, e doar...

Îmi înghit nodul din gât.

— Cazul ăsta e închis, îmi pare rău că v-am deranjat, adaug.

Cinci-șase ore mai târziu, nu știu exact când. E miezul nopții.

Andreas și cu mine suntem pe stradă, am ieșit amândoi de la Penuche's, un bar deschis într-un subsol de pe strada Phenix, din hărmălaia, fumul și haosul greșos al localului, iar acum stăm pe trotuarul acoperit de zloată, gândindu-ne că niciunul dintre noi n-a vrut de fapt să meargă la o bere. Andreas a fost smuls – la propriu! – din spatele biroului său de către McGully, care era dornic să sărbătorească rezolvarea cazului; un caz pe care nu l-am rezolvat și care nu a fost niciodată un caz adevărat. Oricum, acolo, jos, e îngrozitor, mirosul de țigări se amestecă neplăcut cu cel de sudoare, televizorul urlă, oamenii se înghesuie în jurul stâlpilor plini de grafiti care susțin toată șandramaua. În plus, un tăntălău se încapățânează să pună la tonomat melodii precum *Așteptând sfârșitul lumii*, de Elvis Costello, *Pământul a murit urlând*, de Tom Waits și, bineînțeles, piesa celor de la R.E.M. care se repetă mereu și mereu.

Afară continuă să ningă cu fulgi mari și murdari ce alunecă în jos după ce se lovesc de pereții din cărămidă. Îmi înfig mâinile în buzunare și stau cu capul dat pe spate, privind spre cerul nopții cu singurul meu ochi sănătos.

— Ascultă... îi zic lui Andreas.

— Da.

Ezit. Urăsc chestia asta. Andreas își scoate o țigară Camel din pachet, în timp ce eu privesc cum fulgii se pierd în claia lui de păr ud.

— Îmi pare rău, îi spun după ce aprinde țigara.

— Poftim?

— Pentru astăzi. Pentru că ți-am vărsat cafeaua.

Chicotește gros și trage tare din țigară.

— Nu-ți bate capul, îmi zice.

— Eu...

— Pe bune, Henry. Cui îi pasă?

De pe scara care coboară spre bar apar niște puști care rîd ca nebunii, îmbrăcați după o modă ciudată, preapocaliptică: o fată poartă o rochie de bal de culoarea smaraldului și o diademă, iar prietenul ei e îmbrăcat într-un costum negru, gotic. Alt puști, al cărui sex e greu de ghicit, are pantaloni scurți pe care-i poartă peste niște colanți strâmți, cu bretele late și roșii ca de clovn. Muzica se scurge prin ușa deschisă – acum pare a fi U2 – și apoi pierde din nou când ușa se închide.

— Scrie în ziar că pakistanezii vor să bombardeze chestia aia, spune Andreas.

— Da, așa am auzit și eu.

Încerc să-mi aduc aminte care este cântecul lui U2 despre sfârșitul lumii. Îmi iau privirea de la puștani și mă uit în lungul drumului.

— Da. Ei spun că știu exact cum să facă, spun că pot să-l anihileze. Dar noi nu suntem de acord să-i lăsăm să încerce.

— A, serios?

— A fost o conferință de presă. Ministrul de Externe, cel al Apărării și alții. Au zis că dacă pakistanezii încearcă asta, noi îi vom ataca înainte ca ei să-și poată lansa rachetele împotriva asteroidului. Dar de ce am face așa ceva?

— Nu știu.

Mă simt gol pe dinăuntru. Mi-e frig. Andreas mă obosește de moarte.

— Mi se pare o *tâmpenie*.

Mă dor și ochiul, și obrazul. După ce am plecat de la familia Littlejohn, l-am sunat pe Dotseth, care mi-a

acceptat grațios scuzele de a-i fi irosit timpul, dar și-a făcut obișnuitul număr în care se preface că nu știe cine sunt și despre ce caz îi vorbesc.

Andreas începe să spună altceva, dar se aude un claxon din dreapta noastră, la capătul străzii Phenix, la intersecția de unde strada face o curbă, luând-o către Main Street. E puternic, brutal, e claxonul unui autobuz care înaintează prinzând tot mai multă viteză. Puștii izbucnesc în urale și fluierături, fac din mână spre autobuz, în timp ce Andreas și cu mine ne uităm unul la celălalt. Cursele orășenești de autobuze au fost suspendate și, oricum, n-a trecut nicio dată vreo cursă de noapte pe strada Phenix.

Autobuzul se apropie, gonind din ce în ce mai tare, cu două roți pe trotuar, iar eu mă așez în fața lui cu pistolul în mână și ochesc în direcția parbrizului său imens, fără să îmi propun să lovesc un punct anume. E ca un vis – în întineric, un autobuz gigantic, pe al cărui display scrie SUSPENDAT, se năpustește la vale către noi ca o navă fantomă. Acum e mai aproape și pot să-l văd pe șofer, are vreo douăzeci de ani, e un bărbat alb, cu o șapcă de baseball purtată cu cozorocul la spate, cu o mustață mică și ochi lărgiți de încântarea aventurii. Prietenul său, un negru cam de aceeași vârstă și purtând și el o șapcă de baseball, a deschis ușa din dreapta șoferului și se apleacă în afară urlând „Iu-huu!” Fiecare are o dorință secretă – și acum iată-i pe ăștia doi, care au vrut dintotdeauna să meargă la plimbare cu un autobuz.

Puștii de lângă noi sunt terminați de râs și aplaudă. Andreas se uită la luminile autobuzului, iar eu rămân cu pistolul în mână, întrebându-mă ce ar fi mai bine să fac. Probabil nimic, ar trebui să-i las să treacă.

— Ei bine... zice Andreas.

— Ei bine, ce?

Dar e prea târziu. Se întoarce brusc, azvârle țigara fumată pe jumătate în direcția barului și se aruncă în fața autobuzului.

— Nu!

Asta e tot ce apuc să strig, o singură silabă tâmpită. A calculat cu grijă mișcările, pe cea a autobuzului și pe-a lui, suprapunându-le mental, imaginându-și cum se mișcă în timp și în spațiu.

Zbang!

Autobuzul oprește scrâșnind din cauciucuri și timpul se oprește, ca într-un stop-cadru: fata în rochie de bal și-a îngropat fața în brațul îndoit al puștiului cu haine gotice – eu am gura deschisă și agit pistolul îndreptat aiurea către latura autobuzului care a oprit într-un unghi ciudat, cu spatele pe trotuar și cu fața spre mijlocul drumului. Pe urmă detectivul Andreas se desprinde încet și cade pe asfalt, iar mulțimea din bar năvălește afară și mă învăluie într-o larmă de exclamații și urlete. Șoferul și prietenul său coboară din autobuz și rămân la câțiva pași depărtare de trupul frânt al lui Andreas, privindu-l cu gura căscată.

Pe urmă detectivul Culverson ajunge lângă mine, mă apucă ferm de încheietura mâinii, obligându-mă să las pistolul jos. McGully își croiește drum prin mulțime, împingând și strigând: „Poliția“, fluturându-și legitimația în timp ce încă mai ține o bere în cealaltă mână și un trabuc în gură. Îngenunchează în mijlocul străzii Phenix și pune un deget pe gâtul lui Andreas. Culverson și cu mine rămânem în mijlocul mulțimii uimite, scoțând nori

groși de abur la fiecare respirație. Capul lui Andreas e într-o poziție nefirească. Gâtul i s-a frânt de tot. E mort.

— Ei, Palace, ce părere ai? mă întreabă McGully, ridicându-se în picioare și căutându-mă din priviri. Sinucidere sau crimă?

PARTEA A TREIA

Dorințe deșarte

Marti, 27 martie

Ascensie dreaptă 19 11 43,2

Declinație -34 36 47

Elongație 83,0

Delta 3,023 UA

— Dumnezeuule mare! Henry Palace, ce ți *s-a întâmplat*? Reacția asta poate părea al naibii de aspră din partea unei foste iubite pe care n-am mai văzut-o de șase ani. Îmi aduc însă aminte imediat de felul în care arăt, de ochi. Îmi ridic mâna într-un gest reflex și ajustez bandajul gros de tifon, apoi îmi netezesc mustața și simt înțepătura unei bărbi de câteva zile.

— Am avut vreo două zile tare complicate, îi zic.

— Îmi pare rău să aud asta.

E șase și jumătate dimineața. Andreas e mort, Zell e mort, Toussaint e mort, iar eu sunt în Cambridge, pe o pasarelă pietonală peste râul Charles, flecărind cu Alison Koechner. E ciudat de plăcut aici, cred că sunt vreo optsprezece grade, de parcă trecerea dincolo de frontiera statului Massachusetts m-ar fi aruncat brusc undeva la o latitudine mult mai sudică. Vânticelul cald de primăvară, soarele vesel ce mângâie pasarela, clipocitul liniștitor al râului umflat de apele primăverii, toate astea ar trebui să mă umple de încântare... într-o altă lume, într-un alt timp. Când închid însă ochii, nu văd decât moarte: Andreas, strivit de radiatorul imens al unui autobuz; J.T. Toussaint, căzut la baza unui zid cu ditamai gaura sângerândă în piept; Peter Zell, spânzurat în toaletă.

— Îmi pare tare bine să te văd, Alison.

— Bine, zice ea.

— Vorbesc serios.

— Hai să nu facem chestia asta.

Claia rebelă de păr roșu precum orhideele de care-mi aduceam aminte e acum aranjată într-o frizură de adult: e adunată într-un coc prins cu un sistem eficient de clame micuțe. Poartă pantaloni gri, la fel ca geaca pe reverul căreia se vede o broșă mică din aur: arată cu adevărat senzațional.

— Așa, zice Alison, scoțând din buzunarul interior al jachetei un plic subțire, ca de scrisoare. Prietenul ăsta al tău... domnul Skeve.

— Nu e prietenul meu, zic eu imediat, ridicând un deget. E soțul lui Nico.

— Nico... adică sora ta, Nico? ridică ea din sprâncene nedumerită.

— Asteroidul, zic eu, fără a mai fi nevoie să explic.

Căsătorie sub imperiul momentului. Fulger. Al dracului, cel mai mare fulger imaginabil.

Alison dă aprobator din cap și spune doar: „Uau!“ O știa pe Nico pe când avea doisprezece ani, dar era deja genul de persoană despre care nu crezi că se va căsători vreodată. Fuma pe ascuns, fura bere din frigiderul aflat în garajul bunicului, avea mereu câte o freză imposibilă și probleme disciplinare la școală.

— Bun, am înțeles. Așadar, cumnatul ăsta al tău, Skeve, e terorist.

— Nu, izbucnesc eu în râs. Skeve nu are cum să fie terorist. E doar idiot.

— Dac-ai să faci o diagramă a intersecției mulțimilor idiotiștilor și teroriștilor, ai să vezi că aria de suprapunere e destul de mare.

Oftez și mă sprijin cu o coapsă de oțelul ruginit al balustradei pasarelei. Pe sub noi trece un caiac, plutind

grațios pe suprafața râului, iar noi auzim găfâitul vâsleșilor care ne depășesc. Îmi place de tipii ăștia, cum se trezesc ei la șase dimineața ca să vâslească, menținându-se în formă, respectându-și programul. Asemenea puști îmi plac.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că guvernul Statelor Unite, anticipând genul ăsta de catastrofă cu multă vreme înainte, a pregătit un plan de salvare? mă întreabă Alison. A construit în secret un mediu locuibil, la adăpost de efectele ciocnirii cu asteroidul, un loc în care cei mai buni și mai inteligenți dintre oameni pot fi strămutați pentru ca apoi să reconstruiască rasa umană.

Îmi ridic mâna la față și-mi frec obrazul a cărui amorțeală începe să se transforme în durere.

— Ți-aș spune că e o nebunie. E o himeră de Hollywood.

— ...Și ai avea dreptate. Dar sunt o mulțime de oameni care nu au perspicacitatea ta.

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

Mi-l amintesc de Derek Skeve întins pe salteaua subțire din celula lui, afișând zâmbetul acela de copil răzgâiat: „Mi-aș dori să-ți pot spune, Henry, dar e secret.”

Alison deschide plicul alb, desface trei bucăți de hârtie foșnitoare, mi le întinde, dar primul meu impuls este să-i spun să dăm dracului toată chestia asta, fiindcă am de rezolvat o crimă. Dar de fapt nu am. Nu astăzi.

Sunt trei pagini tipărite la un singur rând, fără vreo imagine de fundal ori vreo șampilă a unei agenții, împetrițate pe ici, pe colo cu niște linii negre. În 2008 s-a desfășurat un exercițiu teoretic în cadrul Direcției de Planificare Strategică a aviației americane, care a implicat resursele și personalul din șaisprezece agenții secrete guvernamentale, inclusiv DHS, DTRA și NASA. Exercițiul

imaginase un eveniment „care depășește pragul unei catastrofe globale“, într-un scenariu de „alarmare imediată“ – cu alte cuvinte, exact ceea ce ni se întâmplă nouă acum – și luase în considerare toate răspunsurile posibile: atac nuclear, împingerea ușoară de pe orbită și diferite alternative cinetice. Concluzia fusese că răspunsul cel mai realist la o asemenea provocare trebuia să se limiteze la apărarea civilă.

Casc și mă uit mai departe. Sunt încă la prima pagină.

Alison își întoarce ochii încetișor către mine, cu sarcasmul acela atât de familiar care-mi sfâșie inima, și îmi ia înapoi hârtiile.

— A fost și o opinie separată, Palace. Un astrofizician de la Lawrence Livermore, pe nume Mary Catchman, a insistat ca guvernul să construiască din timp habitate locuibile pe Lună. Când a apărut Maia, unii oameni s-au autoconvins că guvernul luase această măsură și că un asemenea loc chiar exista.

— Baze?

— Da.

— Pe Lună?

— Da.

Îmi mijesc ochii, privind spre soarele cenușiu, și-l văd pe Andreas cum se scurge pe asfalt, strivit de autobuz.

„AJUNGE DOAR SĂ TE ROGI“.

Baze secrete în care să te refugiezi. Probabil că incapacitatea oamenilor de a accepta ce li se întâmplă e chiar mai gravă decât însăși catastrofa.

— Așadar Derek se învârtea prin baza aceea călare pe ATV căutând... planuri? Navete spațiale? O praștie gigantică?

— Sau altceva.

— Dar asta nu face din el un terorist.

— Știu, însă așa sunt numiți acum. La cum funcționează în momentul ăsta sistemul militar de justiție, odată ce a fost etichetat astfel, nu se mai poate face nimic.

— Sincer, eu nu mă prea omor după tipul ăsta, dar Nico îl iubește. Nu e nimic...?

— Nu. Nimic.

Alison se uită lung la râu, la băieții din caiac și la rațe, apoi la norii care par cumva aliniați cu albia râului. Nu e prima fată pe care am sărutat-o, dar rămâne cea pe care am sărutat-o de cele mai multe ori până acum.

— Îmi pare rău, Palace. Nu e departamentul meu.

— Dar care este, totuși, departamentul tău?

Nu-mi răspunde – știam că așa o să facă. Am ținut mereu legătura, ne mai scriam câte un e-mail sau ne mai telefonam din doi în doi ani. Știu că e la o bază din New England și mai știu că lucrează pentru o agenție federală, fiind situată, în ierarhia sistemului juridic, la un nivel mult superior celui la care mă aflu eu. Înainte să fim prieteni, își dorise să meargă la o școală de tehnicieni veterinari.

— Mai ai întrebări, Palace?

— Nu, zic privind la râu și apoi din nou la ea. Stai! Ba da. M-a întrebat un prieten de ce nu-i lăsăm pe pakistanezi să dea cu arme nucleare în asteroid, dacă ei asta-și doresc.

Alison râde – un singur hohot nervos – și începe să rupă hârtiile în fâșii.

— Spune-i prietenului tău – zice ea, rupând fâșiile în petice și mai mici, iar pe acestea în bucăți chiar și mai mici – că dacă ar reuși să îl lovească, ceea ce nu vor face, va trebui să ne confruntăm cu mii de asteroizi mai mici, aproape la fel de periculoși. Mii și mii de asteroizi radioactivi.

Nu spun nimic. Cu degetele ei mici și îndemânaticе, Alison termină de rupt hârtiile, aruncând bucățile minuscule înspre râu, apoi se întoarce către mine și zâmbește.

— Lasă asta, detectiv Palace, îmi zice ea. La ce lucrezi acum?

— La nimic, îi răspund, fără să o pot privi în ochi. La nimic.

Îi spun însă despre cazul Zell, fiindcă nu mă pot abține. Mergem pe bulevardul John F. Kennedy și-i povestesc toată tărășenia, de la început până la sfârșit, iar pe urmă o întreb ce părere are, din punct de vedere profesional, despre cazul ăsta. Am ajuns la un chioșc în care odinioară se vindea presă și care acum e împodobit cu luminițe de Crăciun, alimentate de curentul unui generator portabil care bâzâie în exterior, scârțâind și sfârâind ca un tanc în miniatură. Geamurile chioșcului au fost vopsite și cineva a fixat două bucăți de placaj deasupra ușii de la intrare, pe care a scris „DOCTORUL CAFEA“ cu litere mari, pictate cu un marker negru.

— Păi – zice ea încetișor în timp ce eu îi țin ușa deschisă –, fiindcă nu am examinat eu însămi probele, mi se pare că deocamdată ai ajuns la concluzia corectă. Sunt nouăzeci și cinci la sută șanse ca tipul ăsta să fie doar un alt sinucigaș.

— Da, zic eu.

În chioșcul de ziare transformat în cafenea e întuneric, fiindcă nu sunt aprinse decât două becuri fără abajur și o ghirlandă luminoasă de Crăciun. Mai văd o casă de marcat de pe vremuri, un automat de espresso butucănos, dar strălucitor, așezat pe o tejghea improvizată.

— Salutări, ființe umane, zice proprietarul, un puști asiatic, care nu pare să aibă mai mult de nouăsprezece ani și poartă o pălărie cu boruri înguste, ochelari cu rame extravagante și o barbă rară.

O salută pe Alison cu veselie:

— E o plăcere, ca-ntotdeauna.

— Mulțumesc, Doctore Cafea, zice ea. Cine conduce?

— Hai să vedem.

Mă uit spre locul în care privește și băiatul, observând șapte pahare de carton aliniate la capătul îndepărtat al teșghelei, fiecare dintre ele cu numele unui continent înscris pe el. Le scutură pe vreo două, le cântărește, privește atent la numărul de boabe de fasole din fiecare.

— Antarctica, de departe.

— Dorințe deșarte, zice Alison.

— Să mori tu, surioară?!

— Două cafele obișnuite.

— Dorința ta e poruncă pentru mine, zice el, începând să se miște rapid și punând două cești de ceramică în fața lui, după care bagă un tub subțire prin care aburii espressorului trebuie să intre în laptele aflat într-o cană de metal, pentru a-l transforma în spumă.

— Cea mai bună cafea din lume, îmi zice Alison.

— Și cu probabilitatea de cinci procente cum e? întreb eu, în timp ce mașina de cafea începe să șuiere și să troncăne.

— Aveam eu o presimțire că ai să mă întrebi asta, zâmbește Alison.

— Mă întreb și eu.

— Henry, zice Alison în timp ce puștiul ne aduce ceștile cu cafea. Pot să-ți spun ceva? Te poți crampona de

cazul ăsta la infinit, poți să-i descoperi toate secretele, poți să refaci viața omului ăluia până la naștere sau până în momentul în care s-a născut taică-său sau chiar bunicii. Lumea însă tot e pe cale să se sfârșească.

— Mda, ai dreptate, știu asta.

Ne-am așezat într-un colț al cafenelei improvizate, înghesuți la o masă de plastic pe care a aranjat-o pentru noi Doctorul Cafea.

— Dar unde sunt celelalte cinci procente ale analizei tale?

Oftează și îmi oferă din nou mișcarea aceea a ochilor care se dau sarcastic peste cap.

— Cele cinci procente se leagă de gestul tipului ăluia, Toussaint, care te-a atacat brusc cu o scrumieră și apoi a încercat să fugă. *Să fugă?* Dintr-o cameră cu trei detectivi înarmați? Asta denotă o disperare greu de înțeles.

— McGully îl amenințase că-l execută pe loc.

— În glumă.

— Era speriat. Nu știa asta.

— Bine, bine, zice ea clătinând ușor din cap. Dar exact în același moment tu îi spuneai că ai de gând să-l arestezi pentru un delict minor.

— Două săptămâni. Infracțiune cu privire la motoare.

— Da, zice ea, dar chiar și pentru o infracțiune minoră, tot aveai de gând să faci o percheziție, nu-i așa?

Alison se oprește ca să soarbă din espresso. Îl las neatins pe al meu pentru moment, zgâindu-mă la ea. „Of, Palace“, mă gândesc. „Of, Palace, mama mă-sii“. În cafenea mai intră cineva, o fată aflată probabil la vârsta studenției, iar Doctorul Cafea o întâmpină cu aceeași expresie:

— Salutări, ființă umană!

Apoi își pornește mașinăria de cafea în timp ce fata pune o boabă de fasole în paharul pe care scrie „EUROPA“.

— Chiar și așa, e o probabilitate de doar cinci la sută, zice Alison. Dar știi și tu cum e cu probabilitățile.

— Mda, zic eu, sorbind din espresso, care se dovedește a fi delicios. Mda.

Zbârnâi. Simt cum zbârnâi. Din cauza cafelei, din cauza dimineții aceleia, din cauza celor cinci procente. Merg pe autostrada 93, spre nord, cu nouăzeci de kilometri pe oră, e ora opt dimineața și pe drum nu mai e nicio altă mașină.

Undeva, între Lowell și Lawrence, telefonul meu prinde un semnal de trei linii, așa că o sun pe Nico, pe care o trezesc și-i dau veștile proaste: Derek s-a băgat în ceva cu adevărat prostesc și n-are cum să scape. Nu insist asupra detaliilor. Nici nu folosesc cuvântul „terorist“. Nu-i spun despre organizația secretă și nici despre bazele de pe Lună. Îi pomenesc doar ceea ce mi-a zis Alison despre sistemul justiției militare și cum funcționează el în prezent: a primit o etichetă care îl împiedică să mai iasă din închisoare.

Încerc să fiu solidar, dar limpede: asta e situația, nu mai putem face nimic altceva; apoi mă pregătesc de izbucnirea ei nervoasă sau lacrimogenă.

În loc de asta, ea rămâne tăcută, ceea ce mă face să-mi iau telefonul de la ureche și să mă uit atent ca să-mi dau seama dacă nu cumva am pierdut semnalul.

— Nico?

— Da, sunt aici.

— Și... ai înțeles ce ți-am spus?

Merg spre nord, mereu spre nord, și trec frontiera statală. „Bine ați venit în New Hampshire. Trăiește liber sau mori!”

— Mda, zice Nico după o pauză scurtă în care a suflat probabil fumul de țigară. Înțeleg.

— Cel mai probabil, Derek își va petrece restul timpului care ne-a mai rămas în baza aceea.

— *Bine*, Henry, zice ea, ca și cum eu aș fi cel care o bate la cap. Înțeleg. Cum a fost întâlnirea cu Alison?

— Poftim?

— Cum mai arată?

— Ăăă... bine, zic eu. Arată chiar foarte bine.

Apoi, pe nesimțite, conversația alunecă într-o altă direcție, iar ea îmi spune cât de mult a plăcut-o întotdeauna pe Alison; începem să istorisim povești vechi, cum am crescut, primele zile în casa bunicului și apoi cum ne strecuram în pivniță ca să ne întâlnim iubiții. Eu conduc prin peisajul liniștit și pentru o vreme flecărim ca odinioară, ca doi copii, frate și soră, într-o lume normală.

Când termin de vorbit cu Nico, aproape c-am ajuns acasă. Intru în partea de sud a zonei metropolitane Concord, iar semnalul telefonului meu mobil e încă puternic, așa încât mă grăbesc să mai sunt pe cineva.

— Domnule Dotseth?

— Salut, puștiule. Am auzit de detectivul Andreas. Doamne!

— Da, știu, știu. Uitați ce e, aș vrea să mai arunc o privire...

— Unde să mai arunci o privire?

— În casa de pe strada Bow Bog. Acolo unde am încercat să arestăm un suspect ieri, în cazul spânzuratului.

— Da, bună intervenție! Mai puțin partea aia, când l-ați împușcat pe tip.

— Da, domnule.

— Hei, ai auzit de fraierii ăia din Henniker? Doi puști care mergeau pe o bicicletă pentru două persoane. Care trăgeau după ei un geamantan din ăla cu roțile, legat cu o coardă elastică. I-a oprit poliția într-o acțiune de rutină, iar în geamantan au găsit o mulțime de *escopetas* – pistoale din alea mici, mexicane. Vorbim de arme în valoare de cincizeci de mii de dolari, cu care puștii ăia se plimbau pur și simplu.

— Îhî.

— Având în vedere prețurile de azi...

— Îhî. Deci, am de gând să mă duc din nou la casa aceea ca să mai arunc o privire.

— Despre ce casă e vorba?

Cei care delimitaseră locul crimei, la casa mică și urâtă a lui J.T. Toussaint, făcuseră o treabă neîndemânatică și dezordonată. Fâșia îngustă de plastic galben făcea o serie de „U“-uri, de la un stâlp la altul al verandei, apoi către o ramură joasă a stejarului chircit, pe urmă către stâlpul pe care era așezată căsuța poștală. Era legată foarte larg în fiecare punct, alunecase destul de mult în jos și flutura în bătaia vântului, ca și cum n-ar fi contat, ca și cum ar fi fost o decorațiune pentru petrecerea de la ziua de naștere a cuiva.

După episodul cu focuri de armă din ziua precedentă, împrejurimile erau probabil inspectate periodic de o patrulă mobilă, sau cel puțin așa cerea procedura. Eu unul aveam îndoielile mele, bazate în primul rând pe felul în care fusese delimitat locul crimei și, în al doilea rând, pe

faptul că în interiorul casei nimic nu părea să fi fost mutat din loc. Toate mobilele uzate și pătate din livingul lui Toussaint erau exact în locul în care fuseseră și ieri. Era simplu să ți-l imaginezi, de pildă, pe Michelson mâncând un sandwich cu ouă și cârnați, plimbându-se puțin prin casă, ridicând pernele de la sofa și intrând în toate cele patru camere mici, inspectând cu atenție frigiderul, căscând și apoi plecând mulțumit acasă.

Șase pete mari de sânge înnegrit alcătuiesc un arhipelag sinistru pe mocheta din living și pe dușumeaua din partea din față a holului. E sângele meu, care mi-a curs din obraz; dar și a lui Toussaint, din rana de pe frunte și din cele provocate de gloanțele care l-au omorât. Pășesc cu grijă ca să ocolesc petele de sânge și ajung în mijlocul livingului, mă întorc încet în cerc, împărțind mental casa în sectoare, așa cum recomandă Farley și Leonard, și apoi încep o cercetare adevărată. Inspectez întreaga casă centimetru cu centimetru, târându-mă pe burtă atunci când e necesar și răsucindu-mă în poziții ciudate pe sub patul lui Toussaint. Scot o scară dintr-o cămară aglomerată și urc pentru a da la o parte dalele murdare ale tavanului fals, dar nu găsesc nimic altceva decât vată de sticlă și depozite antice de praf. Caut cu grijă și în dressingul de lângă dormitorul lui Toussaint. Dar ce caut, mai exact? Un suport pentru curele elegante din piele, de unde să lipsească una? Un plan al toaletei pentru bărbați de la restaurantul McDonald's de pe Main Street? Nu știu nici eu.

În orice caz... pantaloni, cămăși, salopete. Două perechi de bocanci. Nimic.

Alison estimase probabilitatea la doar cinci la sută. Nici mai mult, nici mai puțin.

O ușă micuță pe care o descopăr lângă cămară dă spre un rând de scări din beton, fără balustradă, care coboară în subsolul mohorât, luminat de un singur bec care atârână de o sârmă din tavan. Pe partea opusă a boilerului imens văd culcușul câinelui: un pat din perne, câteva jucării de cauciuc roase, un castron pentru mâncare absolut gol și un alt castron care mai are pe fund puțină apă murdară.

— Bietul de tine! zic eu cu voce tare, iar în momentul acela Houdini apare de parcă l-aș fi chemat, rămânând în capătul de sus al scărilor, un câine mic și lățos, cu capul ca un mop, care își arată dinții galbeni și mârâie cu ochii măriți. Blana, odinioară albă, e acum gri.

Și ce-ar trebui să fac acum? Găsesc niște șuncă și i-o prăjesc, iar pe urmă, în timp ce Houdini mănâncă, rămân la masa din bucătărie și mi-l imaginez pe Peter Zell stând în fața mea, cu ochelarii scoși și așezați dinaintea lui pe masă, privind cu atenție la ceea ce face și apoi trăgând cu grijă pe nas praful alb obținut din pastila zdrobită.

Pe urmă aud cum se trânteste ușa de la intrare, iar când mă ridic, scaunul mi se răstoarnă, cade pe podea și scoate un sunet la fel de puternic. Houdini privește spre mine, latră, iar eu alerg cât pot de repede prin casă, deschid ușa dintr-o singură mișcare și strig:

— Poliția!

Nimic. Liniște. Peluză albă, nori cenușii.

O iau la fugă pe drum, îmi pierd și-mi regăsesc imediat echilibrul, alunecând pe ultimul metru, de parcă aș fi fost pe schiuri.

— Poliția! strig din nou, mai întâi în josul drumului și apoi în partea cealaltă.

Respir cu greutate. Indiferent cine a fost, a dispărut. A fost aici, împreună cu mine, în tot acest timp, sau s-a strecurat înăuntru și apoi a ieșit. În orice caz, a căutat exact ceea ce caut și eu. Iar acum a plecat.

— La dracu'! zic eu încetișor.

Mă întorc și privesc pe jos, încercând să deosebesc urmele lăsate de intrus în zăpadă de acelea despre care știu că sunt ale mele. Fulgi mari se rostogolesc în jos, câte unul, pe rând, de parcă ar fi stabilit să nu cadă doi deodată. Ritmul inimii începe să mi se domolească.

Houdini a rămas pe scări și se linge pe bot. Cred că mai vrea mâncare.

La stai! Îmi întorc capul, mai studiez o dată casa, copacul și peluza.

— Stai așa!

Dacă Houdini locuiește în subsol, lângă boiler, oare ce-o fi în cușca de afară?

Răspunsul este simplu: pastile. Pastile și o mulțime de alte lucruri.

Plicuri poștale galbene, din acelea căptușite cu plastic la interior, pline cu flacoane de pastile, fiecare dintre ele conținând multe zeci de tablete de treizeci sau de șaizeci de miligrame, etichetate cu numele medicamentului și al producătorului. Cele mai multe dintre ele sunt MS Contin, dar mai există și altele: Oxycontin, Dilaudid, Lidocaină. Sunt șase plicuri rotunjoare, fiecare conținând câteva sute de pastile. Mai găsesc o cutie de carton plină cu bucăți de hârtie cerată și un mojar, de felul celor pe care le poți cumpăra de la farmacie; într-o altă cutie, înfășurată într-o sacoșă de plastic și înăuntrul unei pungi de hârtie de la Market

Basket, descopăr un pistol automat cu amortizor care, la prețurile de azi, valorează probabil câteva mii de dolari. Mai sunt flacoane cu un lichid de culoare întunecată și câteva duzini de seringi, ambalate individual în folie încrețită. Într-o altă pungă de la Market Basket găsesc bani, câteva fișicuri cu bancnote de o sută. Două mii. Trei mii.

Mă opresc din numărat la cinci mii. Mâinile îmi tremură, așa că nu pot să-i număr pe toți, dar sunt mulți.

Șchiopătez spre mașină, iau un sul de bandă galbenă și delimitez corect locul crimei, o leg cu grijă, strâns și întins. Houdini aleargă în urma mea, de jur-împrejur, iar la sfârșit se oprește lângă mine, gâfâind. Eu nu-l invit să urce în Impala, dar nici nu-l opresc atunci când o face.

— Lungilă, prietene! N-o să-ți vină să crezi asta!

McGully stă la fereastră, care e ușor deschisă, iar în cameră plutește un miros dulceag și greu.

— Să-i fi văzut pe fraierii ăștia din Henniker, călare pe o bicicletă dublă, cărând după ei un geamantan pe roțile...

— Am auzit.

— O, zice el. Mi-ai stricat tot cheful.

— Fumezi cumva marijuana?

— Mda, trag un fum. A fost o săptămână al naibii de grea. Am împușcat un tip, nu-ți amintești? Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

Îi spun despre tot ce mi s-a întâmplat acasă la Toussaint, cum am descoperit că povestea e mult mai încurcată, mai misterioasă.

Mă ascultă cu ochi măriți și, din când în când, trage cu sete din țigara pe care și-o confecționase probabil singur, suflând fumul prin fereastra deschisă. Nu-l văd pe

Culverson nicăieri, iar biroul lui Andreas e pustiu, monitorul computerului fiind întors cu fața la perete. Cineva a scos din priză și telefonul. Arată de parcă ar fi fost părăsit de mai mulți ani.

— Deci nenorocitul ăla mințea, conchide McGully. Asta ți-aș fi putut spune și eu. E un traficant de droguri, l-a băgat în treaba asta și pe prietenul lui, iar după aceea ăla s-a sinucis.

— Da, cu excepția faptului că Zell a fost cel care i-a adus lui Toussaint droguri la început. A furat carnetul de rețete al surorii lui.

— Aha! exclamă zâmbind și scărpinându-se în bărbie. Dar de fapt, știi ceva? Cui dracului îi pasă de toate astea?

— Mda, zic eu. Așa e.

— Uau! ăsta e nenorocitul ăla de câine de la locul crimei?

— Poate... zic eu.

Iar McGully mă întreabă repede:

— Poate ce?

Încep să mă plimb agitat prin cameră, iar câinele mă urmează, călcându-mi conștiincios pe urme.

— Poate că s-a întâmplat așa: Peter i-a adus pastile lui Toussaint în iunie. Își pierde vremea împreună, se droghează, iar după ce Peter este prins de sora lui și se lasă, J.T. continuă toate astea. Poate că la un moment dat a început să vândă surplusul, iar acum s-a obișnuit cu banii și are și o clientelă formată. Așa că a găsit o altă sursă de aprovizionare.

— Da, zice McGully exuberant și lovește cu pumnul în masă. Probabil că e aceeași persoană care a încercat să te ucidă desfăcându-ți lanțurile de zăpadă.

Îl privesc cu atenție și mi-e clar că râde de mine. Mă așez la locul meu, pe scaun. Nu are rost să-i zic lui McGully despre cel care izbise ușa de la intrare când eram în casa de pe Bow Bog, fiindcă el va spune că totul e doar în mintea mea sau că a fost vorba de o fantomă, iar eu știu că niciuna dintre variantele astea nu e adevărată. Cineva a încercat să mă împiedice să găsesc drogurile, dar n-a fost J.T. Toussaint, fiindcă el e cazat la morgă, în subsolul spitalului din Concord.

Houdini adulmecă pe sub biroul lui Andreas și se tolănește ca să tragă un pui de somn. Îmi sună telefonul.

— Alo? Domnule detectiv Palace?

E Naomi Eddes, care pare destul de agitată, iar când îi aud vocea, starea ei mi se transmite și mie, de parcă aș fi un puștan.

— Da, eu sunt. Bună ziua.

Îl pot simți pe McGully cum se uită la mine, așa că mă ridic de la birou și mă duc spre fereastră.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu doar...

Telefonul începe să pâraie pentru o secundă, iar inima mi se oprește la gândul că aș fi putut pierde legătura.

— Doamnă Eddes?

— Da, sunt aici. Eu doar... m-am gândit la ceva care ar putea să vă ajute în elucidarea cazului.

— Bună seara, îmi zice ea, iar eu îi răspund la fel, după care petrecem una sau două secunde uitându-ne unul la altul.

Naomi Eddes este îmbrăcată într-o rochie roșu-aprins, cu nasturi negri înșirați unul sub altul, pe mijloc. Sunt convins că arăt îngrozitor. Acum îmi doresc să fi avut răbdarea de-a mă opri să mă schimb din hainele obișnuite de lucru – sacoul gri și cravata albastră – și să mă îmbrac cu ceva mult mai potrivit cinei cu o doamnă. Adevărul este însă că toate sacourile mele sunt gri și toate cravatele sunt albastre.

Eddes locuiește într-un cartier din zona Concord Heights, la sud de drumul care duce spre aeroport, într-un cartier nou, unde toate străzile poartă nume de fructe și în care recesiunea provocată de vestea venirii asteroidului a oprit construcțiile la jumătate. Ea locuiește pe strada Ananasului, dar toate construcțiile de la vest de strada Kiwi sunt ridicate doar pe jumătate: bârne goale de lemn, ca niște oase de dinozaur proaspăt dezgropate, acoperișuri învelite doar parțial cu tablă, interioare vandalizate, bucătării nefolosite, din care au fost furate țevile de cupru și armăturile de alamă.

— Nu puteți intra, îmi spune ea când iese pe verandă, cu haina atârându-i pe brațul drept și îndesându-și o pălărie pe capul chel.

E un fel de pălărie cum n-am mai văzut niciodată, o variantă feminină a pălăriei bărbătești cu boruri înguste. Înăuntru e o mizerie îngrozitoare. Unde mergem?

— Ați spus... dau eu să zic, dar ea a pornit deja spre mașina mea, așa că o urmez alunecând puțin pe un petic de gheață subțire de pe aleea ei. Ați spus că ați putea avea informații relevante pentru cazul meu. Pentru moartea lui Peter.

— Chiar am, spune ea. Vreau să zic, așa presupun. Nu atât informații, cât mai degrabă o idee. Ce-ați pățit la față?

— E o poveste lungă.

— Dar vă doare?

— Nu.

— Asta e bine.

E adevărat, ochiul meu rănit a fost bine mai toată ziua, dar în momentul în care rostesc „Nu“, simt un junghi intens care-mi paralizează toată partea dreaptă a feței, iradiind dinspre orbită, ca și cum rana ar fi dorit să mă pedepsească fiindcă am mințit. Clipesc din ochiul sănătos, îndur un val de greață și o văd pe Naomi stând lângă portiera din dreapta, ca pe vremuri, așteptându-mă să o deschid pentru ea, ceea ce și fac, iar până când reușesc să înconjur mașina ca să ajung pe partea mea și să mă urc, ea s-a întins deja către tableta de la bord, care o fascinează, nu însă îndeajuns de mult ca să-i atingă totuși ecranul.

— Deci, care e ideea dumneavoastră?

— Cum funcționează minunea asta?

— E doar un computer. Cu ajutorul lui pot ști în permanență unde se află oricare dintre colegii mei, în orice minut.

— Dar inițialele WC, ele ce desemnează?

— Watch Commander¹. Și care e ideea pe care spuneți că o aveți? Despre caz...

— Probabil că nu e nimic important.

— Bine.

Privește pe fereastră sau doar la reflexia palidă a chipului ei în geamul mașinii.

— De ce nu vreți să discutăm despre asta la cină?

Eddes nu vrea să mergem la restaurantul Somerset și mă lasă să înțeleg asta printr-o fluturare de mână, așa că n-a mai rămas altceva decât vreun bar sau vreun fast-food pirat sau Panera. Am auzit că e un loc în care se poate mânca foarte bine, care a rămas deschis în cartierul Boston, fiindcă proprietarii i-au mituit pe cei de la controlul prețurilor, așa încât mai poți încerca încă senzația pe care ți-o dă o față de masă imaculată, dar, din ceea ce am auzit, s-ar putea să mă coste probabil toți banii pe care-i mai am.

Naomi și cu mine sfârșim însă într-un Mr. Chow, privind unul la altul pe deasupra unui ceainic aburind plin cu ceai de iasomie, la o masă acoperită cu un o mușama plină de pete de grăsime.

— Și... ce mai faci?

— Poftim?

— Îmi cer iertare, cum s-o spun în limbajul vostru, al polițiștilor? insistă ea afișând un zâmbet subțire, ironic. Cum stai cu investigația?

— Păi, de fapt, să știi că a m prins chiar și un suspect.

— Serios? Și cum a mers toată treaba?

— Bine.

¹ Dispecerat. Joc de cuvinte care pornește de la similitudinea a două prescurtări: *water closet* (toaletă) și *watch commander* (grad militar) (n. t.).

I-aș putea spune mai multe, dar n-o fac. Suspectul m-a atacat cu o machetă a primăriei din New Hampshire. Era un traficant de droguri și fie era furnizorul victimei, fie cumpăra drogurile de la el. Suspectul e mort. Doamna Eddes pare mulțumită că nu știe toate astea și, oricum, mâncarea sosește foarte repede: un imens platou rotativ, încărcat cu găluște, supe și friptură de pui. Cuvintele „Chow! Chow!” strălucesc, scrise cu litere de neon roz, la fereastra de lângă masa noastră.

— Deci care era ideea ta despre caz?

— Știi ce?

— Ce?

Avusesem o presimțire că o să facă asta. Să se eschiveze, să întârzie, să mă ducă cu vorba. Mă simt ciudat, dar deloc surprins, ca și cum aș cunoaște-o foarte bine.

— Hai să așteptăm o oră.

— O oră?

— Henry, te rog. Eu chiar...

Se uită la mine cu o privire sinceră și limpede, fără zeflemeaua obișnuită pe chip. Îmi place foarte mult fața aceea senină, obrații palizi și simetria capului ei ras.

— Știu că te-am sunat și ți-am zis că am ceva să-ți spun dar, ca să fiu sinceră, m-am gândit și la cât de mult mi-ar plăcea să iau cina, să mănânc pur și simplu în compania altei ființe umane.

— Bine.

— Știi ce? Hai s-avem o conversație normală, să luăm cina fără să vorbim despre moarte.

— Bine, zic eu din nou.

— Presupunând că acest lucru mai este încă posibil, aș vrea tare mult să încercăm.

— Bine.

Își ridică de pe masă încheietura subțire și palidă și își desface brățara de argint a ceasului, pe care-l pune apoi între noi.

— O oră de normalitate. În regulă?

Îmi întind mâna și mi-o țin un minut peste a ei.

— S-a făcut.

Așa facem: stăm acolo și mâncăm ceea ce se dovedește a fi o mâncare chinezească mediocră, vorbind despre lucruri normale.

Povestim despre lumea în care am crescut, lumea aceea stranie și îndepărtată de dinainte, despre muzică, filme și emisiuni TV de acum zece sau cincisprezece ani, 'N Sync, și *Beverly Hills, 90210*, și *The Real World*, și *Titanic*.

Și așa aflu că Naomi Eddes s-a născut și a crescut într-o suburbie numită Gaithersburg, în Maryland, pe care îl numește cel mai puțin remarcabil stat din SUA. A frecventat un colegiu de doi ani preț de două semestre, a abandonat școala ca să fie solistă într-o formație punk-rock „îngrozitoare, dar bine intenționată“, iar apoi, când și-a dat seama ce vrea să facă în viață cu adevărat, s-a mutat la New York ca să-și termine colegiul și să facă apoi masteratul. Îmi place să o ascult atunci când începe să vorbească. Simt că e ca și cum aș asculta muzică.

— Și ce-a fost? Ce ați vrut să faceți cu adevărat?

— Poezie, îmi spune ea sorbind din ceai. Am vrut să scriu poezii, dar nu într-un caiet roz și doar în liniștea camerei mele. Am vrut să scriu poezii adevărate, să le public. Încă mai vreau, de fapt.

— Serios?

— Desigur. Așa că am mers la școală, la New York, am lucrat în restaurante, am economisit bani. Am mâncat ce rămânea pe la mese. Toate chestiile pe care le face un student. Iar acum știu exact la ce te gândești.

— Și la ce mă gândesc?

— Atâtea sacrificii, iar acum lucrează în asigurări.

— Nu. Asta nu e deloc ceea ce gândesc.

În realitate, în timp ce-mi aranjez un ghem de tăieței groși pe bețișoare, mă gândesc că Naomi e genul de persoană pe care am admirat-o dintotdeauna, e cineva care și-a propus un țel greu de atins și care-și asumă pașii necesari pentru a-l atinge. Vreau să spun că *acum* e foarte simplu să spui: *fac ceea ce mi-am dorit dintotdeauna*.

Minutarul ceasului lui Naomi înaintează în jurul cadranelui, trece de o oră, iar platoul se golește, în farfurii se mai văd doar câțiva tăieței stingheri și pachetele goale de sos de soia, ca niște piei uscate de șarpe, iar acum e rândul meu să-mi spun povestea: tatăl meu – profesorul, mama – care lucra la secția de poliție, toate lucrurile, cum au fost uciși când aveam doisprezece ani.

— Au fost amândoi uciși? mă întreabă Naomi.

— Mda...

Își așază bețișoarele pe masă, iar eu mă gândesc: „La naiba!” Nu știu de ce i-am spus despre ei. Ridic ceainicul, torn ultimele rămășițe din el, iar Naomi rămâne tăcută în timp ce eu îi fac semn ospătăritei aflate în cealaltă parte a salonului, arătându-i ceainicul gol.

Când spui o poveste ca a mea, despre faptul că ambii tăi părinți au fost uciși, oamenii sfârșesc prin a te privi drept în ochi, fără dorința de a-și ascunde mila, încercând de fapt să-ți pătrundă până în cele mai adânci unghere ale

sufletului, să afle ce fel de cicatrici și de pete au rămas acolo. Așa că n-am mai spus nimănui de ani buni povestea – deși nu mi-am propus să fac o regulă din asta –, fiindcă nu prea îmi place ca oamenii să aibă păreri despre ceea ce mi s-a întâmplat și, în general, nu mă simt chiar în largul meu când oamenii au păreri cu privire la orice mă privește.

Spre lauda ei, când apucă să vorbească, Naomi Eddes nu spune decât „Uau!” Nu e nici urmă de fascinație scandalizată în ochii ei, nu face nicio încercare de a „înțelege”. Nu spune decât o silabă, pe care o rostește dintr-o suflare: „Uau!”

— Să înțeleg deci că părinții ți-au fost uciși, iar tu ți-ai dedicat întreaga viață luptei împotriva criminalității. Ca Batman.

— Da, zic eu și-i zâmbesc, scufundându-mi ultima gălușcă într-un bol ce conține sos de arpagic cu ghimbir. Ca Batman.

Ospătărița vine și ne curăță masa, ia platoul rotitor, iar noi continuăm să vorbim, neonul continuă să strălucească intermitent până când se stinge de tot, iar cuplul de bătrâni care deține restaurantul începe să se miște în jurul nostru, mânuind măhuri cu coadă lungă, exact ca în filme, și până la urmă încep să pună scaunele din jurul nostru pe mese, așa că plecăm.

— În regulă, detectiv Palace. Știi ce este o clauză de contestabilitate?

— Nu, nu știu.

— Păi, e destul de interesant. Sau poate nu. Tu să-mi spui.

Naomi se așază mai bine în șezlongul de plajă, încercând să găsească o poziție cât mai confortabilă. Mi-aș cere din nou iertare pentru faptul că livingul meu nu are mobilă adevărată, ci doar două șezlonguri așezate în jurul unei lăzi goale de carton, doar că am făcut-o deja de atâtea ori, încât Naomi mi-a zis să mă opresc.

— Clauza de contestabilitate a unei polițe de asigurare înseamnă că dacă trebuie plătită prima fiindcă subiectul moare în primii doi ani, din orice motiv, compania trebuie să investigheze circumstanțele acestei morți înainte să plătească.

— Bun, zic eu. Și sunt multe asemenea clauze în asigurările de viață?

— O, da, zice Naomi. Cam toate au așa ceva.

Îi umplu din nou paharul cu vin.

— Și chiar sunt respectate?

— O, da, repetă ea.

— Aha, fac eu scărpinându-mi mustața.

— Ca să fiu sinceră, trebuie să-ți spun că oamenii care au asigurări la noi, la Merrimack, sunt norocoși, îmi spune Naomi, fiindcă o mulțime dintre companiile mai mari s-au închis în totalitate; nu mai plătesc deloc. Ceea ce spunem noi la Merrimack e următorul lucru: da, poți să-ți capeți banii, fiindcă noi ți-am dat o poliță și asta ne-a fost înțelegerea, cu sau fără asteroid. Cred că șeful cel mare din Omaha are o chestie din asta cu Iisus...

— Bine, zic, bine, bine...

Houdini intră în cameră, adulmecă podeaua, privește bănuitor către Naomi și tășnește înapoi pe ușă. I-am făcut un pat în baie, dintr-un sac vechi de dormit pe care l-am desfăcut pur și simplu, iar lângă el am pus un castron cu apă.

— Politica noastră este însă să fim absolut siguri că nu suntem înșelați, fiindcă o mulțime de lume vrea să trișeze. Vreau să zic, nu e asta cel mai simplu mod de a trăi liniștit până la sfârșit? Încenezi moartea bunicii, primești cecul cel gras și pleci în Bahamas. Așa că, deocamdată, suntem foarte atenți.

— Și ce faceți, mai exact?

— Investigăm fiecare poliță. Contestăm fiecare clauză de contestabilitate.

Mă opresc, cu sticla de vin încă în mână, și deodată îmi dau seama: „Palace, ești un bou. Un mare bou“, fiindcă mi-l aduc aminte pe șef, pe palidul și pufosul Gompers, așezat pe scaunul său imens, spunându-mi că Zell nu mai făcea muncă de statistician în momentul în care a murit. Nimeni nu mai cumpără asigurări de viață, așa că nu mai sunt date de analizat, nu mai e niciun tabel cu numere de făcut. Așa că Zell, la fel ca toți ceilalți din biroul lui, se ocupa de investigarea morților suspecte.

— Dacă stai și te gândești bine, e o procedură destul de dură pentru aceia care nu încearcă să comită o fraudă, pentru cei cărora le-a murit cu adevărat soțul sau oricine altcineva, iar acum trebuie să mai aștepte încă o lună sau două ca să-și primească banii. E urât, spune Naomi.

— Da, da, bine... zic eu cu mintea zbârnâindu-mi, gândindu-mă la Peter, Peter din toaleta restaurantului McDonald's, cu ochii săi ieșiți din orbite.

Răspunsul fusese acolo în toată vremea asta. Mi se arătase din prima zi a investigației, odată cu primul martor pe care îl interogasem, a zăcut mereu în fața ochilor mei.

— Ceea ce mă întreb însă – începe din nou Naomi, iar eu mă grăbesc să mă concentrez asupra cuvintelor ei

– e dacă nu cumva Peter a descoperit ceva sau a fost foarte aproape de a găsi ceva... Nu știu. Sună prostesc. Dar dacă a dat peste niște lucruri și a trebuit să fie ucis?

— Nu sună prostește deloc.

Ba chiar deloc. Motivul. Țsta e *motivul*, Palace, imbecil ce ești!

— În regulă, îi spun lui Naomi și mă așez pe scaunul de lângă ea. Spune-mi mai multe.

Asta și face; îmi povestește despre tipurile de cazuri la care lucra Peter, cele mai multe dintre ele fiind despre polițe care nu urmează să fie încasate de o persoană pentru o altă persoană, ci de o *organizație* pentru o persoană. O companie poate încheia o asemenea poliță, de pildă, pentru directorul ei executiv sau pentru directorul general, dacă apreciază că eventuala moarte a respectivului poate crea riscuri financiare pentru companie. Rămân liniștit și ascult, dar descopăr imediat că-mi este destul de greu să fiu atent în timp ce stau jos – din cauza vinului, din cauza orei înaintate, din cauza roșeții buzelor lui Naomi și a strălucirii mate a pielii capului ei în lumina lunii – așa că mă ridic și încep să mă plimb prin cameră, de la televizorul mic până în ușa bucătăriei. Naomi, cu capul lăsat într-o parte, mă privește cum mă plimb nervos, arborând un zâmbet amuzat.

— Asta e metoda prin care te menții atât de slab?

— Ajută, să știi, îi zic eu. Trebuie să-nțeleg cazurile la care lucra.

— Bine.

— În biroul lui... zic închizând ochii și-ncercând să-mi amintesc. N-am văzut nicio cutie de corespondență, niciun teanc de dosare.

— Nu, îmi spune Naomi. Cel puțin nu după ce am încetat să mai folosim computerele și totul s-a mutat pe hârtie. Gompers a inventat un sistem al naibii de enervant. Sau poate că biroul regional a făcut-o, nu știu. Cert este că în fiecare zi, la sfârșitul programului, toate hârtiile cu care lucrezi trebuie să se întoarcă în dulapurile lor, unde sunt clasate cu grijă. Le iei din nou dimineața.

— Și sunt clasate în funcție de cel care lucrează?

— Ce vrei să spui?

— Este posibil ca toate dosarele lui Peter să fie într-un singur loc?

— Îhî. Cred că... nu prea știu.

— Bine, îi zic și zâmbesc, cu obrajii îmbujorați și cu ochi strălucitori. Asta îmi place. Asta e bine.

— Cât de simpatic poți să fii! îmi zice ea, iar mie îmi vine greu să cred că e adevărată, că stă în casa mea, pe șezlongul meu de rahat, îmbrăcată în rochia ei elegantă, roșie, cu un șir de nasturi negri.

— Dar chiar îmi place. Poate că am să-mi schimb cariera, îi zic eu. Să-mi încerc norocul în domeniul asigurărilor. La urma urmei, asta e prima zi a restului vieții mele, nu-i așa?

Naomi nu râde. În schimb, se ridică.

— Nu, nu! Nu și tu! Tu ești polițist sută la sută, Hank, îmi zice ea.

Mă privește drept în ochi, iar eu ezit puțin, dar reușesc să-i întorc privirea. Iar în minte mi se zbate un singur gând, înfricoșător, dureros, cum că *asta este!* N-am să mă mai îndrăgostesc niciodată. Asta va fi ultima dată.

— Tu vei fi acolo când se va prăbuși asteroidul, cu o mână ridicată, strigând: „Stop! Poliția!“

Nu știu ce să răspund la asta. Chiar nu știu. Mă aplec puțin, ea își întinde gâtul în sus și ne sărutăm foarte încet, ca și cum am avea tot timpul din lume. La mijlocul sărutului apare câinele, care mi se freacă de picior, așa că-i dau un șut ca să-l îndepărtiez. Naomi se apropie de mine, îmi pune o mână pe gât, iar degetele încep să-i coboare încet sub gulerul cămășii.

După ce am terminat sărutul, ne sărutăm din nou, mai tare, cu un fel de grabă, iar când ne separăm din nou, Naomi îmi sugerează să mergem în dormitor, iar eu mă scuș că nu am un pat adevărat, ci doar o saltea așezată direct pe dușumea. Îi spun că n-am avut timp să cumpăr unul, așa că ea mă întreabă de când locuiesc aici, iar eu îi spun că de cinci ani.

— Înseamnă că probabil n-ai să-ți cumperi niciodată, îmi susură în urechi, trăgându-mă spre ea.

Iar eu îi șoptesc:

— Cred că ai dreptate.

Mult mai târziu, în întuneric, cu somnul începând să ne toarne plumb în gene, îi șoptesc lui Naomi:

— Ce fel de poezie?

— Vilanele, îmi zice încet ea, iar eu mă văd nevoit să recunosc că habar n-am ce înseamnă asta. O vilanelă e un poem cu nouăsprezece versuri, îmi spune ea în șoaptă, ținându-și buzele foarte aproape de gâtul meu. Cinci terțete, fiecare compus din trei versuri care rimează. Primul și ultimul vers al primului terțet se repetă mereu, pe tot parcursul poeziei, la finalul fiecăruia dintre terțetele următoare.

— Bine, zic nefiind în stare să înregistrez toate informațiile, fiindcă prezența moale, dar aproape electrică, a buzelor ei pe gâtul meu m-a tulburat profund.

— ...se termină cu un catren, care e format din patru versuri care rimează, iar versul al doilea și al patrulea din catren sunt de fapt primul și al treilea vers din terțetul inițial.

— O, îi zic, cred că o să am nevoie de un exemplu.

— Știu o mulțime de exemple bune.

— Spune-mi unul dintre cele pe care le scrii tu.

Îi simt hohotul de râs ca pe un vânt cald care-mi mângâie clavicula.

— Am scris doar una, și nici aceea nu e gata.

— Ai scris numai una?

— Da. Vreau să scriu una singură, dar cu adevărat extraordinară. Înainte să vină luna octombrie. Țasta e planul meu.

— Aha.

Rămânem liniștiți și tăcuți pentru o vreme.

— Uite, îmi spune ea, am să-ți spun una cu adevărat faimoasă.

— Nu o vreau pe cea faimoasă, o vreau pe a ta.

— E de Dylan Thomas. Probabil că ai auzit de ea. E dată mereu în ziare în ultima vreme.

— Încerc să nu citesc prea mult ziarele zilele astea, zic eu clătinând din cap.

— Ești un om ciudat, detectiv Palace.

— Multă lume îmi spune asta...

La un moment dat, foarte târziu în noapte, mă trezesc și o văd pe Naomi stând în pragul ușii, doar în lenjerie, în

timp ce își trage peste cap rochia roșie. Observă că mă uit la ea și se oprește, zâmbind deloc jenată, după care continuă să se îmbrace. Chiar și în lumina palidă a becului de pe hol pot să văd că i s-a dus rujul de pe buze. Are un aer proaspăt și minunat, ca un nou-născut.

— Naomi?

— Salut, Henry, zice ea închizându-și ochii. Mai e ceva – continuă ridicându-și pleoapele – încă un lucru.

Îmi duc mâna streășină la ochi, ferindu-mă de lumina lunii ca să o văd mai clar. Am cearșaful mototolit în dreptul piepului, iar picioarele îmi atârnă puțin dincolo de marginea salteiei.

Se așază pe pat, lângă picioarele mele, cu spatele la mine.

— Naomi?

— Las-o baltă.

Clatină repede din cap, se ridică din nou și începe să vorbească, o năvală de cuvinte în întunericul din jurul nostru.

— Henry, aș vrea să știi că, indiferent de alte lucruri, indiferent de cum se vor termina toate astea, ceea ce s-a întâmplat acum a fost adevărat, și bun, și așa cum ar trebui să fie.

— Păi, da, desigur, zic eu. Da, da.

— Adevărat, și bun, și așa cum ar trebui să fie, iar eu nu voi uita niciodată, repetă ea. Ai înțeles? Indiferent cum se termină.

— Am înțeles, îi zic.

Se apleacă apoi asupra mea, mă sărută apăsând pe buze și pleacă fără să-mi mai spună vreun cuvânt.

— Palace.

— Ce? zic eu ridicându-mă, privind în jur buimac. Alo?

Sunt atât de obișnuit să mă trezesc din vis cu sunetul telefonului, încât îmi ia un moment să-mi dau seama că nu o mai visam pe Alison Koechner, ci pe Naomi Eddes, dar apoi îmi dau seama, în momentul următor, că de data asta n-a mai fost un vis – Naomi a fost adevărată, este adevărată, așa că mă uit în jur după ea, deși știu că a plecat. Jaluzelele sunt deschise, iar soarele de iarnă decupează dreptunghiuri galbene și lungi pe salteaua mea deșelată. Din telefon aud glasul unei femei care strigă la mine:

— Ești familiarizat cu pedepsele recent introduse pentru asumarea abuzivă a unei calități oficiale?

O, Dumnezeule... O, nu! Fenton.

— Da, doamnă. Sunt familiarizat.

Sângele, eprubeta cu sânge.

— Atunci o să ți le mai repet o dată.

— Doamnă doctor Fenton...

— Asumarea abuzivă a unei calități oficiale se pedepsește cu închisoare de la zece la douăzeci și cinci de ani, se încadrează în Titlul VI și implică încarcerarea imediată în așteptarea procesului, care probabil nu va mai avea loc niciodată.

— Știu asta.

— Aceeași pedeapsă este aplicabilă și celor care obstrucționează o anchetă criminalistică.

— Pot să vă explic?

— Nu, mulțumesc. Dar dacă nu ești la morgă în următoarele douăzeci de minute, te asigur că o să mergi la închisoare.

Îmi ia două minute să mă îmbrac și două minute să-mi scot bandajul vechi și să-l înlocuiesc cu un teanc de prosoape din hârtie pe care mi le pun cât pot de bine peste ochi. Înainte să închid ușa din față, mai arunc o privire înăuntru: șezlongurile de plajă, sticla goală de vin. Nici urmă de hainele lui Naomi, de poșeta ei, de palton, nu văd nici măcar urmele tocurilor pe covor. Nicio adiere a parfumului ei.

Și totuși, s-a întâmplat. Închid ochii și pot să simt urma degetului care mi se juca pe ceafă, înnebunindu-mă. N-a fost un vis.

Fenton a zis douăzeci de minute și nu părea să glumească. Depășesc limita de viteză în drum spre spitalul Concord.

Fenton arată exact ca atunci când am văzut-o ultima dată, singură, lângă căruciorul ei cu instrumente medicale, în strălucirea aspră și rece a sălii de autopsie. Mă uit la sertarele de oțel, cu mânerurile lor gri și mi se pare că încăperea asta e o stranie anticameră a celor damnați.

Intru repede, iar ea își privește ceasul.

— Optsprezece minute și patruzeci și cinci de secunde.

— Doamnă Fenton, sper că dumneavoastră... Sper... Uitați ce e...

Nu știu cum, dar parcă am lacrimi în glas. Îmi dreg vocea. Încerc să formulez o explicație cât mai satisfăcătoare a faptului că am furat sânge și am cerut analiza lui

folosindu-mă de un pretext fals, vreau să arăt cât de sigur am fost că era vorba de un caz care avea legătură cu drogurile, cât de important era să dovedesc sau să infirm că Peter Zell era dependent și că, desigur, acum nu mai conta toate astea, ba chiar s-a dovedit că nu contaseră nici atunci, că totul ținea în realitate de niște clauze ale celor de la asigurări, mereu fusese vorba despre asigurări – dar în tot acest timp mă topesc sub efectul conjugat al privirii ei și al strălucirii becurilor. Acolo e însă și Peter, Fenton i-a scos din nou cadavrul din frigider și l-a așezat pe lespede rece de piatră a mesei de autopsie, iar ochii lui împietriți par să privească drept spre becurile strălucitoare.

— Îmi pare rău, e tot ce reușesc să îngaim, într-un final. Îmi pare sincer rău, doamnă Fenton.

— Da, răspunde ea și fața îi rămâne neutră și impasibilă în spatele ochelarilor ei perfect rotunzi. Și mie.

— Poftim?

— Am spus că și mie îmi pare rău, iar dacă ai impresia că am s-o mai spun și a treia oară, te înșeli amarnic.

— Nu-nțeleg.

Fenton se întoarce spre tava ei cu ustensile, din care ridică o foaie de hârtie.

— Acestea sunt rezultatele testului serologic și, după cum vei vedea curând, ele m-au făcut să îmi revizuiesc părerea asupra acestui caz.

— În ce fel? Întreb eu tremurând ușor.

— Acest om a fost ucis.

Rămân cu gura căscată, dar nu am ce face. Mă gândesc bine la ce ar fi trebuit să spun și apoi rostesc cu voce tare:

— Știam eu. O, Dumnezeu! Am știut încă de la început.

Fenton își împinge cu degetul ochelarii din locul în care alunecaseră puțin către vârful nasului și începe să citească de pe hârtie.

— În primul rând, analiza sângelui arată nu numai o alcoolemie foarte mare, ci și un conținut alcoolic în stomac, ceea ce înseamnă că victima băuse zdravăn în orele de dinaintea morții.

— Știam asta, îi zic. J.T. Toussaint, cu ocazia primului interogatoriu, mi-a spus că au fost să vadă *Distant Pale Glimmers* și că au băut niște beri.

— În sânge am mai descoperit, de asemenea, urme de substanțe interzise, continuă Fenton.

— Da, zic eu dând aprobator din cap, cu mintea luând-o cu un pas înaintea vorbelor ei. E morfină.

— Nu, zice Fenton și-și ridică privirea spre mine; e curioasă, surprinsă și puțin iritată. Morfină? Nu. Nu am găsit nicio urmă de opiaceu. Ceea ce am identificat noi în sistem e un compus chimic numit acid gamma-hidroxi-butiric.

Îmi mijesc ochii, încercând să privesc pe hârtie, o foaie subțire pe care disting calcule, căsuțe bifate și scrisul ordonat al cuiva.

— Îmi cer iertare. Ce fel de acid?

— GHB.

— Vreți să spuneți, drogul violului?

— Gata cu vorbăria! îmi zice Fenton, punându-și o pereche de mănuși transparente de cauciuc. Vino aici și ajută-mă să întoarcem cadavrul.

Ne băgăm degetele pe sub spatele cadavrului lui Peter Zell și apoi îl întoarcem cu grijă pe burtă. Ne uităm la paloarea cadaverică a spinării sale, iar eu observ cum

pielea a început să se desprindă de pe coloana vertebrală. Fenton își pune la ochi un fel de lupă, ca acelea folosite de bijutieri, și își ridică mâna pentru a ajusta luminozitatea incredibilă a lămpii de deasupra mesei de autopsie, îndreptând-o în același timp către o vânătaie maronie aflată pe spatele gambei stângi a lui Zell, chiar deasupra gleznei.

— Nu ți se pare cunoscut? mă întreabă ea, iar eu mă uit cu atenție.

Mă gândesc încă la GHB. Am nevoie de un carnet, trebuie să-mi notez neapărat toate astea. Și mai trebuie și să gândesc. Când Naomi s-a oprit în pragul dormitorului meu, a fost cât pe ce să-mi spună ceva, dar pe urmă s-a răzgândit și a plecat. Simt un dor brusc și atât de nestăvilit, încât mi se înmoaie genunchii. Mă trag lângă masă și mă sprijin de ea cu amândouă mâinile.

„Ușurel, Palace.“

— De fapt, uite, pentru asta ar trebui să-mi cer scuze, zice Fenton pe un ton sec. În graba mea de a conchide că e un caz evident de sinucidere, nu am analizat cu atenție toate lucrurile care ar fi putut cauza un inel de echimoze deasupra gleznei unei persoane.

— Bun și... deci...?

Nu mai spun nimic. Habar n-am la ce se referă.

— La un moment dat, cu câteva ore înainte de a ajunge în locul în care l-ai găsit, omul ăsta a fost lovit până a leșinat și a fost târât de un picior.

Mă uit la ea, incapabil să vorbesc.

— A fost dus probabil în portbagajul unei mașini, continuă ea, așezând la loc hârtia printre ustensile. Poate pentru a fi adus în locul unde l-ai găsit, ca să fie spânzurat.

Așa cum am mai zis, mi-am schimbat semnificativ impresia despre cum ar trebui să interpretez acest caz.

În minte îmi răsare imaginea fugară a ochilor morți ai lui Peter Zell, în spatele ochelarilor, dispărând în întunericul portbagajului unei mașini.

— Mai ai și alte întrebări? vrea să știe Fenton.

Nu am decât întrebări.

— Și atunci? Ce putem să spunem despre ochi?

— Poftim?

— Cealaltă vânătaie. De pe obraz, de sub ochiul drept. Sustinea, se pare, că a căpatat-o împiedicându-se pe scări. Este posibil?

— Posibil, dar puțin probabil.

— Și sunteți sigură că nu avea morfină în sânge? Sunteți sigură că n-a luat morfină în noaptea când a murit?

— Da. N-a folosit-o deloc în ultimele trei luni.

Va trebui să regândesc toate probele, să mai trec o dată prin ele de la un capăt la altul. Să refac cronologia, să-l reevaluez pe Toussaint, dar și pe Peter Zell. Faptul că avusesem dreptate încă de la început – fusesem îndreptățit să presupun că era vorba despre o crimă –, nu-mi aduce vreo bucurie deosebită și nici vreun puseu de mândrie personală. Dimpotrivă, mă simt confuz, trist, nesigur. Mă simt de parcă eu însumi aș fi fost aruncat într-un portbagaj, de parc-aș fi înconjurat de beznă, privind către o crăpătură prin care intră lumina zilei. Ieșind din subsolul în care se afla morga, mă opresc la ușa mică și neagră, cu o cruce pe ea, întind mâna și-mi trec degetele peste simbol, aducându-mi aminte că acum foarte mulți oameni se simt îngrozitor, atât de mulți încât au trebuit să închidă capela cea

mică și să mute slujbele de seară într-un spațiu mai mare, într-o altă parte a clădirii. Cam așa stau lucrurile.

Imediat ce ies pe ușa spitalului ca să ajung în parcare, îmi sună telefonul.

— Doamne, Hank, pe unde umbli?

— Nico?

Mi-e greu să înțeleg ce zice, fiindcă în fundal se aude un zgomot puternic, un fel de hârâit.

— Vreau să mă asculți cu foarte multă atenție, te rog.

Zgomotul din spatele ei e intens, precum curentul de aer care intră pe geamul deschis al unui automobil.

— Nico, ești pe autostradă?

În parcare e prea multă gălăgie, așa că mă întorc înapoi în holul spitalului.

— Henry, *ascultă-mă!*

Vântul din locul în care se află sora mea devine și mai puternic, iar eu încep să aud și vaietul distinct și amenințător al sirenelor, ca un țipăt îndepărtat, amestecat cu șuieratul și urletul vântului. Încerc să îmi dau seama ale cui sunt sirenele, cu siguranță nu ale poliției din Concord. Or fi mașini de la poliția federală? Habar n-am – oare ce automobile mai conduc acum ofițerii federali?

— Nico, unde ești?

— N-am de gând să te părăsesc.

— Despre ce naiba vorbești?

Vocea îi este dură ca oțelul; e glasul ei și nu prea. E ca și cum sora mea ar citi replici dintr-un scenariu. Urletul din spatele ei se oprește brusc, iar eu aud o ușă care se trântește și pașii cuiva care aleargă.

— Nico.

— O să mă întorc. Să știi că nu te părăsesc aici.
Legătura se întrerupe. Tăcere.

Conduc cu două sute de kilometri pe oră și cu toate sirenele pornite către comandamentul Gărzii Naționale din New Hampshire, folosindu-mă de tabloul de bord ca să schimb luminile roșii de la semafoare în verde, arzând benzină prețioasă, cam ca într-un incendiu de pădure.

Volanul îmi tremură în mâini, iar eu urlu în sinea mea: „*Prostule, prostule, prostule*, ar fi trebuit să-i spun, de ce nu i-am spus?” Ar fi trebuit să-i spun pur și simplu tot ceea ce aflasem de la Alison. Derek o mințise mereu în legătură cu lucrurile în care era implicat, cu locurile în care se ducea; se băgase pur și simplu în tâmpeniile unei societăți secrete; guvernul îl considera terorist, un delincvent violent, iar dacă ea insista să fie împreună cu el, avea să împărtășească aceeași soartă.

Îmi strâng pumnul și lovesc cu el în volan. Ar fi trebuit să-i spun cât de insignifiant era soțul ei, cât de puțin sens avea să se sacrifice pentru el.

Sun la biroul lui Alison Koechner, dar bineînțeles că nu-mi răspunde nimeni. Încerc s-o sun din nou pe Nico, dar telefonul își pierde semnalul, așa că îl arunc furios pe bancheta din spate.

— *Dracu' să te ia!*

Acum o să facă ceva cu adevărat stupid, ar putea fi împușcată de poliția militară sau ar putea înfunda pentru totdeauna pușcăria, într-o celulă aflată chiar lângă cea a tâmpitului ei de soț.

Opresc cu scrâșnet de cauciucuri la intrarea în baza Gărzii Naționale și încep să mă bâlbâi ca un idiot, încercând să-i vorbesc paznicului de la poartă.

— Hei! Hei! Scuzați-mă. Mă numesc Henry Palace. Sunt detectiv și cred că sora mea e aici.

Soldatul de gardă nu spune nimic. E altul decât data trecută.

— Soțul surorii mele e încarcerat aici și am motive să cred că și sora mea e în bază. Trebuie să-i vorbesc.

Expresia de pe fața paznicului nu se schimbă.

— În prezent, nu avem în detenție niciun fel de prizonieri.

— Poftim?

— Da, ăăă... hei, alo, salut!

Îmi flutur ambele brațe deasupra capului, fiindcă am zărit pe cineva oarecum cunoscut. E rezervista care păzea celulele când am fost să-l văd pe Derek, femeia îmbrăcată în haine de camuflaj, care a așteptat nepăsătoare pe hol în timp ce eu încercam să-i bag individului mințile în cap.

— Hei! îi zic. Trebuie să-l mai văd o dată pe deținut.

Se îndreaptă direct spre noi, spre locul în care am rămas eu, ieșit pe jumătate din mașina care e oprită într-un unghi total aiurea, cu motorul pornit, chiar în fața porții centrale.

— Scuzați-mă! Bună ziua! Trebuie să îl mai văd o dată pe deținut. Îmi pare rău, nu am programare. Dar e urgent. Sunt polițist.

— Care deținut?

— Sunt detectiv, repet eu, după care mă opresc și trag aer în piept. Ce-ați spus?

A știut probabil că sunt aici, a văzut pe vreo cameră de supraveghere cum am frânat sau ceva asemănător și de

aceea a venit spre poartă. Gândul ăsta e ciudat de înfricoșător.

— V-am întrebat: care deținut?

Închid gura și îmi mut privirea de la rezervistă către paznicul de la poartă. Stau amândoi nemișcați, zgâindu-se la mine, ținându-și mâinile pe paturile pistoalelor-mitralieră care atârnă de curelele trecute pe după gât. „Ce naiba se petrece aici?” mă întreb eu atunci. Nico nu e aici. Nu se aud sirene și nici alarme care să sune frenetic. Aud doar bâzâitul distant al unui motor și-mi dau seama că undeva, pe suprafața foarte mare a bazei ăsteia, un elicopter decolează sau aterizează.

— Tânărul, deținutul. Puștiul care a fost aici, ăla cu codițele alea tembele, pe care l-ați pus să... zic eu făcând un gest vag în direcția închisorii. În celulă, acolo.

— Nu-l cunosc pe individul la care vă referiți, îmi răspunde paznicul.

— Ba da, îi zic privind fix în ochii rezervistei. Ați fost acolo.

Femeia mă privește în continuare în ochi, dar își ridică încetîșor țeava pistolului-mitralieră la nivelul taliei. Celălalt soldat, paznicul porții, își ridică și el pistolul AK-47 și acum amândoi și-au ațintit armele spre mine, cu paturile fixate ferm pe talie și cu cățările îndreptate spre mijlocul pieptului meu. Și nu mai contează că sunt polițist, că ei sunt soldați ai Statelor Unite, că ar trebui să fim cu toții în slujba păcii, nu mai există nimic pe lumea asta care să-i poată împiedica să mă împuște.

— N-a fost niciun tânăr aici.

Dau să pornesc mașina ca să plec, dar telefonul sună, iar eu încep să bâjbâi frenetic pe bancheta din spate până îl găsesc.

— Nico? Alo?

— Ho! Ușurel, sunt Culverson.

— Ah, oftez eu. Da...

— Ascultă, cred că ai pomenit ceva despre o tânără numită Naomi Eddes. Implicată în ancheta spânzuratului tău!

Inima începe să-mi bată ca și cum ar fi vrut să-mi iasă din piept, zbătându-se ca un pește prins în cârlig.

— Da...

— Tocmai a fost găsită de McConnell, în clădirea Water West, unde e sediul firmei de asigurări.

— Cum adică McConnell a găsit-o?

— Vreau să spun că-i moartă. Vrei să vii s-o vezi?

PARTEA A PATRA

Curând vor fi obligați să ucidă

Miercuri, 28 martie
Ascensie dreaptă 19 12 57,9
Declinație -34 40 37
Elongație 83,7
Delta 2,999 UA

Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac acum, înghesuit cum sunt în magazia asta îngustă, cu tavanul jos și cu trei rânduri de dulapuri gri de oțel, este să mă concentrez asupra faptelor. Acesta este, la urma urmei, cel mai potrivit rol pentru detectivul începător care a venit la locul unei crime, invitat din politețe de colegul său mai experimentat. Acesta nu e cazul meu, ci al detectivului Culverson, așa că tot ce pot să fac este să rămân în pragul ușii camerei întunecate, încercând să nu-i încurc, nici pe el, nici pe ofițerul McConnell. A fost martorul meu, dar nu e cadavrul meu.

Victima este o femeie de rasă caucaziană, de douăzeci și ceva de ani, purtând o fustă de lână maro, cu o țesătură pepit, pantofi cu toc de culoarea cafelei cu lapte, ciorapi negri și o bluză alb-strălucitoare, cu mânecile suflecate. Victima are câteva caracteristici fizice deosebite. În jurul fiecărei încheieturi a mâinilor are câte un tatuaj cu trandafiri art-deco; pe marginea pavilioanelor urechilor are mai multe piercinguri, iar într-o nară, o verigă mică de aur; capul îi este ras, cu un puf auriu care i-a crescut probabil în ultimele zile. Corpul este înghesuit în colțul dinspre nord-est al încăperii. Nu există semne de agresiune sexuală și nici de violență, în general, bineînțeles, cu excepția rănii de glonț care pare să fie, aproape sigur, cauza morții.

O singură fană de glonț în centrul frunții, care a lăsat o gaură neregulată, aflată deasupra ochiului stâng, mai spre dreapta.

— Cu siguranță nu e o sinucidere prin spânzurare, îmi zice Denny Dotseth, care a apărut brusc în spatele meu și chicotește. Zâmbește larg pe sub mustață și ține în mână un pahar de carton în care are cafea. E destul de reconfortant, nu-i așa?

— 'Neața, Denny, zice Culverson. Poftește înăuntru.

Dotseth trece pe lângă mine, iar încăperea mică devine de-a dreptul aglomerată și se umple cu mirosul de cafea al lui Dotseth, care se adaugă celui de tutun de pipă pe care-l emana Culverson. Ghemotoace mici de ațe din covor plutesc în lumina slabă, iar mie mi se strânge și mi se întoarce pe dos stomacul.

„Concentrează-te, detectiv Palace. Ușurel.“

Încăperea e dreptunghiulară, doi metri pe trei, fără nicio decorațiune. Nu există nici mobilă, cu excepția celor trei fișete de metal gri. Lumina venind de la două neoane paralele, fixate într-o lampă prăfuită, e ușor tremurătoare. Victima e sprijinită de unul dintre fișete, care e deplasat puțin. A murit în genunchi, cu capul dat pe spate, cu ochii deschiși, ceea ce sugerează că în ultima clipă și-a văzut asasinul, pe care l-a rugat probabil să-i cruțe viața.

E vina mea. Nu mi-e clar în ce fel, care sunt detaliile.

Dar e vina mea.

„Ușurel, Palace. Concentrează-te.“

Culverson îi șoptește ceva lui Dotseth, care-l aprobă cu o mișcare a capului, tușindușor. McConnell mâzgălește ceva în carnetul ei.

Pe peretele acoperit cu un panou din plastic, aflat în spatele victimei, se văd o mulțime de picături de sânge, de diferite culori, de la roz la maro, răspândite într-un model neuniform care aduce totuși cu forma unei scoici.

Culverson, cu Dotseth ținându-se în spatele său, îngenunchează și ridică atent capul victimei, aplecându-l puțin înainte ca să găsească locul prin care a ieșit glonțul. Proiectilul a spulberat porțelanul fragil al craniului chiar deasupra ochilor, a sfâșiat creierul și a țâșnit apoi prin spate. Așa se pare, dar Fenton ne va spune cu siguranță. Mă întorc și privesc pe hol. Trei angajați de la Merrimack Viață și Incendii se înghesuie la capătul lui, în locul în care o cotește către ușa de intrare în sediu. Observă că mă uit la ei și-mi evită privirea, șușotesc, iar eu îmi îndrept din nou atenția către cameră.

— În regulă, zice Culverson. Ucigașul a intrat aici, iar victima era cam în poziția asta.

Se ridică, merge până la ușă, aproape de locul în care mă aflu eu, și apoi înapoi către cadavru, mișcându-se ușor, încercând să observe și să înțeleagă.

— E foarte posibil ca victima să fi căutat ceva în fișet, zice McConnell, iar Culverson îi dă dreptate.

— Se poate.

Mă gândesc: „Da, într-adevăr, căuta ceva în fișetul cu dosare“. Dotseth soarbe din cafea, scoate un oftat satisfăcut, iar Culverson continuă:

— Ucigașul face un zgomot, sau poate chiar o anunță că a venit. Victima se întoarce.

Detectivul face reconstituirea, jucând ambele roluri. Își întoarce capul dintr-o parte în alta, imaginându-și, reconstituind, aproximând mișcările. McConnell notează totul conștiincios, scriind aproape cu furie în carnețelul ei cu spirală; o să fie un detectiv grozav.

— Ucigașul se apropie, victima dă înapoi, ajunge în colț... se trage focul de armă...

Culverson stă acum în pragul ușii, își transformă mâna într-un pistol imaginar pe al cărui trăgaci apasă cu degetul mijlociu, după care, cu arătătorul, urmărește traiectoria glonțului până în partea cealaltă a camerei, oprindu-se la doar câțiva centrimetri de locul în care proiectilul adevărat a intrat în craniul victimei, penetrându-i oasele frunții.

— Hmm, face el.

Între timp, McConnell inspectează fișetul.

— E gol, zice ea. Sertarul ăsta. Cineva l-a golit.

Culverson se apleacă pentru a vedea mai bine. Eu rămân unde sunt.

— Deci... Ce părere avem? întrebă Dotseth cu glas moale. Să fie un caz din acelea cu dușmăanii vechi? Să omori înainte ca totul să se sfârșească, știți voi, genul ăla... Ați auzit de tipul care s-a spânzurat în sala în care a făcut clasa a patra?

— Da, am auzit, îi răspunde Culverson continuând să privească prin cameră.

Eu continui să mă concentrez asupra victimei. Orificiul de intrare a glonțului arată ca un crater scobit în sfera craniului ei. Mă sprijin de tocul ușii, respirând cu mare greutate.

— Deci? zice Culverson, iar McConnell îi răspunde imediat.

— Da, domnule.

— Vorbește cu nătărăii ăia, o îndeamnă el, arătând cu degetul către birouri. Apoi scotocește toată clădirea, etaj cu etaj, pornind de aici și continuând până jos.

— Da, domnule.

— Ia-l la întrebări și pe moșneagul de la intrare. Cineva trebuie să-l fi văzut pe ucigaș intrând.

— Da, domnule.

— Măi, să fie! exclamă Dotseth stăpânindu-și cu greu un căscat. O anchetă în adevăratul sens al cuvântului, la... cât mai este? Șase luni mai avem? Hai că mă impresionați.

— E vina puștiului, zice Culverson și, pentru că stă din nou ghemuit, căutând probabil tubul cartușului, îmi ia ceva timp să-mi dau seama că se referă la mine. El ne face să fim așa.

În minte mi se derulează un film mut, o femeie caută un dosar, degete subțiri aleargă peste etichete, o ușă se deschide brusc în spatele ei. Se întoarce, are ochii măriți de groază. *Zbang!*

— Ofițer McConnell, omite-l pe manager, el e cel care ne-a chemat și am de gând să-l interoghez personal, zice Culverson repede, căutând ceva în carnețelul său.

— Gompers, îi spun eu.

— Da, Gompers, mă aprobă el. Vrei să vii cu mine?

— Da, zic și mă opresc, scrâșnind din dinți. Nu.

— Palace?

Nu mă simt bine. Simt un fel de presiune crescându-mi în plămâni, o oroare care se umflă de parc-aș fi înghițit un balon plin cu un gaz otrăvitor. Inima mi se zbate, lovindu-se ca nebuna de piept, ca un prizonier disperat care se izbește în mod repetat de ușa din oțel a celulei sale.

— Nu, mulțumesc.

— Te simți bine, băiete? mă întreabă Dotseth, dându-se cu un pas în spatele meu, de parcă i-ar fi frică să nu-i vomit pe pantofi.

McConnell începe să caute în spatele cadavrului lui Naomi, trecându-și degetele pe suprafața peretelui.

— Ar trebui să...

Îmi pun mâna pe frunte și descopăr că e udă și lipicioasă deopotrivă. Orbita mea rănită îmi transmite impulsuri ritmice de durere.

— Ar trebui să-l întrebi pe Gompers despre dosarele din acest sertar.

— Bineînțeles, zice Culverson.

— Avem nevoie de copii ale tuturor actelor care ar fi putut fi aici.

— Desigur.

— Trebuie să știm neapărat ce lipsește.

— Ei, uitați! zice McConnell.

A găsit glonțul. Îl extrage din peretele aflat în spatele lui Naomi, iar eu mă întorc și plec. Mă năpustesc pe hol, găsesc scările și încep să le cobor câte două odată, apoi câte trei, mai degrabă prăbușindu-mă înainte, până când deschid ușa holului cu piciorul, îl traversez în fugă și ajung pe trotuar, gâfâind din greu.

Zbang!

Ce naiba o fi fost în capul meu? Intru în sala asta a oglinzilor, încerc să găsesc toate indiciile – o curea, un bilet, un cadavru, o vânătaie, un dosar... Unul câte unul, ca într-un joc de perspicacitate în care intri și pe care-l joci la nesfârșit, în acea sală a oglinzilor. Am rămas la bar, fiindcă nu mă pot duce la locul meu obișnuit, acolo unde am stat cu Naomi Eddes la prânz și am ascultat-o spunându-mi secretele lui Peter Zell, despre dependența de droguri, despre fantezia macabră pe care o avea cu privire la locul în care și-ar fi dorit să se sinucidă: restaurantul McDonald's.

Din bucătăria restaurantului Somerset se aude o melodie pe care n-o recunosc și care nu-mi place. O muzică

electronică, ritmată, cântată la sintetizator cu o mulțime de piuituri ascuțite, fluierături și mugete.

Carnetele îmi sunt aliniate în față, șase dreptunghiuri albastru-deschis, aranjate ca niște cărți de tarot. Mă uit la copertele lor de mai bine de o oră, fără niciun chef, incapabil să le deschid și să citesc istoria eșecului meu. Însă nu mă pot abține să gândesc, ideile îmi vin una după alta; fapt după fapt, indiciu după indiciu mi se amestecă în minte, ca un sinistru șir de refugiați care înaintează târându-și după ei poverile.

Peter Zell nu s-a sinucis. A fost omorât. Fenton mi-a confirmat-o.

Naomi Eddes a fost și ea omorâtă. Cineva i-a tras un glonț în cap în timp ce ea căuta dosarele de asigurare, documentele despre care am vorbit noaptea trecută.

A zăbovit o clipă la capătul patului meu înainte de a pleca. A vrut să-mi spună ceva, dar pe urmă s-a răzgândit și s-a dus acasă.

Zell îi spusese despre McDonald's: dac-ar fi fost vreodată să se sinucidă, acela era locul în care ar fi făcut-o. Dar îi spusese și surorii sale același lucru. Și... cine știe cui altcuiva?

Flacoane de șaiszeci de miligrame de MS Contin, într-o pungă din cușca unui câine.

Devin vag conștient de existența ceștii de cafea care se răcește în fața mea, de cea a televizorului agățat deasupra, foarte sus, la capătul unui braț de metal. Un reporter stă în fața unei clădiri cu aer oficial, vorbind pe un ton agitat despre „o confruntare minoră care tinde să capete dimensiunile unei crize“.

Peter Zell și J.T. Toussaint, detectivul Andreas, Naomi Eddes.

— În regulă, drăguță, zice Ruth-Ann; poartă șorțul, are carnetul de comenzi și strânge în pumn mânerul cafetierei.

— Ce e cu muzica asta? întreb eu. Unde e Maurice?

— A plecat, mă informează ea. Arăți îngrozitor.

— Știu. Mai dă-mi niște cafea, te rog.

Mai e și sora mea mai mică. E dispărută, e posibil să fi murit, dar și mai posibil să fie la închisoare. O altă catastrofă pe care n-am reușit să o prezic sau să o previn.

Televizorul arată acum filmarea tremurată a unui șir de bărbați de prin Asia de Sud, adunați în jurul unei mese, îmbrăcați în uniforme militare verzi, cu epoleți aurii, iar unul dintre ei vorbește hotărât la un microfon. Un tip care stă la două scaune distanță de mine scoate un sunet exasperat. Mă uit la el: e un bărbat între două vârste, într-o geacă de piele Harley, purtând barbă și o mustață deasă. Îmi zice:

— Te deranjează?

Ridic din umeri, așa că se urcă pe teighea, își clatină caraghios genunchii, încercând să-și păstreze echilibrul, și schimbă canalul.

Telefonul a început să-mi vibreze.

E Culverson.

— Vă salut, domnule detectiv.

— Cum te mai simți, Henry?

— Mda, zic eu. Sunt în regulă.

Pakistanezii de la televizor au fost înlocuiți de un comis-voiajor care rânjește obscen în fața unei piramide de cutii de conserve.

Culverson mă informează despre ceea ce a descoperit până acum. Theodore Gompers era în biroul lui, cu sticla alături când, în jurul orei 2.15, a auzit o împușcătură. A recunoscut că era destul de beat și că i-au trebuit câteva minute bune ca să poată porni în căutarea sursei sunetului și alte câteva minute ca să descopere camera îngustă în care erau păstrate dosarele, iar acolo a găsit-o pe Naomi. Sunase imediat la poliție. Asta s-a întâmplat la 2.26.

— Dar restul personalului?

— Nu era nimeni în clădire cu excepția lui Gompers. Mai are doar trei angajați care vin la lucru, dar se pare că aceștia erau plecați la un prânz prelungit, la Barley House.

— Ghinion.

— Da.

Pun caietele albastre unul peste altul, apoi le împrăștii din nou, după care le așez astfel încât să formeze un pătrat, ca o fortificație în jurul ceștii de cafea. Culverson va face o analiză balistică a glonțului în speranța – foarte slabă, zice el – de a obține informații suplimentare, fiindcă arma ar fi trebuit să fie cumpărată legal, înainte de toată nebunia asta, pentru ca noi să-i putem da de urmă. Observ cu coada ochiului cum tipul cu barbă întinde gălbenușul unui ou cu ajutorul unei coji de pâine. Comis-voiajorul de la televizor aruncă îngrețoșat conservele la gunoi, iar acum prezintă un fel de mașinărie de împachetat prin vidare, aruncând căpșunile dintr-un bol în pâlnia ei de inox. După câte mi-a zis Culverson, McConnell a scotocit toată clădirea Water West, toate cele patru etaje de birouri, din care mai bine de jumătate sunt goale. Nimeni n-a văzut nimic și n-a auzit vreun sunet straniu. Nimănui nu-i pasă. Bătrânul paznic de la intrare spune că n-a intrat și n-a ieșit nimeni

pe care să nu-l recunoască – dar mai sunt două intrări în spate, iar una dintre ele duce direct la scări. Camerele de supraveghere nu mai funcționează de mult.

Mai multe indicii. Mai multe mistere. Mai multe dovezi.

Mă uit lung la ecranul televizorului, unde comis-voiajorul aruncă în pâlnia mașinăriei murele dintr-o caserolă, după care răsuțește satisfăcut un buton. Vecinul meu fluieră apreciativ și chicotește.

— Păi și... dau eu să zic.

Pe urmă îngheț pur și simplu, rămân nemișcat, sprijinindu-mi capul cu mâna. Trebuie să decid chiar acum. Trebuie să mă hotărâsc imediat dacă vreau să plec din oraș și să merg spre nord, în Maine, să găsesc o căsuță în golful Casco, să mă mut acolo și să aștept tot restul vieții, privind pe fereastră, sau am de gând să rămân aici, să-mi fac treaba și să-mi închei ancheta. Anchetele.

— Palace? zice Culverson.

— Dosarele, îi răspund eu.

Îmi dreg vocea, mă ridic de pe scaun și îmi pun un deget în ureche ca să estompez sunetul televizorului și muzica proastă, încercând în același timp să deschid un carnetel.

— Ce-ai aflat despre dosare?

— A, da, dosarele, zice Culverson. Minunat de cooperantul domn Gompers susține că suntem în situația aia metaforică a tipului care privește peste o prăpastie, vede ce e dincolo, dar nu poate ajunge acolo.

— Cum așa? întreb eu.

— La o simplă privire, el susține că se poate să fi dispărut vreo treizeci și ceva de dosare, dar n-ar putea să-mi

spună care anume sau cine lucra la ele și, în general, susține că nu știe nimic. Au renunțat la fișierele de computer în ianuarie, iar documentele pe hârtie nu au niciun fel de copii.

— Ghinion, zic eu, scoțându-mi pixul.

Încep să scriu. Îmi notez totul cu mare grijă.

— Mâine am să încerc să identific familia și prietenii fetei ăsteia, Eddes, să le dau vestea proastă și să văd dacă nu cumva știu ei altfel de amănunte.

— O să fac eu asta, îi spun.

— Serios?

— Desigur.

— Chiar vrei?

— O să mă ocup eu de asta.

Închid telefonul și-mi strâng carnețelele, punându-le unul câte unul în buzunarul sacoului. Ca și până acum, întrebarea este: *de ce?* De ce ar face cineva așa ceva? De ce acum? O crimă atent calculată, cu sânge rece. Care e scopul, ce câștigă din asta?

La două scaune distanță de mine, mustăciosul scoate din nou zgomotul exasperat, fiindcă reclama a fost întreruptă de un reportaj care înfățișează femei îmbrăcate în *abaya*, alergând panicate printr-o piață plină de praf.

Se întoarce spre mine cu o privire îndurerată, de parcă ar fi vrut să spună „Mamă, mamă!” și-mi dau seama că e pe punctul de a încerca să-mi vorbească, de a împărtăși un soi de moment profund omenesc împreună cu mine, dar eu nu am timp. Nu pot să îngădui asta. Am treabă de făcut.

Ajuns acasă, îmi dezbrac hainele pe care le-am purtat toată ziua – la morgă, la Garda Națională, la locul crimei – și rămân în picioare în dormitor, privind în jurul meu.

Noaptea trecută, după ora douăsprezece, m-am trezit în locul ăsta, în același întuneric, iar Naomi stătea în pragul ușii, strecurându-se în rochia ei roșie, luminată doar de lună.

Încep să mă plimb, încercând să gândesc.

Și-a pus rochia, apoi s-a așezat pe saltea și a început să vorbească – a vrut să-mi spună ceva –, dar pe urmă s-a răzgândit. „Las-o baltă!“

Mă plimb încetișor în cerc prin dormitor. Houdini mă privește din ușă neliniștit.

Naomi a început să-mi spună ceva, pe urmă s-a oprit și a preferat în schimb să mă asigure că, indiferent ce avea să se întâmple, totul a fost adevărat, și bun, și așa cum ar trebui să fie. Și că nu va uita niciodată, indiferent cum au să se sfârșească toate.

Merg în continuare în cerc, pocnindu-mi degetele, mușcându-mi colțurile mustății. „Adevărat, și bun, și așa cum ar trebui să fie, indiferent cum o să se termine“, așa mi-a zis, dar e limpede că ar fi vrut să-mi spună cu totul altceva.

În visul meu chinuit, glonțul care a trecut prin craniul lui Naomi devine o minge de piatră și foc care străbate crusta fragilă a Pământului, săpând canioane adânci, făcând să explodeze solul și pietrele, gonind către fundul oceanului și aruncând la suprafață aburi și spumă. Merge din ce în ce mai adânc, săpând nemilos, eliberându-și fluviile de energie cinetică, la fel cum un glonț trece printr-un creier, sfâșiind fasciculele calde de materie cenușie, tăind nervi, aducând întunericul, distrugând gândurile și apoi însăși viața pe măsură ce-și croiește drum.

Mă trezesc în lumina gălbuie a soarelui care-mi umple dormitorul, iar în minte mi s-a strecurat deja ideea următoarei direcții pe care trebuie să o apuce investigația mea.

E un lucru mărunț, o mică minciună căreia trebuie să-i dau de capăt.

Nu e cazul meu, ci al lui Culverson, dar iată-mă îndreptându-mă din nou către clădirea Water West, ca un animal care a fost martor la o scenă de violență teribilă și se întoarce mereu, neobosit, la locul acela, atras de o fascinație oribilă. Văd un tăntălău care se învâрте în cerc în jurul pieței, îmbrăcat cu un palton imens și o căciulă mare de blană. Poartă în față și în spate două pancarte care-l transformă într-un om-sendviș – „OARE CHIAR NE CRED PROȘTI“, cuvinte scrise cu litere umflate, ca la desene animate –, agitând un clopot de parcă ar fi un Moș Crăciun din Armata Salvării.

— Hei, mă abordează el, știi cumva cât este ceasul?

Pun capul în pământ, îl ignor și deschid ușa cu un gest hotărât.

Bătrânul paznic nu e la locul lui. O iau pe scări în sus până la etajul al treilea și nu mă opresc la recepție ca să strig un „Salut!“ politicos, ci continui să merg până când dau de Gompers, care se află ca de obicei în spatele biroului său de nuc.

— O!, zice el surprins, după care încearcă să se ridice și chiar începe s-o facă, îndeajuns cât să-mi arate că nu se poate ține pe picioare. Eu, ăăă.... am trecut totul în revistă cu celălalt domn, ieri seară. Despre biata Naomi...

— Da, zic eu, văzând că a trecut de la paharul de gin cât un degetar la unul cât o halbă. Ar mai fi totuși ceva.

— Ce?

Simt un frig interior, ca și cum organele mi-ar fi fost extrase, separate unul de celălalt și apoi puse la loc în mine, învelite în măt. Izbesc cu mâinile în biroul lui Gompers și mă aplec spre el; el se dă înapoi, căutând să-mi evite privirea. Sunt conștient de felul în care arăt. Nebărbierit, crunt, cu un ochi acoperit de stratul gros de bandaj, dar înconjurat de haloul unei vânătăi.

— Când te-am interogat săptămâna trecută, mi-ai spus că șefii tăi de la centru, din Omaha, sunt obsedați de prevenirea fraudelor.

— Poftim? Eu nu știu dacă... se bâlbâie el.

— Bine, dacă așa vrei, zic eu și-i împing sub nas carnetul subțire și albastru, ceea ce-l face să clipească des. Citește!

Gompers nu se mișcă, așa încât îi spun eu ce scrie:

— Ai pretins că tot ceea ce interesează în acest moment compania este grija pentru legalitate. Ai spus că șeful consiliului de administrație crede că-și va cumpăra în felul ăsta calea spre Rai. Ieri, în schimb, ai pretins în fața detectivului Culverson că dosarele furate nu au duplicate.

— Da, vedeți, acum ținem documentația exclusiv pe hârtie, bâiguie el. Serverele...

Nu se uită la mine, ci la o poză pe care o are pe birou. Este fiica lui, cea care a plecat la New Orleans.

— Ai pus întregul personal să verifice și să reverifice cererile de rambursare, nu ai copii pe calculator, dar vrei să-mi spui că nu există duplicate pe hârtie? Nu le-ai copiat ca să le ascunzi pe aici, pe undeva?

— Păi, vreau să zic...

Gompers privește afară pe fereastră și apoi din nou la mine, încercând să-și adune tăria necesară pentru a-mi răspunde:

— Nu, îmi pare rău. Nu e...

Îi înșfac paharul din mână și îl arunc înspre tocul ferestrei, iar acesta explodează, făcând să plouă cu gheață, gin și cioburi de sticlă care cad pe covor. Gompers se zgâiește la mine, înghițind în sec ca un pește pe uscat. Mi-o imaginez pe Naomi – tot ceea ce dorise fusese să scrie o vilanelă perfectă – o văd aducându-i mereu alte sticle de tărie de la magazinul din colț, apoi îl apuc de rever, îl ridic de pe scaun și-l trag pe birou. Gușa masivă i se zbate sub presiunea degetelor mele.

— Ți-ai ieșit din minți?

— Unde sunt copiile?

— În Boston. La biroul regional. Pe State Street.

Diminuez presiunea, dar numai foarte puțin.

— În fiecare seară copiem toate documentele și le trimitem ca să ajungă acolo a doua zi dimineață. Copiile astea sunt ținute la Boston, adaugă pe un ton jalnic, rugător. Le trimitem...

— Bine...

Îi dau drumul, iar el cade pe birou, după care, într-o stare jalnică, alunecă din nou pe scaunul său.

— Uitați ce e, domnule ofițer... zice el, dar eu îl întrerup.

— Sunt detectiv.

— Detectiv... Să știți că ei închid toate francizele, una câte una. Caută motive. Stamford. Montpelier. Dacă pățim asta și-aici, nu știu ce-am să mă fac. Nu avem niciun

fel de economii. Soția mea și cu mine vreau să zic, continuă el cu o voce tremurătoare. N-o să reușim.

Mă mulțumesc să-l privesc fix.

— Dacă sun la Boston și le spun că am nevoie de copiile alea, ei o să mă întrebe pentru ce motiv, iar eu...

Respiră greu, încercând să nu se piardă cu firea sub privirea mea neclintită.

— Iar eu o să spun, păi să vedeți, ne lipsesc niște dosare, fiindcă... fiindcă mi-au fost uciși niște angajați.

Privește în sus la mine, cu ochii măriți și umezi, rugându-se ca un copil.

— Lasă-mă să rămân aici. Lasă-mă să rămân aici până se termină totul. Nu vreau nimic altceva.

Plânge, iar fața pare că i se dizolvă în mâini. E exasperant. Oamenii se ascund în spatele asteroidului, de parcă asta ar putea fi o scuză pentru managementul defectuos, pentru comportamentul lor mizerabil, disperat și egoist. Toată lumea se ascunde după coada cometei, de parcă ar fi fustele mamei.

— Îmi pare rău, domnule Gompers, zic eu și mă ridic de pe scaun. Va trebui totuși să faceți rost de dosarele alea. Vreau să știu tot ceea ce lipsește și vreau să-mi prezentați un raport amănunțit în care să-mi indicați dacă la vreunul din cazurile ale căror hârtii au fost furate lucra și Peter Zell. Mă înțelegeți?

— O să... zice el revenindu-și oarecum, ridicându-se puțin pe scaun și suflându-și nasul într-obatistă. O să încerc.

— Nu încercați, îi spun întorcându-mă spre ieșire. Aveți termen până mâine dimineață. Vreau dosarele!

Cobor încet către primul etaj, tremurând, epuizat, fără pic de energie. În timp ce îl presam pe Gompers în biroul lui, cerul s-a hotărât să trimită o nenorocită de ploaie înghețată, care-mi lovește fața în timp ce traversez piața, îndreptându-mă spre parcare unde mi-am lăsat mașina.

Omul-sendviș, cel cu pancartele, îmbrăcat în palton și purtând căciula de blană, bântuie în continuare pe acolo. Îmi strigă din nou:

— Știi cumva cât e ceasul?

Dar eu îl ignor, însă el se așază cu hotărâre în calea mea.

Își ridică pancarta din față, cea pe care scrie: „OARE CHIAR NE CRED PROȘTI,” punând-o între noi ca pe scutul unui centurion, iar eu îi spun pe un ton scăzut:

— Scuzați-mă, domnule...

Dar el nu se mișcă, iar eu îmi dau abia acum seama că e tipul de aseară, din restaurantul Somerset, care nu mai poartă geaca Harley, dar are în continuare mustața groasă, nepieptănată, obrații roșii și ochii arzători.

— *Ești într-adevăr Palace*, nu-i așa? mă întreabă el.

— Da, zic eu, înțelegând mult prea târziu ceea ce se întâmplă.

Îmi duc mâna spre tocul armei, dar el a aruncat deja pancarta și a apucat să îmi îndese ceva în coaste. Privesc în jos – e un pistol scurt, negru și urât.

— Rămâi nemișcat.

— Bine, îi zic.

Ploaia înghețată se revarsă hotărât asupra amânduro-
ra, țintuindu-ne în centrul pieței. Oamenii trec la doar câțiva metri de noi pe trotuar, dar e frig și plouă tare, așa

că toată lumea își privește doar picioarele. Nu observă nimeni. Dar cui îi pasă?

— Să nu spui o vorbă.

— N-o s-o fac.

— Bine.

Respiră cu greutate. În mustață și în barbă i se văd pete îngălbenite de tutun. Respirația îi miroase a țigări vechi.

— Unde e? îmi șuieră el.

Pistolul, îndreptat în sus, apasă dureros asupra coastelor mele, iar eu mă gândesc la calea pe care ar putea să o ia glonțul, intrând prin carne, sfâșiind mușchii și oprindu-mi-se în inimă.

— Cine? întreb eu.

Nu mă pot opri să nu mă gândesc la încercarea disperată a lui Toussaint de a mă doborî cu scrumiera. Ca să facă o asemenea mișcare, mi-a spus Alison, ar fi trebuit să fie cu adevărat disperat. Iar acum mă întâlnesc cu acest om-sendviș, care atacă un ofițer de poliție folosind o armă de foc și disprețuind total legea. E disperat. Pistolul mi se răsucesce în coaste.

— Te-am întrebat unde e, zice el din nou.

— Unde e cine?

— Nico.

O, Dumnezeu! Nico. Plouă din ce în ce mai tare, dar noi rămânem nemișcați. Nu sunt îmbrăcat într-un impermeabil, ci port doar sacoul meu gri, cu cravata albastră. Din spatele unui tomberon țâșnește un șobolan care străbate piața și o pornește în lungul Main Street. Îl urmăresc cu privirea, în timp ce atacatorul meu își trece limba peste buze.

— Nu știu unde e Nico, îi spun eu calm.

— O, ba da, ba știi unde e.

Mă împunge și mai tare cu pistolul, afundându-l în țesătura subțire a cămășii; îl simt că e dornic să tragă, că energia neliniștii sale încălzește trăgaciul rece. Îmi aduc aminte de gaura din capul lui Naomi, de marginile sale neregulate de deasupra ochiului stâng. Îmi e dor de ea. E atât de frig aici, iar fața mi-e leoarcă. Mi-am lăsat șapca în mașină, unde e și câinele.

— Vă rog să mă ascultați, domnule, încep eu, încercând să-mi ridic vocea peste răpăitul ploii. Nu știu unde se află. Și eu am încercat să o găsesc.

— Vrăjeală.

— E adevărat.

— Vră-jea-lă.

— Cine sunteți?

— Nu-ți bate tu capul cu asta.

— Bine.

— Sunt un prieten de-al ei, în regulă? mă informează el, totuși. Și sunt prieten și cu Derek.

— În regulă, zic eu, încercând cu disperare să-mi aduc aminte tot ceea ce-mi spusese Alison despre Skeve și despre organizația lui ridicolă: raportul Catchman, bazele secrete de pe Lună. Toate sunt nonsensuri scornite din disperare, dar iată-mă acum și aici lângă omul ăsta care, dacă îi tresare degetul de pe trăgaci, mă va omorî cu siguranță.

— Dar unde e Derek? îl întreb și eu, iar el pufnește supărat.

— Nenorociture! strigă el, după care își ia avânt cu mâna în care nu ține pistolul și mă pocnește cu pumnul în tâmplă.

Instantaneu, lumea își pierde coerența, se înceteșează, încep să văd din nou dublu. Pe urmă mă mai lovește o dată, scurt, direct în gură, proiectându-mă cu capul în soclul monumentului din centrul pieței. Pistolul își reia imediat locul, apăsându-mă din nou în coaste, iar lumea mea se învârte, face valuri, ploaia îmi inundă fața trecându-mi pe sub bandaj, sângele mi se scurge din buza de sus în gură, iar pulsul mi s-a transformat într-o bătaie nebunească, pe care o resimt în cap.

— Derek Skeve e mort. Iar tu știi foarte bine asta, pentru că tu l-ai omorât, îmi șoptește în ureche atacatorul meu.

— Ba nu l-am... zic și gura mi se umple de sânge pe care-l scuip. Nu.

— Bine, fie pe-a ta. Nu l-ai omorât *tu*. Dar ăsta e doar un nenorocit de amănunt formal.

— Îți dau cuvântul meu că nu știu despre ce vorbești. E destul de distractiv totuși, mă gândesc eu, în timp ce lumea începe să se oprească din învârtit și reușesc să-mi concentrez privirea pe chipul mânios al mustăciosului, care se desenează pe fundalul pieței pustii. Într-un fel, am știut. Dacă m-ar fi întrebat cineva, aș fi spus probabil că Skeve era mort. Dar n-am avut cu adevărat timp să mă gândesc la asta. Dumnezeuule, te trezești într-o bună zi și constăți că toată lumea a murit. Îmi întorc capul și scuip din nou un șuvoi de sânge întunecat.

— Uite ce e, prietene, zic eu cu o voce împăciuitoare. Îți dau cuvântul meu... Stai, așteaptă. Uită-te la mine, domnule. Vrei să te uiți la mine?

Clatină violent din cap, cu ochii măriți de groază și cu buzele tresărind necontrolat pe sub mustața lui neîngrijită.

Pentru o clipă părem doi îndrăgostiți grotești, privindu-ne unul pe altul în ochi în frigul umed al pieței publice, cu o țeavă de pistol între noi.

— Nu știu unde e Nico. Nu știu unde e Skeve. Dar s-ar putea să fiu capabil să te ajut, dacă-mi spui ceea ce știi.

Se gândește puțin la oferta mea și-mi dau seama că în el se duce o luptă îngrozitoare, fiindcă asta i se reflectă în ochii rătăciți, în respirația grea care-i șuieră prin gura deschisă. Deodată, pe un ton prea ridicat, îmi spune:

— Minți! Știi foarte bine. Nico a spus că fratele ei are un plan, un plan secret al poliției...

— Poftim?

— Ca să-l scoată pe Derek de acolo...

— Ce?

— Nico a spus că fratele ei are un plan, că o să ia o mașină...

— Ușurel, stai așa...

Ploaia continuă să cadă.

— Și pe urmă Derek e împușcat și moare, eu abia dacă reușesc să scap cu viață, iar când mă apuc să o caut, nu o mai găsesc nicăieri.

— Nu știu nimic despre toate astea.

— O, ba știi.

Aud un clănțănit sec de metal și știu că a ridicat siguranța. Scot două chiote și pocnesc din palme, iar muscăciosul spune:

— Ei...

Pe urmă se aude un lătrat teribil care vine de pe o stradă laterală. Atacatorul meu își întoarce capul spre sursa zgomotului, îndeajuns pentru ca eu să-mi ridic mâinile și să-l lovesc puternic în față. Se împiedică și cade în fund.

— Rahat, zice el de la pământ, iar eu îmi scot repede pistolul și țintesc direct spre pieptul său.

Mișcarea asta bruscă mă dezzechilibrează însă. Sunt amețit, iar umezeala de pe față mă înnebunește. Văd din nou dublu și probabil că țintesc aiurea, fiindcă lovitura vine ca de nicăieri – zvâcnește dintr-un picior și mă lovește puternic în călcâi, ceea ce mă face să mă prăbușesc aidoma unei statui care e dărâmată cu ajutorul unei frânghii. Mă rostogolesc și cercetez cu privirea întreaga piață. Nimic. Tăcere. Ploaie.

— Ei, drăcie! zic ridicându-mă și scoțând o batistă pe care mi-o pun peste buză.

Houdini vine la mine și se oprește în fața mea, dând frenetic din coadă, mârâind afectuos, iar eu îi întind mâna, lăsându-l să mi-o miroasă.

— Minte, îi spun eu câinelui. De ce ar fi zis Nico că eu am urzit un plan care să-l scoată pe Derek din închisoare? Și de unde să facă rost Nico de o mașină?

Problema e că o persoană ca tipul ăsta nu e destul de inteligentă ca să mintă. O persoană care crede cu adevărat că guvernul Statelor Unite a construit în secret, în ultimii zece ani, mai multe baze locuibile pe fața nevăzută a Lunii, că noi am fi putut aloca atâtea resurse pentru a evita un eveniment a cărui probabilitate era de unu la două sute cincizeci de milioane, nu poate minți.

E ciudat, gândesc eu, chinuindu-mă să mă țin pe picioare. Sora mea e mult prea inteligentă pentru asemenea prostii.

Îmi șterg gura cu mâneca sacoului și pornesc șontâc-șontâc spre mașină.

Faza e că într-adevăr n-ar putea spune așa ceva. E prea inteligentă pentru asemenea prostii.

— Of, mormăi eu. Of!

O oră mai târziu mă aflu în Cambridge, în piața din fața Harvard Yard, unde un grup de puști fără adăpost, îmbrăcați în haine ponosite, au făcut un cerc în jurul a doi hipioți care dansează; un bărbat vinde cărți dintr-un cărucior de supermarket, iar o femeie se menține în echilibru iar în șaua unui uniciclu, jonglând cu popice de bowling și cântând *Que Sera Sera*.

O femeie foarte în vârstă, îmbrăcată într-un taier argintiu, trage dintr-o țigară cu marijuana, dându-i-o din când în când și unui bărbat negru, îmbrăcat într-o pijama dungată. Un bețiv întins pe scări sforăie zgomotos, iar de la brâu în jos e plin de urină. Un soldat al gărzii din Massachusetts veghează cu atenție întreaga scenă, cu niște ochelari de soare mari, cu lentile-oglină ce îi acoperă toată partea superioară a feței, cea de sub chipiul regulamentar. Îi fac un semn din cap, la urma urmei suntem colegi, polițiști, dar el nu-mi răspunde în niciun fel.

Traversez strada Mt. Auburn și ajung din nou la chioșcul mic și verde, cel cu ferestrele acoperite. Tot nu am nici cea mai mică idee despre locul în care lucrează Alison Koechner, iar ea nu răspunde când o sun pe vechiul ei număr, așa încât nu-mi mai rămâne decât să vin în locul ăsta, prin care știu că trece adeseori.

— Măi să fie, zice Doctorul Cafea, care își poartă în continuare fesul deasupra mutrei bărboase. Iată-l pe vechiul meu inamic!

— Poftim? zic eu, mijindu-mi ochii și privind cu atenție în încăperea întunecată și pustie; suntem doar eu și puștiul, care își ridică mâinile și zâmbește.

— Glumesc. E o chestie pe care o zic eu, îmi spune. Apoi își îndreaptă ambele mâini spre mine și-mi zice pe un ton hotărât:

— Arăți de parcă ai avea nevoie stringentă de o *latte*, prietene.

— Nu, mulțumesc. Nu am nevoie decât de informații.

— Iar eu nu vând asta. Eu vând cafea.

Se agită prin spatele tejghelei sale, rapid și eficient, băgând dispozitivul conic al filtrului portabil în mașina de espresso, după care îl scoate din nou cu un clinchet ușor. Nivelează pudra măcinată de cafea, îndesând-o puțin.

— Am fost aici cu vreo două zile în urmă.

— Bine, zice el, fără să-și ia ochii de la aparatul de cafea. Dacă zici tu...

Paharele de hârtie sunt în continuare aliniate în lungul tejghelei, câte unul pentru fiecare continent, numai bune pentru a face un pariu. America de Nord nu are decât vreo două boabe de fasole, Asia o mulțime, Africa la fel. Antarctica rămâne lider, boabele de fasole dând deja pe afară. *Dorințe deșarte*. De parcă stânca aceea ar putea să se prăbușească în zăpadă și să se stingă precum o lumânare.

— Am venit aici însoțit de o femeie. Cam așa de înaltă, cu păr scurt și roșcat. Drăguță.

Mă aprobă cu o mișcare a capului, în timp ce toarnă lapte dintr-o cutie într-o cană de metal.

— Desigur, îmi spune el băgând tija în cană, apăsând pe un buton și începând să prepare spuma. Doctorul Cafea își amintește.

— Și nu o cunoști?

— Nu o *cunosc*, dar o văd adeseori.

— Bine.

O clipă, îmi pierd șirul gândurilor, distras de bolborositul laptelui, și privesc lung împreună cu Doctorul Cafea la cana cu lapte. Pe urmă el trage cu îndemânare recipientul, cu o mișcare ca de pasăre, exact în momentul în care spuma e gata să dea pe-afară.

— Ta-da!

— Trebuie să-i las un mesaj.

— A, da?

Doctorul Cafea ridică o sprânceană. Eu mă frec în locul dureros de sub coaste unde agresorul m-a împuns cu țeava pistolului.

— Spune-i că a căutat-o Henry.

— Asta pot să fac.

— Și spune-i că trebuie să ne întâlnim.

— Și asta pot să fac.

Ia o ceașcă de ceramică albă din cârligul unde stătea la uscat și o umple cu espresso, după care așterne stratul de spumă de lapte cu o linguriță cu coadă lungă. Pare să aibă o înclinație deosebită pentru treaba asta – lucrează cu o mare finețe.

— N-ai făcut asta dintotdeauna, zic. Cafea, mă refer...

— Nu.

Își ține în continuare ochii ațintiți asupra ceștii, străduindu-se să creeze un model cu ajutorul cafelei închise la culoare prin spuma imaculată.

— Am fost student la matematici aplicate, zice el, înclinându-și foarte puțin capul ca să-mi indice Universitatea Harvard, de vizavi; pe urmă se uită în ochii mei,

zâmbind. Dar știi cum se spune, încheie el oferindu-mi cafeaua pe a cărei suprafață văd modelul perfect simetric al unei frunze de stejar. N-aveam niciun viitor!

Zâmbește, iar eu ar trebui să râd, dar n-o fac. Ochiul mă doare, iar buza de sus îmi zvâcnește îngrozitor în locul în care am încasat lovitura.

— O să-i spui deci? Că Henry a trecut pe-aici...

— Da, frate, o să-i spun.

— Și mai spune-i, te rog... la urma urmei, de ce nu? În momentul ăsta, de ce nu? Spune-i că Palace trebuie neapărat să știe ce-i cu toată prostia de tip Jules Verne, cea cu bazele secrete de pe Lună. Ce se ascunde în spatele ei? Spune-i că nu înghit povestea asta și că vreau să știu cine sunt oamenii ăștia și ce doresc ei de fapt.

— Uau! Vezi? Abia ăsta e un mesaj.

Îmi scot portofelul din buzunar, dar Doctorul Cafea se mulțumește doar să-mi strângă mâna.

— Nu, nu, zice el. E din partea casei. Trebuie să fiu cinstit, prietene, și să-ți mărturisesc că nu arăți prea bine.

Detectivii trebuie să se gândească la toate posibilitățile, să aibă în vedere și să cântărească toate evenimentele imaginabile care ar fi putut conduce la o crimă, să determine caresunt cele mai probabile, să le aleagă pe cele care se pot dovedi adevărate.

Când a fost ucisă, Naomi căuta dosarele la care lucra Peter, fiindcă știa că mă interesează; mă ajuta *pe mine* în ancheta pe care o desfășuram.

Când a fost ucisă, Naomi căuta dosarele, ca să le ascundă undeva înainte să le pot găsi eu.

Cineva a împușcat-o. Un străin? Un complice? Un prieten? Conduc de mai bine de o oră, îndreptându-mă de la Cambridge către Concord, șaiszeci de minute pe o autostradă moartă, cu semne rutiere vandalizate, înclinate în toate părțile pe marginea drumului. Mă gândesc la felul în care a rămas Naomi în pragul dormitorului meu, luni seara. Și, pe măsură ce mă gândesc mai mult la momentul acela, sunt tot mai sigur că, indiferent ce a vrut să-mi spună – indiferent ce a început să-mi spună și apoi s-a oprit –, nu era ceva sentimental sau care să țină de relațiile personale. Era ceva relevant pentru evoluția anchetei mele în desfășurare.

Dar să stai pe jumătate dezbrăcată, în lumina lunii, și să-i spui cuiva că ar mai fi ceva privitor la clauzele de contestabilitate și polițele de asigurare?

Era altceva, și n-o să știu niciodată ce anume. Dar vreau să știu.

De obicei, când ajung la sediul din Concord, îmi las mașina în parcare și intru în clădire prin ușa din spate, care duce în garaj. Nu știu din ce motiv, în după-amiaza asta prefer să ocolesc și să intru prin față, pe ușa prin care intră publicul, pe unde am intrat prima dată când aveam patru sau poate cinci ani. O salut pe Miriam, care stă acum la biroul la care obișnuia să lucreze mama mea, și urc scările, cu gândul să caut rudele lui Naomi Eddes.

E o singură problemă: odată ajuns în birou, constat că telefonul fix nu funcționează.

Nu are ton, nu scoate niciun sunet. Plastic mort. Ridic firul, îl urmăresc până în priză și apoi înapoi spre birou și apăs în furcă de câteva ori. Privesc în jurul meu prin cameră și-mi mușc buza. Totul e neschimbat: birourile sunt la locul lor, la fel și teancurile de dosare, fișetele, ambalajele de sendviș, cutiile de răcoritoare, lumina slabă de iarnă care se strecoară prin fereastră. Merg în partea cealaltă a încăperii până la biroul lui Culverson și ridic receptorul telefonului său. Aceeași situație: fără ton, absolut mort. Așez receptorul cu grijă la locul lui, în furcă.

— Ceva-i aiurea, zice detectivul McGully apărând în pragul ușii, cu brațele încrucișate la piept, ieșindu-i din mânecile suflecate ale bluzei de trening și cu un trabuc care-i ascunde aproape jumătate de față. Nu-i așa?

— Păi, zic eu, nu am ton la telefon.

— Și asta e doar vârful nenorocitului de aisberg, mârâie el, cotrobăindu-se prin buzunarele pantalonilor de trening în căutarea unei cutii de chibrituri. Se întâmplă ceva, Lungilă.

— Îhî, zic eu, dar el e serios, al naibii de serios – de când îl știu nu l-am văzut niciodată afișând o asemenea expresie.

Merg până la biroul lui Andreas, dau scaunul jos și încerc și telefonul său. Nimic. Aud Periuțele în micul oficiu aflat la două uși depărtare, vorbesc tare și cineva se protestește, dar e întrerupt.

— Eu zic... eu zic... stați așa!

Se aude o ușă izbită, pași grăbiți în direcția biroului nostru și pe urmă înapoi.

— M-am întâlnit cu șeful când am venit azi-dimineață, îmi spune McGully plimbându-se prin cameră și sprijinindu-se de peretele cu radiatorul. I-am spus „Salut, bo-ule“, așa cum fac întotdeauna, dar el a trecut pe lângă mine și m-a ignorat de parc-aș fi fost invizibil.

— Îhî.

— Acum are loc un fel de întâlnire, în biroul lui Ordler. Șeful, procuratura, administrația, plus alți câțiva tembeli pe care nu i-am recunoscut, zice pufăind din țigară. Aia aveau ochelari de soare, adaugă pufăind în continuare din trabuc.

— Ochelari de soare?

— Da, ochelari de soare, repetă el, de parcă asta ar fi însemnat cu adevărat ceva, iar eu nu sunt în stare să mă prind.

Oricum nu-l ascult cu prea multă atenție. Am un cucui micuț pe ceafă, acolo unde m-am lovit de soclul monumentului, azi-dimineață.

— Ia aminte la cuvintele mele, puștiule, spune McGully ațintindu-și trabucul aprins către mine și apoi rotindu-l în

toate direcțiile de parcă ar fi fost Fantoma Crăciunului Viitor¹. Totul se duce-n mă-sa.

În holul sediului central al bibliotecii publice din Concord se găsește o expoziție a clasicii, cele mai importante cărți ale civilizației vestice, aranjate într-o piramidă micuță: *Odiseea*, *Iliada*, Eschil și Virgiliu sunt fundația, pe rândul al doilea se află Shakespeare și Chaucer, iar deasupra lor celelalte opere importante până la *Fiesta*², care încununează întreaga construcție. Nimeni nu a găsit de cuviință să dea un titlu acestei expoziții, deși tema este destul de clară: „Cărți pe care să le citești înainte de a muri“. Cineva, poate același glumeț care pusese de atâtea ori melodia de la R.E.M. la tonomat, a strecurat un volum din *Ultimul țărnam*³, înghesuit între *Middlemarch* și *Oliver Twist*. Îl scot de acolo și-l duc înapoi la raftul de ficțiune, așezând cartea la locul ei, după care cobor către subsol, acolo unde se găsește secțiunea de referințe.

Probabil că așa se desfășurau lucrurile pentru polițiști în era pre-digitală, mă gândesc eu, savurând această experiență într-un fel visceral, răsfoind frenetic cartea groasă de telefon a zonei suburbane din Maryland, deschizând-o cu zgomot și urmărind cu degetul arătător coloanele tipărite cu litere mici, uitându-mă pe foile foarte subțiri de hârtie în căutarea unui nume. O să mai existe polițiști și după aceea? Nu știu. Nu, n-o să mai fie, sau cel puțin nu imediat, nu pentru o perioadă.

¹ Personaj din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens.

² Roman publicat în 1926 de Ernest Hemingway (titlul original: *The Sun Also Rises*).

³ *On the Beach*, roman post-apocaliptic de Nevil Shute.

Sunt trei familii numite Eddes în Gaithersburg, Maryland, cărora le copiez cu grijă numerele de telefon în carnetul meu albastru, după care urc înapoi în hol, trec de Shakespeare și de John Milton, către cabina telefonică de modă veche aflată chiar la intrare. E coadă și trebuie să aștept vreo zece minute, privind lung la ferestrele înalte și lăsându-mi privirea să se odihnească pe crengile golașe și gri ale unui copăcel din fața intrării în bibliotecă. Intru în sfârșit în cabină, trag aer în piept și încep să formez numărul.

Ron și Emily Eddes, de pe bulevardul Maryland. Nu răspund, linia e moartă. Maria Eddes, Autumn Hill. Răspunde, dar pare a fi foarte tânără, plus că nu vorbește decât spaniolă. Reușesc cu greu să o întreb dacă știe vreo Naomi Eddes, iar ea doar cu greu îmi răspunde că nu, nu cunoaște. Îmi cer scuze și închid. A început din nou să burnițeze. Formez și ultimul număr, iar în timp ce sună privesc la o frunză singuratică, rămasă la capătul cel mai îndepărtat al unei crengi răsucite, care se zbate sub loviturile ploii.

— Alo?

— William Eddes?

— Bill. Cine e la telefon?

Mi se încheștează fălcile și-mi prind fruntea în palmă. Îmi simt stomacul de parcă ar fi un nod strâns și negru.

— Domnule, sunteți cumva rudă cu o persoană pe nume Naomi Eddes?

Pauza care urmează e lungă și dureroasă. Am dat peste tatăl ei.

— Domnule? zic eu la un moment dat.

— Cine e la telefon? mă întreabă cu o voce gătuită și rece, formală.

— Sunt detectivul Henry Palace, îl informez eu. Sunt polițist în Concord, New Hampshire.

Îmi închide telefonul.

Frunza singuratică pe care o privisem nu mai e la locul ei. Mă uit cu atenție și mi se pare că pot vedea unde a aterizat, o pată ceva mai neagră în zloata de pe peluză. Îl sun din nou pe Bill Eddes, dar nu mai răspunde nimeni.

La ușa cabinei văd o bătrânică extrem de agitată, care duce cu ea un coș mic din sârmă, de felul celor pe care le primești la magazinele de scule. Ridic în sus un deget, îi zâmbesc în semn de scuză și-l sun pe Bill Eddes a treia oară. Nu mă miră deloc faptul că nu-mi răspunde nimeni și nici că la un moment dat telefonul încetează brusc să mai sune. Tatăl lui Naomi, în sufrageria lui, sau poate în bucătărie, a scos telefonul din priză. Înfășoară încet firul cenușiu-deschis în jurul aparatului, după care pune telefonul pe raftul unui dulap, așa cum faci cu lucrurile la care nu vrei să te mai gândești vreodată.

— Îmi pare rău, doamnă, spun eu în timp ce țin ușa deschisă pentru bătrâna care poartă coșul de sârmă, iar ea mă întreabă:

— Ce-ai pățit la față?

Nu-i răspund. Părăsesc biblioteca mușcându-mi colțurile mustății, ținându-mi o mână la inimă, apăsând, simțindu-i bătăile... „Doamne Dumnezeule, asta e... Doamne Dumnezeule!” îmi zic grăbindu-mă, alergând de-a dreptul peste peluza plină de zloată, direct către mașină.

Concord este un oraș mic — o sută cincizeci de kilometri pătrați, dacă pui la socoteală și periferia — așa că pentru a ajunge din centru până la spital, având în vedere

că străzile sunt absolut pustii, nu-mi ia mai mult de zece minute. Nu-i destul ca să mă lămuresc pe deplin, dar e suficient pentru a mă convinge că *pot* să mă lămuresc, că am înțeles, că voi încheia această anchetă, aceste anchete, că voi rezolva cele două cazuri de crimă care au un singur ucigaș. Mă aflu deja la intersecția dintre Route 9 și Langley Pakway, privind în sus la spitalul Concord, care arată precum macheta unui castel, construită de un copil pe un deal; e înconjurat de tot felul de dependențe, de parcuri și de clădiri mai mici de birouri sau clinici. Aripa cea nouă, care nu e terminată și nici nu va fi vreodată, oferă privirii grămezi de cherestea, foi de geam, cadre de schelă, ascunse toate sub prelată.

Opresc mașina în parcare și încep să bat cu degetele în volan.

Bill Eddes a reacționat în felul în care a făcut-o dintr-un motiv anume, iar eu îl cunosc prea bine.

Iar asta implică un alt fapt, care mă conduce spre un al treilea.

E ca și cum ai intra într-o cameră întunecată și vezi o lucire de lumină care se strecoară pe sub o ușă aflată în partea opusă a încăperii. Deschizi ușa care te conduce într-o a doua cameră, ceva mai bine luminată decât prima, și acolo, pe peretele opus, vezi o altă ușă, pe sub care se strecoară de asemenea lumină. Și continui să mergi înainte, dintr-o cameră într-alta – din ce în ce mai multe, din ce în ce mai bine luminate.

Deasupra intrării principale se află un șir de lămpi sferice care erau aprinse ultima dată când am trecut pe-aici. Două dintre ele sunt arse acum, dar nimănui nu pare să-i pese. Lumea întreagă se descompune încet-încet, fiecare

element degradându-se în felul său dezordonat, de parcă ar vrea să se cutremure și să se prăbușească în avans, ca și cum teama de catastrofa care va veni este ea însăși o catastrofă, fiindcă fiecare stricăciune minoră are consecințele sale.

În spatele biroului în formă de potcoavă din holul spitalului nu se află niciun voluntar. Nu văd decât o familie așezată pe o canapea, un tată, o mamă și copilul lor – un grup mic, temător. Se uită la mine în timp ce trec pe lângă ei, ca și cum aș fi venit să le dau veștile rele la care se așteaptă deja. Îi salut cu o mișcare ușoară a capului, de parcă aș dori să-mi cer scuze, apoi rămân în mijlocul holului, întorcându-mă în toate direcțiile și încercând să-mi dau seama care este liftul B.

O soră medicală încălțată în papuci de casă trece pe lângă mine, se oprește în pragul unei uși, șoptește „La naiba!“, se întoarce și pornește de unde a venit.

Cred că m-am lămurit în ce parte ar trebui s-o apuc, așa că fac doi pași, dar simt un junghi puternic în orbita ochiului bandajat. Icnesc, îmi ridic mâna și mă frec puțin. Nu am timp!

Mă doare fiindcă... – cum mi-a spus dr. Wilton în timp ce îmi fixa pansamentul pe ochiul rănit? – ...„Spitalul se confruntă cu o criză de analgezice.“

Faptele încep să se lege, să se evidențieze în amintirile mele, realizând legături din ce în ce mai puternice, formând modele ca niște constelații. Lipsește însă bucuria. Nu mai simt nicio plăcere, fiindcă mă doare fața, locul în care mustăciosul mi-a înfipt țeava pistolului și cucuiul de la ceafă pe care l-am căpătat lovindu-mă de soclu, așa că singurul lucru pe care pot să-l mai fac e să mă gândesc: „Palace, ești un bou...“ Fiindcă, dacă aș putea să mă întorc

în timp și să văd lucrurile mai limpede, să prind perspectiva corectă și să judec mai repede, așa fi rezolvat cazul Zell înainte să apară cazul Eddes. Naomi n-ar mai fi murit.

Ușa liftului alunecă într-o parte, iar eu pătrund înăuntru.

Nu se mai urcă nimeni; sunt doar eu, polițistul înalt, tăcut și chior, trecându-și degetele în sus și în jos peste numere, ca un orb care citește în Braille, încercând să debuiască înțelesul semnelor.

Urc și cobor de câteva ori. „Unde?” – mormăi doar pentru mine – „Unde-ai putut să le ascunzi?” Asta pentru că pe-aici, prin clădire, e un loc asemenea cuștii lui Houdini de la locuința lui J.T. Toussaint, o încăpere în care sunt stocate produsele înainte de a fi expediate. Un spital e însă un loc plin de ascunzișuri – magazii sau săli de operație, birouri sau chiar holuri –, mai ales dacă este un spital ca acesta, haotic, răvășit de lucrări de renovare care nu s-au mai terminat. E o ascunzătoare uriașă *plină* de ascunzători.

Până la urmă mă las păgubaș și cobor până la subsol. O găsesc pe dr. Fenton în biroul ei, care e aproape de morgă, pe același hol. E o încăpere mică și imaculată, decorată cu flori proaspăt culese, poze de familie și un afiș cu Mihail Barâșnikov, de Balșoi, din 1973.

Când mă vede, Fenton pare surprinsă – într-un mod deloc plăcut –, de parcă așa fi un dăunător din grădină, probabil un raton de care sperase să fi scăpat.

— Ce-i?

Îi spun ce ar trebui să facem și o întreb cam cât ar dura în mod normal.

— În mod normal? mă întreabă ridicând din umeri, de parcă sintagma asta nu ar mai avea niciun sens.

— Da, în mod normal, îi răspund eu.

— În mod normal, între zece zile și trei săptămâni, îmi spune ea. Deși, având în vedere situația personalului de la toxicologie, cred că vorbim mai degrabă de un termen între patru și șase săptămâni.

— Bine, dar... n-ați putea s-o faceți până mâine dimineață? întreb eu, pregătit pentru un hohot batjocoritor de râs, încercând să mă încurajez și gândindu-mă cum ar fi mai nimerit să o rog.

În loc de asta însă, își scoate ochelarii, se ridică de pe scaun și mă privește scrutător.

— De ce te străduiești atât de tare să rezolvi cazul ăsta?

— Păi... spun eu ridicându-mi brațele în aer. Fiindcă nu e rezolvat.

— În regulă, zice ea și-mi promite că o să mă ajute, cu condiția să nu-i mai telefonez și să n-o mai caut niciodată, indiferent de motiv.

Pe urmă, mergând înapoi spre lift, descopăr și locul pe care-l căutasem. Icnesc și-mi cade falca, reușesc abia cu greu să-mi recapăt răsuflarea.

— Doamne Dumnezeule, rostesc eu, iar vocea mea stârnește ecouri în holul de beton al subsolului.

După aceea alerg înapoi, fiindcă trebuie s-o mai rog ceva pe Fenton.

Telefonul mobil nu-mi mai funcționează. N-are liniuțe. N-are semnal. E din ce în ce mai rău.

Îmi pot imagina cu ușurință: celulele de care nu se mai ocupă nimeni clătinându-se încet și apoi căzând de pe turnurile lor, cablurile de legătură care se prăbușesc la pământ.

Merg înapoi la bibliotecă și pun niște monede în automatul din parcare. Aștept la coadă la cabina telefonică, iar când îmi vine rândul sun acasă la McConnell.

— A, salut, Palace, îmi spune ea. Tu lucrezi acolo, sus. N-ai vrea să-mi spui și mie ce naiba se întâmplă la voi? Ce e chestia asta cu șefii?

— Habar n-am.

Oameni misterioși, purtând ochelari de soare. McGully zicând: „Totul se duce în mă-sa.“

— Am nevoie să mă ajuți cu ceva, McConnell. Se întâmplă să ai și altceva de îmbrăcat în afara pantalonilor?

— Poftim?

McConnell își notează unde trebuie să meargă și când, locul unde se va întâlni cu dr. Fenton a doua zi dimineată. Coada de la cabina telefonică se lungește. Bătrâna cu coșul de sârmă de la magazinul de scule s-a întors și flutură din mâini în semn de salut, iar în spatele ei e un tip care arată ca un om de afaceri, îmbrăcat într-un costum maro și purtând o servietă, iar dincolo de el e o mamă cu două fete gemene. Le arăt legitimația prin sticla cabinei telefonice, după care încerc să mă aplec puțin ca să încap ceva mai confortabil în ghereta aceea micuță.

Îl sun pe detectivul Culverson și-i spun c-am rezolvat cazul.

— Te referi la spânzuratul tău...

— Da, dar și cazul dumneavoastră. Eddes.

— Poftim?

— Și cazul dumneavoastră, îi zic, e același ucigaș.

Îi explic pe îndelete tot ce s-a întâmplat, iar el face o pauză lungă, întreruptă doar de paraiziții liniei telefonice,

pe care o încheie spunându-mi că am făcut o treabă de polițist adevărat.

— Da.

Iar apoi îmi spune același lucru pe care i l-a zis și lui McConnell săptămâna trecută:

— Într-o zi ai să fii un detectiv pe cinste.

— Da, îl aprob, așa e.

— Ai de gând să te întorci la sediu?

— Nu, îi zic, astăzi nu.

— Bine, îmi răspunde. Nici să n-o faci.

Chiar și în cele mai sigure medii apare uneori o izbucnire bruscă de violență, un incident întâmplător, în care cineva este ucis fără motiv, în plină zi, pe un trotuar aglomerat sau într-o parcare.

La înmormântarea mamei mele au fost prezenți toți angajații Secției de Poliție din Concord; s-au ridicat cu toții și au luat poziția de drepti, în timp ce sicriul trecea prin fața lor, optzeci și șase de ofițeri și paisprezece membri ai personalului, în uniforme lor albastre. Rebecca Forman, purtătoarea de cuvânt a poliției, o femeie voinică între două vârste, cu părul cărunț, și o bătrână de șaptezeci și patru de ani au izbucnit în plâns și au trebuit să se retragă. Singura persoană care a rămas așezată a fost profesorul Temple Palace, tatăl meu. A rămas ghemuit pe banca lui pe tot parcursul slujbei scurte, cu o privire pierdută și îndreptată undeva aiurea, ca un om care așteaptă autobuzul, avându-i de o parte și de alta pe fiul său de doisprezece ani și fiica sa de șase, cu ochii măriți de emoție. A stat acolo, sprijinit într-o rână de șoldul meu, părând mai degrabă perplex decât paralizat de durere, și a devenit limpede încă de atunci – pentru mine, cel puțin – că nu avea să reziste.

Privind înapoi, acum sunt convins că cel mai greu lucru pentru tatăl meu, care lucra ca profesor de engleză, nu era acceptarea faptului că a murit, ci ironia situației: soția lui, care stătea de la nouă la cinci, de luni până vineri, în spatele unui geam antiglonț dintr-o secție de poliție, a

fost împușcată în inimă în parcare de la T.J. Maxx, sâmbătă seara.

Ca să vă dați seama cât de scăzută era criminalitatea în Concord pe vremea aceea, trebuie să precizez că în anul despre care vorbim, 1997, conform statisticilor FBI, mama a fost singura persoană ucisă. Ceea ce înseamnă că, privind retrospectiv, probabilitatea ca mama să fie în acel an victima unui ucigaș din Concord era de una la patruzeci de mii.

Dar nu așa merg lucrurile în realitate: nu contează care e probabilitatea unui anumit eveniment, că procentul e de unu la indiferent cât o fi, că un individ din nu știu câți trebuie să fie într-un anumit loc, la un anumit moment. Fiindcă, dacă judecăm în felul ăsta, probabilitatea ar fi fost zero.

După priveghi, tatăl meu s-a uitat prin bucătărie cu ochelarii coborâți pe nas, cu ochi mari și confuzi și ne-a spus nouă, copiilor:

— Acum ar trebui să ne gândim ce să pregătim pentru cină.

Și nu se referea doar la seara aceea, ci la toate serile care aveau să urmeze. I-am zâmbit stângaci lui Nico. Începuse numărătoarea inversă. Nu avea s-o scoată la capăt.

Profesorul Palace a dormit pe canapeaua din sufragerie în seara aceea, incapabil să urce în dormitor și să se confrunte cu faptul că mama nu mai era acolo și că la un moment dat ar fi trebuit să pună ordine în dulapul cu lucrurile ei. Am făcut și eu ce-am putut. I-am împachetat toate rochiile.

Un alt lucru pe care l-am mai făcut a fost să merg la secția de poliție. Am început să-l întreb pe tânărul detectiv care conducea ancheta dacă mai are ceva nou, iar

Culverson chiar mi-a dat atenție. M-a chemat când au analizat urmele de pași de pe pietrișul din parcare de la T.J. Maxx, după care făcuseră un model. M-a chemat și când a descoperit vehiculul identificat de martori, o Toyota Tercel argintie, abandonată ulterior în Montpelier. Când au băgat în arest preventiv suspectul, detectivul Culverson s-a oprit câteva minute la noi acasă și mi-a arătat dosarul pe care l-a pus pe masa din bucătărie, vorbindu-mi despre toate amănuntele cazului, despre șirul de dovezi. M-a lăsat să văd totul, în afară de fotografiile cadavrului.

— Vă mulțumesc, domnule, i-am spus lui Culverson, privind la tatăl meu care stătea sprijinit de tocul ușii de la bucătărie, palid, obosit, murmurând și el „Mulțumesc”. Mi-l amintesc pe Culverson spunând: „Mi-am făcut doar datoria”, dar am dubii că ar fi putut zice așa ceva, că ar fi putut folosi un asemenea clișeu. Memoria e însă încețoșată. Au fost vremuri grele.

Pe 10 iunie, în același an, au găsit cadavrul tatălui meu în biroul său de la St. Anselm. Se sprânzurasă cu șnurul jaluzelelor.

Ar fi trebuit să-i spun lui Naomi toată povestea, adevărul despre părinții mei, dar n-am făcut-o, iar acum ea e moartă și n-o voi mai putea face vreodată.

E o dimineată superbă, iar în aer plutește ceva ciudat, ca și cum deodată, ca la un semn, iarna a decis să se încheie și să lase loc primăverii. Peste tot sunt mici șuvoaie de apă care a fost până mai ieri zăpadă și se văd fire verzi de iarbă străpungând stratul alb, din ce în ce mai subțire, pe care-l pot vedea pe câmpurile din spatele casei mele. Asta o să aducă numai necazuri din punctul de vedere al păstrării ordinii publice. Va acționa precum magia neagră asupra stării de spirit a oamenilor, fiindcă e un nou anotimp, începutul ultimei primăveri pe care o vom avea. Ne putem aștepta la o escaladare a disperării, la noi valuri de anxietate și teroare, la o tot mai mare durere pricinuită de evenimentele ce urmează.

Fenton mi-a spus că dacă va reuși să-l facă, își va termina raportul la ora nouă. E 8.54.

De fapt, nu am nevoie de concluziile ei. Nu e necesară o confirmare, asta vreau să spun. Am dreptate și știu foarte bine lucrul ăsta. Știu că am rezolvat cazul. Raportul ei e necesar totuși. Va fi de mare ajutor în proces.

Privesc un nor de un alb imaculat care plutește pe cerul albastru al dimineții, apoi, slavă Domnului, îmi sună telefonul, pe care îl apuc cu un gest smucit și spun: „Alo“.

Niciun răspuns.

— Fenton?

La celălalt capăt e doar tăcere și un hârâit gros, de respirație neliniștită. Îmi țin răsuflarea. E el, ucigașul. Știe și se joacă cu mine. Maică, măicuță!

— Alo? zic din nou.

— Sper că sunteți bucuros, domnule ofițer... scuzați-mă, domnule detectiv.

Se aude o tuse zgomotoasă și apoi un fel de clănțănit, probabil gheață pusă într-un pahar cu gin, iar eu privesc în tavan și expir cu zgomot.

— Domnule Gompers, nu e un moment tocmai potrivit.

— Am găsit dosarele, îmi spune el ca și când nu m-ar fi auzit. Polițele misterioase care au dispărut și pe care voiati să le găsiți. Ei bine, le-am găsit..

— Domnule, încep eu, dar el nu are de gând să se oprească și, oricum, îi spuseseam că are douăzeci și patru de ore la dispoziție să se conformeze, iar el își făcea treaba, îmi spunea că le-a găsit; nu pot să închid pur și simplu, așa că încerc să-l liniștesc. Bine!

— Am fost la departamentul logistic și m-am uitat la numerele dosarelor. Este doar unul la care lucra Peter Zell. Asta ați vrut să știți, nu-i așa?

— Așa e.

Vocea îi este plină de sarcasmul omului beat.

— Sper să e așa. Fiindcă acum se va întâmpla exact ceea ce v-am spus eu că se va întâmpla. Exact ceea ce am prezis.

Privesc la ceas. E 8.59. Ceea ce îmi spune Gompers nu mai contează. De fapt, n-a contat niciodată. În investigația asta n-a fost niciodată vorba despre tentativa de fraudare a unei polițe de asigurări.

— Eram în sala de ședință din Boston și răscoleam printre copiile astea... Și cine credeți că intră în momentul acela? Cine altul decât Marvin Kessel?! Știți cine-i ăsta?

— Nu, domnule. Vă mulțumesc însă pentru sprijin, domnule Gompers.

N-a fost niciodată vorba de încercarea de a frauda o poliță de asigurare. Nici măcar o secundă.

— Marvin Kessel, ca să știți și dumneavoastră, este adjunctul directorului regional pentru regiunile din centru și din nord-est și a fost *alnaibii* de interesat de ceea ce se petrece la noi, în Concord. Așa că acum știe tot, acum a aflat și Omaha că avem dosare lipsă și sinucideri... Avem de toate! încheie el cu o intonație precum cea a tatălui meu atunci când spunea „fiindcă e Concord“. Așa că acum eu sunt pe cale să îmi pierd slujba, la fel ca toată lumea din sucursala asta, care va rămâne de asemenea fără serviciu. Ca urmare, o să dormim cu toții pe stradă. Una peste alta, sper că aveți un pix la îndemână fiindcă am informația care vă interesează.

Am un pix, iar Gompers îmi spune despre ce e vorba. Polița la care lucra Peter când a murit fusese depusă la mijlocul lunii noiembrie de doamna V.R. Jones, director la Institutul Open Vista, o organizație non-profit înregistrată în New Hampshire. Sediul central este în New Castle, care e chiar pe coastă, lângă Portsmouth. Era o poliță complexă de asigurare de viață pentru directorul lor executiv dl Bernard Talley, care se sinucisese în martie. Merrimack Viață și Incendii își exercita dreptul de a investiga.

Sclav al unui obicei vechi, îmi notez totul cu grijă, deși știu că nu contează și că n-a contat niciodată absolut deloc.

Gompers a terminat de vorbit, așa că îi mulțumesc și mă uit la ceas; e 9.02 și din moment în moment va suna Fenton, oferindu-mi confirmarea de care am nevoie, iar eu mă voi urca în mașină și voi merge să-l arestez pe criminal.

— Domnule Gompers, recunosc că ați făcut un sacrificiu. Dar e vorba de ancheta unei crime. E foarte important.

— Nici n-ai idee, tinere, îmi spune el morocănos. Nici n-ai idee ce e important cu adevărat.

Îmi închide telefonul și e cât pe ce să îl sun înapoi. Pe legea mea, având în vedere tot ceea ce se petrece, îmi vine să mă ridic de la birou și să mă duc până la el. Fiindcă sunt convins că n-o să reziste.

Deodată însă, telefonul începe să sune din nou, iar eu îl smulg din furcă. De data asta chiar e Fenton, care îmi zice:

— Detectiv Palace, de unde ai știut?

Trag adânc aer în piept, îmi închid ochii și-mi ascult inima care-mi bate cu putere. O secundă, două secunde...

— Palace? Mai ești la telefon?

— Da, mai sunt, zic eu încetișor. Spuneți-mi vă rog cu exactitate ce-ați descoperit.

— Cu siguranță, o fac cu plăcere. Iar după aceea, la un moment dat, o să-mi faci cinste cu o friptură la cină.

— În regulă, îi zic, deschizându-mi ochii și privind la cerul albastru și strălucitor de dincolo de fereastra bucătăriei mele. Spuneți-mi vă rog ce-ați descoperit.

— Ești un zănatic, îmi zice. Spectrografia de masă a sângelui lui Naomi Eddes confirmă prezența sulfatului de morfină.

— Așa, zic eu.

— Văd că asta nu te surprinde prea tare.

— Nu, doamnă, îi spun. *Nu, nu mă surprinde.*

— În privința cauzei morții n-a intervenit nicio schimbare: traumă cranio-cerebrală gravă, provocată prin împușcare în mijlocul frunții. Victima ingerase însă cu

șase-opt ore înainte de a muri o doză dintr-un derivat de morfină.

Nu mă surprinde absolut deloc.

Îmi închid ochii din nou și mi-o pot imagina pe Naomi plecând de la mine în toiul nopții și mergând acasă la ea ca să se facă prăstie. Probabil că rezervele îi erau pe sfârșite, iar asta trebuie s-o fi îngrijorat, mai ales acum, când furnizorul ei murise. McGully îl împușcase. Din cauza mea.

„Oh, Naomi! Ai fi putut să-mi spui.“

Îmi scot pistolul SIG Sauer din toc și mi-l așez pe masa din bucătărie, îi deschid încărcătorul, îl golesc și număr toate cele douăsprezece gloanțe.

La restaurantul Somerset, cu o săptămână în urmă, mâncând o porție de cartofi prăjiți, Naomi mi-a spus că îl ajutase pe Peter Zell atunci când observase cât de mult suferea și că era în sevraj. „Îl ajutase“, așa mi-a zis, după care privise în jos, evitând să se uite în ochii mei.

Dacă aș fi vrut să-mi dau seama, aș fi știut încă de atunci.

— Îmi doresc să-ți pot spune mai multe, îmi spune Fenton. Dacă fata ar fi avut ceva păr pe cap, ți-aș fi putut zice cu siguranță dacă a folosit morfină un timp îndelungat.

— A, serios?

Nu o ascult cu adevărat. Mă gândesc la o fată care s-a simțit obligată să-și ajute un coleg oarecare, pe tipul ăsta pe care abia dacă-l cunoștea, dar pe care l-a văzut că suferă. E o persoană care are ea însăși o îndelungată dependență de droguri, care a transformat în iad viața părinților săi într-un asemenea hal, încât tatăl ei închide telefonul în momentul în care îi aude numele și cuvântul „polițist“.

— Dac-aș fi avut un fir de păr îndeajuns de lung, l-aș fi tăiat în bucăți de șase milimetri și le-aș fi testat separat, una câte una, îmi zice Fenton, ca să-mi dau seama ce substanțe au fost metabolizate lună de lună. De fapt, e o chestie fascinantă.

— O să ne vedem cum am stabilit, îi zic. Și să știți că o s-o fac. O să vă ofer cina aceea.

— Da, sigur c-o s-o să faci, Palace, zice ea. Cam pe la Crăciun...

Eu știu deja ce ar arăta testele de păr. De data asta, Naomi se apucase din nou de droguri în ultimele trei luni. Nu știu cât și cum folosisese drogurile în trecut, nu-i cunosc perioadele de dependență, de recuperare și apoi de recădere, dar de data asta începuse să se drogheze în urmă cu aproape trei luni. De marți, 3 ianuarie, când profesorul Leonard Tolkin, de la Jet Propulsion Lab, a apărut la televizor și i-a dat aceeași veste proastă pe care ne-a dat-o, de fapt, tuturor. Aș pune pariu că dacă n-a început chiar în seara aceea să ia din nou substanțe interzise, probabil că a făcut-o a doua zi.

Îmi umplu din nou încărcătorul, îl bag la loc, pun siguranța și-mi potrivesc arma în tocul de sub braț. Am parcurs deja întreg ritualul ăsta – deschid încărcătorul, scot cartușele, închid la loc – de câteva ori de când m-am trezit, azi-dimineață, la șapte treizeci.

Peter Zell făcuse o analiză de risc și luase o hotărâre cu câteva luni înainte, trecuse prin tot ciclul atracției, experimentării, dependenței și sevrajului, în timp ce șansele de impact urcau constant de-a lungul lunilor de toamnă. Naomi însă, împreună cu alți oameni, a început să consume doar după ce a devenit oficial, abia în momentul în

care probabilitatea impactului a ajuns de sută la sută. Probabil că milioane de oameni de pe tot globul au decis atunci să se drogheze și să rămână în starea aceea, descurcându-se cum vor putea, cu heroină sau cu ecstasy, cu NyQuil sau cu analgezice furate din spitale, ca să rămână mereu într-un univers al plăcerii pure, să-și alunge din minte teroarea morții iminente, într-o lume în care ideea de „consecințe pe termen lung” dispăruse ca prin minune.

Mă întorc și eu în timp, la cina pe care o luasem împreună la Somerset, întind mâna peste masă și o pun peste cea a lui Naomi. Îi spun să îndrăznească și să-mi spună adevărul, să-mi vorbească despre slăbiciunea ei, apoi îi zic că nu-mi pasă și că mă voi îndrăgosti oricum de ea. Aș fi înțeles-o.

Aș fi înțeles-o cu adevărat?

Tatăl meu mi-a vorbit despre ironie, iar aici ea se referea la faptul că în octombrie, când probabilitatea era încă de cincizeci la sută, când mai era încă speranță, Naomi Eddes l-a ajutat pe Peter Zell să scape de acest obicei cumplit – l-a ajutat atât de eficient, încât chiar și după ce s-a anunțat sfârșitul lumii el s-a luptat și a rămas curat. Naomi în schimb, a cărei dependență era mult mai adânc înrădăcinată, al cărei obicei data din tinerețe și nu fusese rezultatul unui calcul la rece al probabilităților... Naomi n-a fost atât de puternică.

...Și mai era ceva ironic. La începutul lui ianuarie nu era tocmai ușor să faci rost de droguri, mai ales de cele de care avea nevoie Naomi. Legi noi, polițiști noi, cererea crescuse nebunește, multe surse de aprovizionare fuseseră închise, pe toată lungimea lanțului de distribuție. Naomi știuse însă unde să meargă. Știa din conversațiile nocturne

cu Peter despre sursa lui: prietenul acestuia, J.T., care vindea în continuare, făcea rost de morfină, se descurca să o procure de undeva.

Așa că a mers la casa urâtă și murdară de pe Bow Bog, a început să cumpere și să ia droguri, fără să-i spună lui Peter sau oricui altcuiva, singurele persoane care știau fiind Toussaint și cel care în ultima vreme îi procura acestuia drogurile.

Iar persoana aceea, cea care făcea rost de pastile... e ucigașul.

În întuneric, acasă la mine, înțepenită în pragul ușii, aproape că îmi spusese tot adevărul. Nu numai despre dependența ei, dar și despre primele de asigurare, despre pretențiile frauduloase – „m-am gândit la ceva care ar putea să te ajute în elucidarea cazului“. Dacă m-aș fi ridicat din pat ca să-i prind mâinile, să o sărut și să o trag înapoi lângă mine, ar mai fi încă în viață.

Dacă nu m-ar fi întâlnit niciodată, ar mai fi încă în viață.

Simt greutatea armei în tocul de sub braț, dar n-o mai scot încă o dată. E gata, e încărcată. Și eu sunt pregătit.

Autoturismul meu Impala înaintează încet prin parcare imensă, peste asfaltul negru și plin de bălți. E 9.23.

Mai e un singur lucru pe care nu-l înțeleg, iar acesta este *motivul*. De ce ar face cineva așa ceva? De ce ar face *această persoană* asemenea lucruri?

Cobor din mașină și pornesc spre spital. Trebuie să-l arestez pe suspect. Dar mult mai important pentru mine este să aflu un răspuns.

În holul aglomerat, mă pitesc în spatele unei coloane, aplecat puțin ca să-mi mai reduc din înălțime; ochiul bandajat mi-l ascund în dosul unui ziar deschis, ca în filmele cu spioni. După câteva minute îl văd venind pe ucigaș, care merge hotărât în lungul holului, exact la ora la care-i începe programul. E grăbit, lasă o impresie de importanță, are treabă de făcut în subsol.

Eu sunt ghemuit în holul spitalului, tremurând de nerăbdare să intru în acțiune.

Pe de o parte, motivul e mai mult decât evident: banii. Ei reprezintă cauza pentru care cineva începe să fure și apoi să vândă asemenea medicamente și comite crime ca să-și acopere aceste acțiuni. Banii. Mai ales acum, când cererea e foarte mare și oferta foarte mică, analiza cost-beneficii a vânzării de droguri e foarte încurajatoare. E ușor să-ți asumi riscul, fiindcă poți aduna o mică avere.

Și totuși, nu știu exact în ce fel, lucrurile nu se potrivesc. Acest ucigaș, aceste crime, aceste riscuri... O crimă și apoi o alta... dar pentru ce anume, pentru bani? Cu riscul de a fi executat, de a fi aruncat în închisoare pentru tot restul timpului care ne-a mai rămas? Doar pentru bani? În curând voi ști să răspund la aceste întrebări. Am să mă duc acolo, jos, am să rezolv treaba și apoi totul se va termina. Gândul la această perspectivă, la momentul în care totul va lua sfârșit, pune stăpânire pe mine, dându-mi o senzație de inevitabil, de răceală și de tristețe. Îmi strâng ziarul și pornesc. Ucigașul lui Peter – ucigașul lui Naomi – intră în lift, iar câteva secunde mai târziu eu o apuc pe scări.

La morgă e frig. Luminile lămpii de autopsie sunt stinse, așa că e destul de întuneric. Pereții sunt gri, e ca și

cum te-ai afla într-un frigider, într-un coșciug. Pășesc în camera tăcută și rece exact în momentul în care Erik Littlejohn dă mâna cu dr. Fenton, care îl întâmpină cu un semn scurt din cap.

— Domnule?

— Bună dimineața, doamnă doctor. Așa cum cred că v-am spus și la telefon, am o întâlnire la ora zece, dar până atunci vă ajut cu mare bucurie.

— Bineînțeles, zice Fenton, mulțumesc.

Vocea lui Littlejohn e șoptită, grijulie și cumva potrivită solemnității locului în care se află și poziției sale. Este directorul departamentului de servicii spirituale. Are o barbă blondă, ochi mari, iradiază o aură de respect. Poartă o jachetă din piele de culoarea cafelei cu lapte și un ceas de aur.

Banii nu sunt însă de ajuns – un ceas de aur, o jachetă nouă? – pentru a explica tot ceea ce a făcut, ororile pe care le-a comis. Pur și simplu nu sunt de ajuns. Nu pot să accept. Nu-mi pasă ce se rostogolește peste noi din ceruri.

Mă ascund în spatele unui perete, în colțul cel mai îndepărtat, aproape de ușa care dă înapoi în hol și către lift.

Littlejohn se întoarce și dă din cap cu un gest amplu și respectuos către McConnell, care ar trebui să se arate îndurerată dacă ar intra cu adevărat în rol, dar care are un aer iritat, probabil fiindcă mi-a urmat instrucțiunile: poartă o fustă și o bluză, are o poșetă mică, iar părul și l-a lăsat liber pe umeri, renunțând la coada ei obișnuită.

— Bună dimineața, doamnă, zice ucigașul lui Peter Zell. Numele meu e Erik. Dr. Fenton m-a rugat să vin aici în această dimineață și înțeleg că asta-i și dorința dumneavoastră.

McConnell îl aprobă serios și apoi începe să rostească discursul pe care l-am scris pentru ea.

— Soțul meu, Dale, a hotărât să se împuște cu vechea sa armă de vânătoare, zice McConnell. Nu știu de ce a făcut-o. Vreau să zic, știu de ce, dar m-am gândit...

Acum se prefacă să nu mai e capabilă să continue, vocea începe să-i tremure, iar eu mă surprind complimentând-o în gând: „Foarte bine, foarte impresionant, McConnell“.

— Credeam c-o să fim împreună pentru tot restul zilelor noastre, tot timpul care ne-a mai rămas.

— Trauma e destul de severă – intervine dr. Fenton – și am convenit cu doamna Taylor că ar ajuta-o dacă, atunci când ar vedea pentru prima oară trupul soțului ei, ați fi și dumneavoastră prezent...

— Bineînțeles, murmură el, bineînțeles...

Ochii mei îl examinează din cap și până în călcâie, căutând umflătura unei arme de foc. Dacă are una, e bine ascunsă. Dar nu cred că e înarmat.

Littlejohn zâmbește spre McConnell, radiază bună-tate, punându-i o mână pe umăr într-un gest de îmbărbătare, după care se întoarce spre Fenton.

— Și unde... – întreabă el pe un ton delicat – ...unde este acum corpul soțului doamnei Taylor?

Mi se pune un nod în stomac. Îmi așez o mână peste gură ca să-mi controlez mai bine respirația și zgomotul făcut de ea.

— Pe aici, răspunde Fenton.

Și iată-ne ajunși acum în punctul culminant al anchetei, fiindcă toți trei s-au pus în mișcare – Littlejohn o îndrumă cu blândețe pe falsa văduvă McConnell,

îndreptându-se spre locul în care mă aflu eu, traversând camera în drumul lor către hol.

— Am pus corpul neînsuflețit în capela cea veche, spune dr. Fenton.

— Poftim?

Littlejohn ezită, face un pas înapoi cu ochii sticlind de frică și confuzie, iar mie îmi ajunge inima în gât fiindcă am dreptate, știuseseam că am dreptate, dar cu toate astea nu îmi vine a crede. Mă uit la el, imaginându-mi mâinile lui moi și îngrijite trecând o curea neagră în jurul gâtului lui Peter Zell și strângând apoi puțin câte puțin. Îmi imaginez un pistol care tremură în mâinile acelea, îndreptat spre ochii mari și negri ai lui Naomi.

„Încă puțin, Palace, încă puțin.“

— Cred că vă înșelați, doamnă doctor, îi zice el încetișor lui Fenton.

— Nu, nu cred, răspunde ea senin, zâmbind încurajator către McConnell.

Îmi dau seama că-i place ce se petrece. Littlejohn insistă însă, fiindcă nu are nicio altă alternativă.

— Nu, nu sunteți bine informată. Încăperea aceea e închisă și nu mai poate fi folosită.

— Da, zic eu, iar Littlejohn tresare violent. În momentul acesta știe deja la ce să se aștepte, privește frenetic prin cameră, iar eu ies din întuneric cu arma îndreptată către el. Iar dumneavoastră aveți cheia. Vă rog frumos să-mi dați cheia.

Mă privește mut de uimire.

— Unde e cheia, domnule?

— E...

Închide ochii pentru o clipă, îi deschide din nou, sângele îi părăsește fața lăsând-o lividă, părând că ia cu el orice urmă de speranță.

— E în biroul meu.

— O să mergem acolo.

McConnell și-a scos și ea arma din poșeta mică și neagră. Fenton rămâne nemișcată, cu ochii scânteind îndărătul ochelarilor ei rotunzi, savurând fiecare moment.

— Domnule detectiv, zice Littlejohn făcând un pas spre mine și încercând din răspuțeri să-și domine vocea care tremură. Nu-mi pot imagina...

— Liniște, îi zic. Liniște, vă rog.

— Da, domnule detectiv Palace. Eu nu știu ce vă imaginați dumneavoastră, dar dacă... dacă credeți...

Deruta profundă în care a intrat îi distorsionează trăsăturile frumoase. E adevărat, știu că e, iar la concluzia asta contribuie și simplul fapt că-și aduce aminte atât de repede de numele meu: a știut exact cine sunt încă din ziua în care m-am apucat de cazul ăsta, de când i-am telefonat soției sale ca să stabilesc o întâlnire. M-a observat, m-a urmărit, s-a pus de-a curmezișul investigației mele. El a încurajat-o pe Sophia, de exemplu, să-mi evite întrebările, pretinzând că lucrurile pe care le-aș fi putut afla îl vor tulbura pe tatăl ei. M-a mințit și pe mine, povestindu-mi despre cât de deprimat era cumnatul său. M-a așteptat lângă casa lui J.T. Toussaint când îl interogam pe acesta. Iar apoi, într-o încercare disperată, mi-a desfăcut lanțurile de la cauciucuri.

Tot el a fost la Toussaint, în casa de pe Bow Bog, răscolind în căutarea medicamentelor rămase, a listei de clienți, a carnețelului cu numere de telefon. Căuta aceleași lucruri

pe care le voiam și eu, atâta doar că el știa bine ce trebuie să găsească, în timp ce eu habar n-aveam. Numai că îl alungasem înainte să se poată gândi la cușca lui Houdini.

Mi-a mai jucat însă o festă, a reușit să îmi mai abată atenția de la direcția justă a investigației. A mai făcut o șmecherie abilă, care aproape că a funcționat.

McConnell face doi pași înainte, scoțând cătușele din poșetă, iar eu îi spun:

— Așteaptă.

— Poftim? mă întreabă ea.

— Aș vrea... zic eu cu arma ațintită încă asupra lui Littlejohn. Aș vrea să-i aud povestea mai întâi.

— Îmi pare rău, domnule detectiv, dar nu știu la ce vă referiți, zice el.

Ridic piedica pistolului. Mă gândesc că dacă va continua să mintă s-ar putea să-l omor. E chiar foarte probabil. Dar el începe. Începe să vorbească. Încet, cu voce moale, lipsită de intonație, cu ochii ațintiți la țeava pistolului pe care îl țin în mână, începe să-și spună povestea. E o istorie pe care o știu deja, pe care am recompus-o din bucăți.

După treaba cu luna octombrie, după momentul în care Sophia a descoperit că fratele ei îi furase carnetul cu rețete și îl folosea ca să obțină analgezice, după ce îl confruntase și-l obligase să se oprească, după ce Peter s-a văzut nevoit să treacă prin perioada cumplită a sevrajului, iar Sophia a crezut că totul se terminase, după toate astea, Erik Littlejohn s-a dus la J.T. Toussaint și i-a făcut o propunere.

În momentul acela, Maia ajunsese aproape de conjuncție, iar probabilitatea impactului rămăsese la un agonizant cincizeci la sută. În spital nu mai erau nici jumătate dintre farmaciștii care ar fi trebuit să lucreze

acolo. Mai mult, aceștia plecau pe capete, fiind înlocuiți de alte persoane, bucuroase să aibă un salariu garantat de guvern. Paza era și atunci în aceiași parametri ca și acum. În unele zile, gărzi înarmate cu arme automate păzeau aceleași uși care în alte zile rămâneau deschise în permanență cu ajutorul unei reviste îndoită băgate dedesubt. Pyxis, distribuitorul de medicamente automat de ultimă generație, a încetat să mai funcționeze în septembrie, iar technicianul trimis de producător la spitalul din Concord nu a mai ajuns niciodată.

În aceste momente de disperare și de haos, directorul de la Servicii Spirituale fusese mereu acolo, o figură puternică și demnă de încredere, o stâncă. Iar începând cu luna noiembrie începuse să fure cantități imense de medicamente din farmacia spitalului, din oficiile asistentelor, de pe noptierele pacienților: MS Contin, Oxycontin, oxytocină, Dilaudid, pungi de morfină doar pe jumătate golite din stativele de perfuzii.

În timp ce spune toate astea, pistolul meu continuă să fie ațintit spre fața lui. El își ține ochii aurii pe jumătate închiși, își mișcă buzele foarte puțin, iar fața îi este lipsită de orice expresie.

— I-am promis lui Toussaint că voi avea grijă să fie mereu aprovizionat, zice el. I-am spus că-mi voi asuma riscul procurării medicamentelor dacă el și-l asumă pe acela al vinderii lor. Împărțeam și riscurile, dar și profitul.

Pentru bani, mă gândesc, doar pentru niște bani idioți. Atâta nimicnicie, atâta mizerie... Două crime, două ființe băgate în mormânt, o mulțime de oameni care suferă fiindcă nu-și pot asigura complet tratamentele într-o lume care și așa își trăiește ultimele săptămâni. Îl privesc pe

ucigaș din nou, examinându-l de sus și până jos. Este el un om care ar face orice pentru un profit material? Pentru un ceas de aur și un sacou nou de piele?

— Dar Peter a aflat, zic eu.

— Da, șoptește Littlejohn. A aflat, continuă el coborându-și capul și clătinându-l încetișor, cu tristețe, de parcă și-ar fi amintit un act regretabil de justiție divină. El... a fost într-o seară de sâmbătă... el a apărut la J.T. acasă. Era târziu. Eu mă duceam întotdeauna acolo foarte târziu.

Expir zgomotos și scrâșnesc din dinți. Îmi este foarte clar motivul pentru care Peter mersese atât de târziu la J.T. într-o sâmbătă seara – chestiune pe care Toussaint omisese să mi-o spună. Avea nevoie de o doză. O sunase, ca-n fiecare seară, pe Naomi, împlinise ritualul acela sunând la o femeie care folosea și ea morfină pe ascuns, iar pe urmă se dusesse acasă la J.T. ca să se drogheze; iar în seara aceea, dintre toate persoanele din lume, acolo apăruse tocmai cumnatul său, venit să mai aducă niște marfă, neștiind că el este acolo.

În momentul acela se spulberaseră toate secretele.

— Când a dat cu ochii de mine, țineam în mâini o sacoșă plină cu medicamente, iar eu nu am fost în stare să-i spun decât: „Te rog, te rog, te rog să nu-i spui surorii tale“. Dar am știut... Mi-am dat seama că el...

Se oprește și-și pune o mână la gură.

— Atunci v-ați dat seama că trebuie să-l omorâți.

Mă aprobă, dând din cap încetișor.

Avusese dreptate: Peter i-ar fi spus Sophiei. De fapt, o sunase în acest scop a doua zi, pe 18 martie, duminică, și apoi din nou luni, dar ea tot nu a răspuns. Așa că s-a

apucat să-i scrie o scrisoare, dar n-a reușit să-și găsească frazele potrivite.

Luni seara, Erik Littlejohn a mers și el să vadă *Distant Pale Glimmers* la cinematograful Red River, unde știa că avea să-l întâlnească pe cumnatul său, tăcutul agent de asigurări. Iată-i împreună cu prietenul lor comun, J.T. Toussaint, iar după film Peter i-a spus lui J.T. să plece pentru că vrea să meargă pe jos până acasă. Littlejohn a hotărât să folosească această ocazie în care Peter avea să fie singur. A apărut ca de nicăieri... – Iată-l pe Erik! – ...propunându-i lui Zell să mai bea o bere, să mai vorbească una-alta, să discute înainte să se întâmple ceva necugetat.

Și au băut berile, iar Littlejohn i-a strecurat în pahar conținutul unei fiole pe care a scos-o din buzunar. Pe urmă, când Peter a leșinat, l-a cărat în spatele cinematografului, nevăzut de nimeni – nu că i-ar fi păsat oricum cuiva – și l-a dus la restaurantul McDonald's, unde l-a spânzurat în baie.

McConnell îi pune suspectului cătușele, iar eu îl apuc de braț, împingându-l spre lift. Fenton ne urmează și pornim în sus, într-o tăcere absolută: medic legist, ucigaș, polițist, polițist.

— Ce porcărie! zice Fenton, iar McConnell o aprobă.

— Așa e.

Eu nu spun nimic. Littlejohn rămâne și el tăcut.

Liftul se oprește, iar ușile se deschid către holul aglomerat, plin de oameni, printre care zăresc un băiat așteptând pe o canapea. Simt cum încordarea din corpul lui Littlejohn mi se transmite și mie.

Îi spusese lui Fenton că putea să vină la 9.30 la morgă să o ajute, dar că avea o întâlnire fixată pentru ora 10.

Kyle privește în sus, se ridică și rămâne ținut, cu ochii măriți de uimire, văzându-l pe tatăl său încătușat, iar Littlejohn nu mai e în stare să reziste. Se repede afară din lift, dar eu îl prind zdravăn de braț și mă văd tras în față odată cu el. Ne prăbușim amândoi pe ciment și începem să ne rostogolim.

McConnell și Fenton țâșnesc și ele din lift prin mulțimea de oameni, doctori și voluntari, pacienți și vizitatori care se feresc din calea noastră, dându-se înapoi, cât mai departe de mine și de Littlejohn.

Ucigașul își ia avânt și mă pocnește cu fruntea în față exact în momentul în care sunt pe cale să apuc arma de sub braț. Forța impactului îmi produce o explozie de durere în ochiul rănit și mi-l umple cu o puzderie de stele colorate pe cel încă sănătos. Reușesc totuși să mă așez deasupra lui, îl simt cum se zbate sub mine în timp ce McConnell urlă: „Stai pe loc!“, iar cineva cu o voce mică și speriată începe să strige: „Opriți-vă, opriți-vă!“ Îmi revin puțin, deși vederea îmi este încă încețoșată, și zic: „În regulă“. Mi-a luat pistolul. Puștiul e cu el în mână. Are arma mea de serviciu și o ațintește direct spre fața mea.

— Băiete! spune McConnell, care și-a scos și ea pistolul, fără să știe prea bine ce să facă.

Îl îndreaptă nesigur spre Kyle, apoi spre Littlejohn și spre mine –, iar noi doi rămânem prăbușiți pe podea – și pe urmă îl întoarce iar către băiat.

— Lasă-l! se smiorcăie Kyle, iar în momentul acela parcă mă văd pe mine, fiindcă știu bine că am avut și eu unsprezece ani odată. Lasă-l în pace!

„Dumnezeule!“

„Dumnezeule, Palace“.

„Boule!“

Mobilul fusese sub nasul meu tot timpul cât încercasem să înțeleg. Nu era vorba de bani, ci de ceea ce poți obține cu ei, de lucrurile pe care le poți procura cu ajutorul lor, chiar și în vremurile astea. Mai ales în vremurile astea. Îmi dau seama când îl văd pe băiețelul ăsta caraghios, cu zâmbetul său larg, o minune de copil, cel pe care-l întâlnisem încă din cea de-a doua zi a anchetei și-l văzusem topăind prin stratul uniform de zăpadă abia așternută.

Văzusem în ochii lui Littlejohn o dragoste nemăsurată când îl chemase pe un ton plin de afecțiune, spunându-i să se pregătească și apoi povestindu-mi mie cât de grozav e puștiul pe gheață. Să presupunem că în timpurile nefericite pe care le trăim aș fi avut și eu un copil; ce n-aș fi fost în stare să fac pentru a-l apăra pe acest copil? Cum să-l protejez cât mai bine de calamitatea care urmează? În funcție de locul în care va cădea asteroidul, lumea fie se termină, fie se cufundă în beznă, iar eu am de-a face cu un om pregătit să întreprindă orice – care s-a dedat deja la lucruri groaznice – pentru a prelungi și a proteja viața copilului său în cea de-a doua eventualitate. Vrea să-i ușureze soarta de după impact.

Și nu, probabil că Sophia n-ar fi chemat poliția dac-ar fi aflat ce face soțul ei, ci l-ar fi luat pe băiat și ar fi plecat împreună cu el. Sau, mai bine zis, de asta se temea cel mai tare Erik Littlejohn. Îi era o frică de moarte că mama fiului său nu avea să înțeleagă ceea ce făcea el, cât era de important, că asta *trebuia făcut*, și l-ar fi smuls de lângă el pentru totdeauna. Și atunci ce s-ar fi ales de ea și de copil după impactul cu asteroidul?

Din ochii băiatului se revarsă lacrimi uriașe – și același lucru i se întâmplă și tatălui său. Iar eu aș vrea să pot pretinde, fiind detectiv profesionist în mijlocul unei arestări extrem de dificile, că-mi mențin calmul și concentrarea, dar nu pot, fiindcă simt la rândul meu cum pe obraji încep să-mi șiroiască lacrimile.

— Dă-mi pistolul, tinere, îi zic. Ar trebui să-mi dai pistolul, sunt polițist.

Și mă ascultă. Vine încet către mine și-mi pune pistolul în mână.

Capela micuță din subsol e plină de cutii.

Sunt etichetate ca fiind materiale sanitare, iar unele dintre ele chiar sunt: trei cutii cu seringi, cu șase pachete de câte douăzeci în fiecare, două cutii de măști pentru protecția feței, câteva flacoane cu pastile de iod, recipiente cu soluție salină, pungi și camere de picurare pentru truse de perfuzie. Garouri. Termometre.

Găsesc, de asemenea, și o mulțime de pastile, exact de tipul celor pe care le descoperisem în așa-zisa cușcă a lui Houdini. Le ascunsese acolo până când ar fi meritat să le scoată pe furiș din spital și să le ducă la Toussaint.

Mai e și o mulțime de mâncare. Cinci lăzi pline de conserve: carne de vită cu fasole și supă-cremă. Conservele de felul ăsta au dispărut cu multe luni în urmă din supermarketuri și nu le mai poți găsi decât pe piața neagră, dacă ai bani, dar nimeni nu dispune de asemenea sume. Nici măcar polițiștii. Ridic o cutie de compot de ananas și-i simt greutatea familiară în mână – o senzație liniștitoare, încărcată de nostalgie.

Cele mai multe cutii sunt însă pline cu arme.

Trei puști de vânătoare Mossberg 817, cu țevi de douăzeci și unu de inci.

O mitralieră Thompson M1 cu zece cutii de gloanțe calibru .45 – câte cincizeci în fiecare cutie.

O carabină Marlin, de calibru .30-06, cu lunetă.

Unsprezece pistoale Ruger LCP, mici și ușor de ascuns, și o mulțime de muniție pentru ele.

Arme în valoare de mii și mii de dolari.

Nu dorise decât să fie pregătit. Să fie gata pentru ceea ce urma să se întâmple.

Deși, când stai în camera aceea și te gândești privind la crucea de pe ușă, la cutiile cu arme, cu pastile și cu seringi, nu poți să nu-ți dai seama că *a început deja să se întâmple*.

Într-o cutie foarte lungă, din genul celor care ar putea fi folosite la împachetarea unei oglinzi extravagante sau a unei rame de tablou de mari dimensiuni, găsesc o arbaleță supradimensionată, cu zece proiectile de aluminiu prinse cu grijă lângă ea.

Suntem în mașină, iar suspectul e așezat pe bancheta din spate. Ne îndreptăm către secția de poliție. Nu avem de mers decât zece minute, dar îmi e de-a-juns. Am destul timp ca să-mi dau seama dacă am înțeles și restul poveștii.

În loc să-l aștept pe el să-mi spună, prefer să-i povestesc eu, îndreptându-mi din când în când ochii către oglinda retrovizoare ca să-i văd expresia feței, ca să mă conving că am dreptate.

Și am dreptate... Știu că am dreptate.

„Aș putea vorbi, vă rog, cu doamna Naomi Eddes?”

Așa a spus, cu vocea aceea mieroasă, pe care ea nu a recunoscut-o. Trebuie să fi fost bizar, cam ca atunci când

am sunat-o eu de pe telefonul lui Peter Zell. Acum o căuta o voce stranie de pe telefonul lui J.T. Toussaint. Un număr pe care-l ştia pe de rost, numărul pe care suna deja de câteva luni, de fiecare dată când vroia să se drogheze, să uite.

Iar vocea aceea ciudată de la capătul celălalt al liniei a început să-i dea instrucţiuni.

Sună-l pe poliţist – zisese vocea – sună-l pe noul tău prieten, detectivul. Adu-i aminte cu blândeţe ceea ce a uitat. Sugerează-i că această crimă sordidă legată de droguri are de fapt un cu totul alt motiv.

Şi, Doamne, ce bine mersese! Ce bine mersese! Faţa a început să-mi ardă când mi-am amintit. Buzele mi s-au strâmbat din cauza de dezgustului resimţit faţă de mine însumi.

Prima de asigurare, pretenţii false... sunau exact ca genul de chestii pentru care sunt ucişi oamenii, iar eu înghiţisem povestea asta pe nemestecate. Eram ca un copil care juca un joc năvalnic, gata să mă arunc spre mingea colorată care ţopăia în faţa mea. Eram detectivul bleg care se învărtea cu paşi grăbiţi în jurul casei sale. Eram un prost, un căţeluş. Fraudă de asigurări! Ahaaa, asta trebuie să fie! Trebuie să văd unde mă duce pista asta!

Littlejohn nu spune nimic. E terminat. Trăieşte în viitor, înconjurat de moarte. Dar eu ştiu că am dreptate.

Kyle a rămas pe holul spitalului, împreună cu dr. Fenton – ultima persoană la care te-ai fi aşteptat –, aşteptând-o pe Sophia Littlejohn, care acum află veştile şi îşi începe cele mai grele luni din viaţă. Ca noi toţi de altfel, dar cumva mai rău.

Nu mai trebuie să întreb, m-am edificat cu privire la întreaga afacere. Dar nu mă pot abţine, îmi e imposibil.

— A doua zi ați venit la Merrimack Viață și Incendii și ați așteptat, nu-i așa?

Opresc la lumina roșie a semaforului de pe strada Warren. Aș putea să o ignor, fiindcă am pe bancheta din spate un suspect periculos, un ucigaș, dar prefer să aștept, ținându-mi mâinile pe volan „la ora zece și la ora două“, așa cum te învață la școala de șoferi.

— Spuneți-mi vă rog, domnule, a doua zi ați venit în biroul ei și ați așteptat?

— Da, zice el în șoaptă.

— Mai tare, vă rog.

— Da.

— Ați așteptat în hol, lângă biroul ei.

— Într-o debara.

Mâinile mi se înțepenesc pe volan, încheieturile mi se albesc, devin de un alb strălucitor. McConnell se uită la mine de pe scaunul din dreapta, părând destul de neliniștită.

— Într-o debara. Iar când a rămas singură, fiindcă Gompers era beat în biroul său, iar restul colegilor pleaseră la Barley House, ați amenințat-o cu arma, ați dus-o până în camera cu dosare. Ați încercat să faceți să pară că ea căuta ceva ca să... Ca să ce? Ca să mă strângeți și mai mult cu ușa, ca să vă asigurați că voi fi convins de ceea ce vreți dumneavoastră?

— Da, și...

— Da?

Observ cum McConnell și-a pus mâna pe volan, peste a mea, ca să se asigure că nu iese de pe stradă.

— Până la urmă v-ar fi spus oricum.

„Palace“, a zis ea așezată la capătul patului. „Ceva“.

— A trebuit, geme Littlejohn cu ochii scăldați din nou de lacrimi. A trebuit să o omor.

— Nimeni nu e obligat să omoare.

— Curând, îmi spune el privind în gol pe fereastra mașinii. Curând vor fi obligați să ucidă.

— Ți-am zis eu că se duce tot în mă-sa!

McGully s-a așezat direct pe jos, în biroul nostru, sprijinindu-se cu spatele de perete. Culverson stă în cealaltă parte a camerei, radiind cumva demnitate și sobrietate, așezat picior peste picior și cu pantalonii ridicați puțin cam sus.

— Unde-au dispărut toate lucrurile? întreb.

Birourile nu mai sunt. Și nici computerele, telefoanele și coșurile de gunoi. Șirul masiv de fișete a dispărut de la locul lui de lângă fereastră, lăsând în urmă un model neregulat de adâncituri în podea. Mucurile de țigară par niște gândaci morți pe albastrul mochetei.

— Ți-am zis eu, repetă încă o dată McGully, iar vocea lui îmi pare cumva amenințătoare și stârnește ecou în camera pustie.

Littlejohn e încă afară, încătușat pe bancheta din spate a Fordului Impala, păzit de ofițerul McConnell, ajutată fără prea multă tragere de inimă de Ritchie Michelson, până când îl vom aresta în mod oficial. Am intrat singur în sediu și am urcat ca să-l aduc pe Culverson. Vreau să încheiem actele împreună: cazul lui, cazul meu... colegi de echipă.

McGully termină țigara pe care o fumează, rotește între degete ceea ce a mai rămas din ea și aruncă chiștocul până în centrul încăperii, alături de altele.

— S-a aflat, zice Culverson încetișor. Cineva a aflat ceva.

— Ce anume? întreabă McGully.

Dar Culverson nu răspunde, fiindcă în momentul acela în cameră intră comandantul Ordler.

— Salut, băieți, zice el.

E îmbrăcat în haine civile și pare obosit. McGully și Culverson îl privesc indiferenți, fără să se clintească; eu îmi îndrept spatele, bat din călcâie și rămân în expectativă. Sunt conștient că în mașina din parcare am un suspect pentru o dublă omucidere, dar în mod ciudat, după toate astea, simt că nu prea mai contează.

— Băieți, din această dimineață, Secția de Poliție din Concord a intrat sub jurisdicție federală.

Nimeni nu spune nimic. Ordler are sub brațul drept un biblioraft care poartă emblema Ministerului de Justiție imprimată pe cotor.

— Jurisdicție federală? Și ce înseamnă asta? întreb eu.

Culverson dă din cap, se ridică încetișor, îmi pune o mână liniștitoare pe umăr. McGully rămâne unde e, își scoate o altă țigară din pachet și o aprinde.

— Ce înseamnă asta? întreb eu din nou.

Ordler privește în podea și apoi îmi explică.

— Preiau ei toate operațiunile, fiindcă vor să scoată încă și mai mulți puști pe stradă. Mi-au zis că pot să-mi păstrez și eu majoritatea ofițerilor de patrulare, dacă îi doresc eu și dacă vor și ei, dar că totul se va desfășura sub jurisdicția Ministerului de Justiție.

— Dar ce înseamnă asta? întreb eu a treia oară, referindu-mă de fapt la noi. Ce înseamnă pentru noi?

Răspunsul e însă evident: stau într-o cameră goală.

— Desființează toate unitățile de investigație. Teoretic...

Îi împing mâna lui Culverson de pe umărul meu, îmi iau fața în mâini și apoi privesc din nou la Ordler, clătinând din cap.

— Teoretic, ideea generală e că departamentele de investigații nu mai sunt necesare, avându-se în vedere situația actuală.

Continuă să vorbească pentru o vreme – eu am pierdut șirul imediat, dar el continuă – și la un moment dat se oprește ca să ne întrebe dacă avem întrebări. Ne mulțumim să-l privim în tăcere și atunci îngaimă altceva, după care se întoarce și pleacă.

În momentul acela îmi dau seama că radiatorul a fost închis și că în cameră e frig.

— Au aflat, zice Culverson din nou, ceea ce ne face pe noi ceilalți să ne întoarcem capetele spre el ca niște marionete.

— N-ar fi trebuit să afle decât peste o săptămână, zic eu. Credeam că o să fie pe 9 aprilie.

— Cineva a aflat mai devreme, dă el din cap.

— Ce? întreabă McGully exasperat.

— Cineva știe unde o să se prăbușească nenorocitul ăla de asteroid, îi răspunde Culverson.

Deschid ușa din dreapta-față a autoturismului, iar McConnell mă întreabă:

— Ei, care-i treaba?

Dar eu nu-i spun nimic o bună bucată de vreme. Rămân doar acolo, cu mâna așezată pe acoperișul mașinii, privind la ea, întinzându-mi gâtul ca să-l văd mai bine pe

prizonierul din spate, care pare prăbușit și privește în sus, cu ochi goi. Michelson stă pe capotă, deasupra motorului, și fumează un chiștoc de țigară, la fel cum a făcut și sora mea în ziua în care ne-am întâlnit în parcare.

— Henry? Ce se întâmplă?

— Nimic, îi zic. Nimic. Hai să-l luăm și să-l ducem înăuntru.

Împreună cu McConnell și cu Michelson, îl scot pe suspect de pe bancheta din spate și-l împing spre garaj. Ne privește destul de multă lume: Periuțele, dar și câțiva colegi mai vechi, printre care Halburton, bătrânul mecanic care se mai învârte încă prin garaj. Îl scoatem pe Littlejohn din mașină încătușat, iar el mai poartă încă haina elegantă din piele. O scară de beton duce din garaj direct în subsol, la triaj, și servește exact pentru situații ca aceasta: suspectul este adus la secție într-o mașină de poliție și predat ofițerilor de gardă ca să fie dus jos, în arest.

— Lungilă? zice Michelson. Ce se întâmplă?

Rămân tăcut, cu mâna încleștată pe brațul suspectului. Cineva o fluieră pe McConnell, care e încă îmbrăcată în fustă și în bluză, iar ea îi răspunde:

— Ba pe-a mă-tii!

Am coborât pe scările astea cu hoți de buzunare, cu nenumărați bețivi și o dată cu un suspect de incendiere. N-am avut însă niciodată un criminal. O persoană suspectată de dublă omucidere.

Cu toate astea, nu simt nimic, parcă sunt amorțit. Mama ar fi fost mândră de mine, îmi zic eu și mă simt de parcă mintea mi-ar fi învelită în vată; poate că și Naomi ar fi fost mândră de mine. Niciuna dintre ele nu mai e însă

aici. În șase luni, nimeni nu va mai fi pe-aici, fiindcă *aici* va fi o gaură fumegândă, plină de cenușă.

Începem să ne mișcăm din nou în direcția scării. Detectivul își duce suspectul în arest. Mă doare capul îngrozitor.

În circumstanțe normale, iată ce ar trebui să urmeze: ofițerii de serviciu iau suspectul în custodie și îl duc în subsol, unde acestuia i se iau amprente și i se reamintesc drepturile. Pe urmă este percheziționat, fotografiat, iar conținutul buzunarelor sale este inventariat și etichetat. I se prezintă opțiunile pe care le are cu privire la consilierea juridică; cineva precum Erik Littlejohn, un om cu oarecare resurse, va recurge probabil la serviciile unui avocat și i se va da ocazia să facă toate demersurile necesare.

Cu alte cuvinte, treapta cea mai de sus de pe scara asta de beton este de fapt primul pas dintr-o călătorie lungă și complicată, care a început odată cu descoperirea unui cadavru pe podeaua murdară a unei toalete și ar trebui să se încheie cu înfăptuirea justiției. Asta, în circumstanțe normale.

Facem câțiva pași pe scară, iar Michelson insistă:

— Lungilă...

— Palace, intervine și McConnell.

Nu știu ce se va întâmpla cu Littlejohn după ce îl voi preda celor doi puști – să tot aibă șaptesprezece-optsprezece ani – care așteaptă cu ochii goi și cu brațele întinse să-l îndrume pe suspectul meu în jos, pe scări.

Procedurile au fost modificate de câteva ori, în concordanță cu legile SSPI și cu cele statale, iar adevărul e că nu prea știu statutele astea noi. Nu știu nici ce este în biblioraftul pe care-l ținea comandantul Ordler, ce alte prevederi mai are actul care a dus la suspendarea anchetelor criminalistice.

Am încercat să nu mă gândesc la ceea ce se va întâmpla cu presupusul criminal din momentul în care va intra în închisoare. Ca să fiu foarte sincer, nici n-am crezut că voi ajunge vreodată în stadiul ăsta al anchetei.

Dar acum... ce am de ales? Asta e întrebarea.

Privesc la Erik Littlejohn, iar el se uită la mine.

— Îmi pare rău, îi zic, după care-l predau ofițerilor de serviciu.

EPILOG

Miercuri, 11 aprilie

Ascensie dreaptă 19 27 43,9

Declinație 35 32 16

Elongație 92,4

Delta 2,705 UA

Pedalez pe o bicicletă cu zece viteze, pe o șosea înso-rită din New Castle, New Hampshire, în căutarea străzii Salamander. Soarele e sus pe cer, acoperit din când în când de către vreun petic de nori, vântul e blând și cald, miroa-se a sare, așa că mă hotărâsc brusc – la naiba! – și o apuc direct spre coastă, coborând înspre malul oceanului.

New Castle este o stațiune mică și încântătoare, locu-ită mai ales vara, plină de magazine de suvenire, de localuri cu înghețată și dulciuri. Mai sunt un oficiu poștal și sediul unei societăți pentru conservarea unui sit arheologic... În paralel cu plaja există chiar și un trotuar lung de vreo patru sute de metri pe care văd câțiva turiști voioși, întinși pe nisip: un cuplu mai în vârstă plimbându-se de mână, o mamă jucând fotbal cu fiul ei, un adolescent care alear-gă, încercând să ridice de la pământ un zmeu greoi.

O alee care începe la capătul plajei duce înapoi în piață, acolo unde o peluză de un verde încântător înconjoară un foișor de lemn întunecat, decorat cu steaguri ale Americii. Orașul arată de parcă am fi a doua zi după o sărbătoare locală, una care are să se reia din nou mai pe seară. Doi localnici rătăcesc prin piață, scoțându-și alămurile din cutii și flecărind nimicuri, dându-și mâna. Îmi asigur bici-cleta legând-o de un container de gunoi care dă pe-afară, fiind înconjurat de farfurii de hârtie și bucăți neterminate de plăcintă ce atrag șiruri nesfârșite de furnici bucuroase.

Și la Concord a fost o paradă cu o seară înainte, ba chiar am avut parte și de artificii lansate de pe o barjă care plutea pe Merrimack. Se înălțaseră maiestuos, explodând cu zgomot și luminând domul auriu al primăriei. Știm acum cu siguranță că Maia va cădea în Indonezia. Nu este posibil, sau poate nu se dorește să se indice locul exact cu o probabilitate de sută la sută, dar se știe că va cădea în vecinătatea arhipelagului indonezian, la est de golful Boni. Pakistanul, a cărui frontieră estică e la doar patru mii de kilometri depărtare de zona de impact, și-a reafirmat dorința de a distruge asteroidul, iar Statele Unite și-au reafirmat obiectiile.

În America, pe tot cuprinsul țării se organizează parade, petreceri în stradă și focuri de artificii. Într-o suburbie a orașului Dallas, în timp ce era jefuit un mall, au fost trase focuri de armă, s-a stârnit o revoltă, iar șase oameni au murit. Un incident similar s-a întâmplat în Jacksonville, Florida, iar altul în Richmond, Indiana. Nouăsprezece oameni au murit într-un magazin din Green Bay, Wisconsin.

La numărul 4 de pe strada Salamander nu prea pare a fi sediul central al niciunui fel de institut. E o reședință tipică pentru Cape Cod, cu pereți vechi de lemn vopsiți într-un albastru-pastel, aflată suficient de aproape de apă ca să simți briza sărată chiar de pe scările de la intrare.

— Bună dimineața, doamnă, îi spun femeii incredibil de bătrâne care răspunde când bat la ușă. Sunt detectivul Henry Palace.

De fapt, nu mai sunt.

— Îmi pare rău, vreau să spun că mă numesc Henry Palace. Aici este Institutul Open Vista?

Bătrâna se întoarce în tăcere și intră înapoi în casă, eu o urmez și-i spun ce doresc, iar ea vorbește abia după aceea.

— Era o figură, nu-i așa? Îmi spune ea despre Peter Zell.

Vocea îi este surprinzător de puternică și de limpede.

— Să știți că nu l-am întâlnit niciodată.

— Da, dar era o figură.

— Bine.

La un moment dat mi-am dat seama că n-avea ce să strice dacă aflam ceva mai multe despre cazul ăsta, de poliță de asigurare pe care o investiga Peter Zell înainte de a fi ucis. A trebuit să înapoiez autoturismul Impala, fiindcă era mașina de serviciu, așa că am venit pe bicicleta veche a maică-mii. Mi-a luat mai bine de cinci ore, cu tot cu pauza pe care-am făcut-o într-un restaurant Dunkin' Donuts dintr-o parcare de pe autostradă.

— Era o figură. Și nici nu era necesar să vină aici.

— Cum așa?

— Chiar așa.

Îmi face semn către dosarul pe care l-am adus și care e așezat pe măsuta de cafea dintre noi: trei foi de hârtie într-o mapă, adică o cerere, o poliță și un tabel cu documente suplimentare.

— Toate lucrurile despre care m-a întrebat ar fi putut fi lămurite la telefon.

Se numește Veronica Talley, iar pe polița din dosar se află semnăturile ei și ale soțului ei, Bernard, acum decedat. Ochii doamnei Talley sunt mici și negri, precum aceia ai unei păpuși. Sufrageria e mică și îngrijită, iar pe pereți se înghesuie naturi moarte cu scoici și alge delicate. În continuare nu observ nici un amănunt care să mă facă să cred că acesta este sediul central al unui institut.

— Doamnă, înțeleg că soțul dumneavoastră s-a sinucis.

— Da. S-a spânzurat. În baie. De chestia aia... Pare nervoasă.

— Chestia aia... cea din care curge apa.

— Capul dușului, doamnă?

— Da, aia. Scuzați-mă, sunt bătrână.

— Condoleanțe. Îmi pare rău de...

— Să nu-ți pară! Mi-a spus că are de gând să o facă, m-a îndemnat să merg să mă plimb pe malul mării, să vorbesc cu crabii și mi-a zis că, până mă voi întoarce, el o să fie mort în baie. Și chiar așa a fost.

Strănută și mă fixează cu ochii ei mici și negri.

Citind dosarul, am aflat că moartea lui Bernard Talley i-a adus un milion de dolari, iar Institutului Open Vista, dacă o fi existând așa ceva, i-au revenit încă trei milioane. Zell a autorizat plata, a dat drumul la bani după ce a trecut pe aici, acum trei săptămâni. Cu toate acestea, nu a închis cazul, de parcă ar fi avut intenția să-și continue investigația.

— Semănați un pic cu el, nu-i așa?

— Poftim?

— Semănați un pic cu prietenul dumneavoastră, cel care a venit aici. A stat chiar acolo unde stați acum.

— După cum v-am spus, doamnă, nu l-am cunoscut niciodată pe domnul Zell.

— Și totuși îl simpatizați.

Pe verandă sunt atârnați niște clopoței chinezești care sună, iar eu rămân tăcut câteva momente, ascultându-le clinchetul cristalin.

— Doamnă, îmi puteți spune ceva despre acest institut? Mi-ar plăcea să știu unde se vor duce toți banii ăștia.

— Asta a vrut să știe și prietenul dumneavoastră.

— Aha.

— Nu e ilegal. Suntem o organizație nonprofit cu personalitate juridică, sau cum s-o fi chemând...

— Sunt convins.

Nu-mi mai spune nimic altceva. Clopoștii încep din nou să sune, apoi aud zvonul unei muzici de fanfară, tube și trompete care se pregătesc să cânte în foișor.

— Doamnă Talley... Aș putea afla lucrurile astea și-n alte feluri, dar ar fi mai simplu dacă mi-ați spune direct.

Oftează, se ridică și iese din cameră târșâindu-și picioarele. O urmez, sperând că ne îndreptăm spre un loc unde urmează să-mi arate ceva, fiindcă am mers pur și simplu la cacealma. De fapt, nu am cum să mai descopăr nimic.

Așa după cum constat, banii s-au dus în bună măsură pe titaniu.

— Eu nu sunt inginer, zice doamna Talley. Bernard era. El a proiectat chestia asta. Conținutul l-am ales însă împreună, iar materialele le-am comandat amândoi. Am început în mai, imediat ce a devenit limpede că ne putem aștepta la ce e mai rău.

Pe un banc de lucru din garaj stă o sferă simplă din metal, cu un diametru de un metru și ceva. Doamna Talley îmi spune că învelișul exterior e din titaniu, dar asta e doar la suprafață, fiindcă mai sunt câteva straturi de aluminiu și câteva de izolatori termici, proiectați de domnul Talley. A lucrat mulți ani în ingineria aeronautică și era sigur că sfera lui va rezista atât radiației cosmice, cât și șocului produs de ciocnirea cu gunoiul spațial, și că va putea supraviețui pe orbita Pământului.

— Pentru câtă vreme?

Pentru prima dată de când e în prezența mea, femeia îmi zâmbeste.

— Până când umanitatea își va reveni îndeajuns ca să o recupereze.

Împachetate cu grijă înăuntrul sferei se află DVD-uri, de-sene, ziare făcute sul în cilindri de sticlă, mostre de diferite materiale.

— Apă sărată, o bucată de lut, sânge uman, mă lămurește doamna Talley. Tare deștept mai era soțul meu, tare deștept.

O vreme, trec în revistă lucrurile aflate în micul satelit – un amestec de diferite obiecte, pe care le iau unul câte unul în mână ca să le examinez. Rasa umană, istoria omenirii, totul pe scurt. După ce au strâns toate astea, au făcut un contract cu o mică firmă privată din domeniul spațial, au programat lansarea pentru luna iunie, dar au rămas fără bani. Acesta a fost motivul poliției de asigurare și, până la urmă, cel al sinuciderii.

— Lansarea a intrat acum în linie dreaptă, zice doamna Talley. Ia spune, ce vrei să adaugi în capsulă?

— Nimic, îi răspund. Dar de ce mă întrebați asta?

— Fiindcă asta a vrut celălalt tip.

— Domnul Zell? A vrut să pună ceva aici?

— Ba chiar a pus.

Bagă mâna în interiorul sferei, caută puțin și scoate un plic mic și subțire, pe care nu-l observasem până atunci.

— Ca să fiu sinceră, cred că de asta a venit până aici. A susținut că trebuia să investigheze cererea noastră de despăgubire, eu i-am dat toate detaliile, dar nu s-a lăsat și

a venit aici. S-a prezentat cu banda asta micuță și apoi m-a întrebat, destul de timid, dacă n-o poate pune înăuntru.

— Îmi dați voie?

— A fost prietenul dumneavoastră, zice ea ridicând din umeri.

Iau plicul și descopăr înăuntru o microcasetă, de felul celor care erau folosite pe vremuri pentru roboții telefonici sau reportofoanele la care dictau unii directori.

— Știți cumva ce e pe ea?

— Nu.

Rămân în picioare privind la casetă. S-ar putea să necesite ceva efort ca să găsesc un aparat capabil să redea înregistrarea, dar cu siguranță că aș putea-o face. La sediu, într-unul dintre depozite, existau doi roboți telefonici vechi. S-ar putea să mai fie acolo, iar McConnell ar putea să-mi aducă unul. Aș putea să merg și la un magazin de amanet sau poate la târgurile acelea mari care se țin acum săptămânal în Manchester. Aș putea găsi ceva ca să ascult înregistrarea. Pur și simplu ar fi interesant să-i aud vocea... ar fi interesant...

Doamna Talley așteaptă, privindu-mă cu capul lăsat ușor într-o parte, de parcă ar fi o pasăre. Caseta îmi rămâne în palmă, făcând-o cumva să pară uriașă.

— Bine, doamnă, zic eu punând banda la loc în plic și plicul în capsulă. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Bine.

Mă conduce până la ușă și-mi urează drum bun.

— Aveți grijă la scări. Prietenul dumneavoastră a alunecat la ieșire și s-a lovit la față destul de rău.

Îmi dezleg bicicleta aflată la locul ei în piața centrală din New Castle, înțesată acum de localnici, și pornesc înapoi spre casă, lăsând în urmă larma voioasă a sărbătorii, care se pierde treptat în spatele meu, până ajunge să sune ca o flașnetă, stingându-se apoi complet.

Pedalez pe banda de pe marginea autostrăzii 90, simțind vântul cum îmi pătrunde prin pantaloni, dar și în lungul mânecilor, ferindu-mă cu atenție de cele câteva camioane sau vehicule oficiale care trec pe lângă mine. Vinerea trecută au suspendat serviciul poștal, organizând o ceremonie destul de elaborată la Casa Albă, dar companiile private continuă să transporte pachete, șoferii FedEx fiind înarmați până-n dinți cu arme de calibru greu. Am acceptat pensia pe care mi-a oferit-o poliția din Concord – o sumă echivalentă cu optzeci și cinci la sută din salariu. Una peste alta, am fost ofițer de patrulare un an, trei luni și zece zile, iar la criminalistică am lucrat ca detectiv timp de trei luni și douăzeci de zile.

Întorc ghidonul și-mi duc bicicleta exact pe mijlocul autostrăzii, continuând să merg pe linia galbenă dublă. N-are rost să te gândești prea mult la ceea ce se va întâmpla. Chiar n-are rost.

Ajung acasă după miezul nopții și o văd cum mă așteaptă, așezată pe una din lăzile pentru lapte pe care le țin răsturnate pe verandă, în loc de scaune. E sora mea mai mică, care poartă o fustă lungă și o jachetă deschisă la culoare. Simt de la depărtare mirosul neplăcut al țigărilor ei. Houdini o privește neîncrezător, pitulat după cealaltă ladă, cu dinții dezveliți, tremurând din toate încheieturile și imaginându-și probabil că e invizibil.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, zic eu și mă grăbesc spre ea, aruncând bicicleta la pământ chiar lângă scările de la intrare.

Pe urmă ne îmbrățișăm și râdem, iar eu îi lipesc capul de pieptul meu.

— Ești o nenorocită, îi spun când ne despărțim într-un târziu.

— Îmi pare rău, Hen, chiar îmi pare rău, răspunde ea.

Nu e nevoie să mai spună și altceva. Asta e tot ce trebuie să aud, e ca o mărturisire. A știut încă de la început ce face când m-a rugat cu ochii în lacrimi s-o ajut să-și elibereze soțul.

— E în regulă. Ca să fiu cinstit, cred că sunt mai degrabă impresionat, dacă privesc retrospectiv felul inteligent în care ai procedat. M-ai făcut să cânt precum... care era vorba aia a tatei? Ca un oboi? Ceva de genul ăsta?

— Nu știu, Henry.

— Ba sigur că știi. Era ceva cu un oboi... cu un cimpanzeu și...

— Aveam doar șase ani, Henry. Nu știu niciuna din vorbele tatei.

Aruncă restul țigării dincolo de verandă și scoate încă una din pachet. Din reflex, mă încrunt când văd asta, iar ea, din același reflex, își dă ochii peste cap, văzându-mi îngrijorarea: obiceiuri vechi. Houdini încearcă timid să latre și-și arată botul de după lada de lapte. McConnell m-a informat că e un bichon frisé, dar eu mă gândesc la el tot ca la un pudel.

— Bine, dar să știi că va trebui să-mi spui câte ceva. Ce voiai să știi? Ce informații ți-am dat fără să vreau

când am pătruns în sediul Gărzii Naționale din New Hampshire?

— Undeva în țara asta se desfășoară un proiect secret, începe Nico încet, cu fața întoarsă în altă parte. Iar locația nu e una tocmai la vedere. Am restrâns aria căutărilor, iar acum scopul nostru ultim este să găsim locul în care se desfășoară acest proiect.

— Tu și cu mai cine?

— Nu pot să-ți spun. Dar avem informații...

— De unde aveți informațiile astea?

— Nu pot să-ți spun.

— Haide, Nico!

Mă simt de parcă aș fi în Zona Crepusculară. Mă cert cu sora mea mai mică, așa cum o făceam pe vremuri când ne disputam ultima înghețată sau după ce bușisem mașina bunicului, doar că de data asta subiectul e o presupusă conspirație la nivel mondial.

— Au fost luate o serie de măsuri de siguranță pentru a proteja proiectul ăsta.

— Și, ca să fiu foarte clar, doar nu crezi cu adevărat că există o navetă care va duce oameni pe Lună?

— Păi... zice ea trăgând puternic din țigară. Vezi tu, unii dintre noi chiar cred asta.

Rămân cu gura căscată, fiindcă îmi dau seama de toate implicațiile acestui lucru – ceea ce a făcut, ceea ce face acum aici, de ce se scuză –, toate mi se înfățișează abia acum. Privesc din nou la ea, la sora mea, și mi se pare că arată altfel, că nu mai seamănă atât de mult cu mama noastră. E mai slabă decât înainte, ochii îi sunt încercănați și mai serioși, iar de pe față i s-a șters orice urmă de copilărie.

Nico, Peter, Naomi, Erik – fiecare cu câte un secret, schimbându-se cu toții. De acolo de unde e, de la patru sute de milioane de kilometri depărtare, Maia și-a bătut joc de noi toți.

— Derek a fost unul dintre fraieri, nu-i așa? Tu știai ce se întâmplă cu adevărat, dar soțul tău chiar a crezut că vom pleca pe Lună.

— Așa trebuia. Să creadă, să aibă un motiv pentru care să intre cu ATV-ul în bază – nu aveam cum să-i spunem tot adevărul. Nu puteai avea încredere în el. Era prea... știi tu...

— Prea prost.

Nu-mi răspunde. Pe față are întipărită o expresie... iar ochii îi strălucesc într-o lumină familiară, cumva înfricoșătoare, asemănătoare cu cea pe care am văzut-o în privirea fanaticilor religioși din fața sediului poliției sau la cei mai răi dintre tinerii cărora le spuneam Periuțe, atunci când dădeau iama printre bețivi doar pentru distracție. E hotărârea aceea cu care unii încearcă să scape de realitate.

— Nivelul de securitate pe care l-ai menționat. Dacă acela ar fi fost cu adevărat locul în care se desfășoară proiectul, cel pe care-l căutați, cum l-aș fi găsit? În cătușe?

— Nu. L-ai fi găsit mort.

Vocea îi este rece, brutală. Deodată mă simt de parcă aș fi în compania unui străin.

— Iar tu știai care sunt riscurile atunci când l-ai trimis acolo. El nu era conștient. Dar tu știai...

— Henry, știam încă de când m-am căsătorit cu el.

Nico privește în depărtare și continuă să fumeze, în timp ce eu rămân pe ladă și încep să tremur, dar nu din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Derek, nici din cauza

nebuniei science-fiction în care s-a implicat atât de adânc sora mea, nici măcar fiindcă am fost și eu târât în ea fără voia mea. Tremur fiindcă știu că asta e: când Nico va pleca în seara asta, s-a terminat. N-am s-o mai văd nicio dată. Vom rămâne doar eu și câinele, împreună, așteptând.

— Tot ce-ți pot spune e că a meritat.

— Cum poți susține așa ceva? întreb eu, amintindu-mi ultima parte a poveștii, cea cu evadarea, în care Derek a fost lăsat în urmă, lăsat să moară.

Era dispensabil, un om de sacrificiu. Merg și-mi ridic bicicleta, mi-o pun pe umăr și trec pe lângă Nico în drum spre ușă.

— Vreau să zic... Stai așa, nu ești curios să știi ce căutăm?

— Nu, mulțumesc.

— Să știi că merită.

Mi-a ajuns. Nici măcar nu sunt supărat, sunt prea obosit pentru asta. Am pedalat toată ziua. Picioarele mă dor îngrozitor. Nu sunt sigur ce am să fac mâine, dar e târziu. Planeta continuă să se învârtă.

— Trebuie să ai încredere în mine, îmi zice Nico din spate.

Am ajuns în pragul ușii pe care am deschis-o, iar Houdini mi se împleticește printre picioare.

— Să știi că merită!

Mă opresc, mă întorc și o privesc pentru ultima dată.

— E vorba de *speranță*, îmi spune ea.

— Oooo! fac eu. Dacă e vorba de speranță, e-n regulă. Pe urmă închid ușa.

Mulțumiri

Doctorului Tim Spahr, director la Minor Planet Center din cadrul Centrului Harvard-Smithsonian pentru Astrofizică;

doctorului Cynthia Gardner, medic legist;
poliției din Concord, în special ofițerilor Joseph Wright și Craig Leveques;

lui Andrew Winters, Esq.;

lui Jeff Strelzin, procuror districtual în New Hampshire;

lui Steve Walters de la Loyola University Maryland;

lui Binyamin Applebaum de la *New York Times*;

doctorului Judy Greene;

lui David Belson de la Akamai Technologies;

doctorilor Nora Osman și Mark Pomeranz;

lui Jason, Jane, Doogie, Dave, Brett, Mary Ellen, Nicole, Eric și tuturor celorlalți de la Quirk Books;

lui Molly Lyons și Joelle Delbourgo;

primilor mei cititori: Nick Tamarkin, Erik Jackson și Laura Gutin;

lui Michael Hyman (și câinelui său, Wylie).

Și le mulțumesc foarte-foarte-foarte mult Diane, lui Rosalie, Isaac și Milly.

Rusty Schweickart, astronaut la NASA și expert în asteroizi, m-a implorat să nu scriu această carte, sugerându-mi

să abordez în schimb scenariul mult mai probabil al unui impact sub-apocaliptic, dar devastator. N-am făcut ceea ce mi-a sugerat, dar recomand tuturor să-i citească lucrările la www.B612Foundation.org